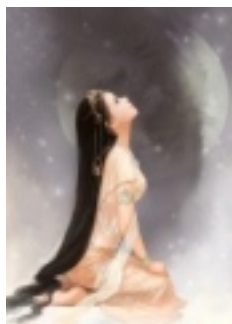

Tuyệt Đỉnh Vương Phi

Contents

Tuyệt Đỉnh Vương Phi	1
1. Chương 1: Về Với Anh	2
2. Chương 2: Bái Kiến Sư Phụ	6
3. Chương 3: Náo Loạn Giang Hồ	8
4. Chương 4: Đổi Nghề Gian Thương	13
5. Chương 5: Thanh Lâu Đệ Nhất	15
6. Chương 6: So Tài Vũ Vương	17
7. Chương 7: Gặp Mặt Thần Thâu	23
8. Chương 8: Vũ Quốc	25
9. Chương 9: Vấn An Vực Sâu	28
10. Chương 10: Thay Đổi	30
11. Chương 11: Đi Sứ!	33
12. Chương 12: Thi Tài	35
13. Chương 13: Cung Yến	42
14. Chương 14: Ngày Xui Xẻo!	45
15. Chương 15: Gặp Mặt Thái Hậu	46
16. Chương 16: Hận Hán Nam Châu	49
17. Chương 17: Trừng Trị Tham Quan	54
18. Chương 18: Từ Bỏ Hoàng Vị	56
19. Chương 19: Dai Như Địa Đới	58
20. Chương 20: Hoàng Vũ Trúng Độc	62
21. Chương 21: Mất Trí	64
22. Chương 22: Phiên Ngoại Hoàng Vũ	65
23. Chương 23: Dám Yêu Hay Không?	67
24. Chương 24: Phiên Ngoại Trình Phong	69
25. Chương 25: Quyết Định	71
26. Chương 26: Đại Hôn	74
27. Chương 27: Tân Hôn	76
28. Chương 28: Sau Hôn Lễ (1)	79
29. Chương 29: Trừng Trị Tiểu Thiếp	84
30. Chương 31: Phụng Quốc	87
31. Chương 32: Chuyện Xưa Kể Lại	91
32. Chương 33: Chính Văn Hoàn	93
33. Chương 34: Phiên Ngoại 1	95
34. Chương 35: Phiên Ngoại 2	97

Tuyệt Đỉnh Vương Phi

Giới thiệu

Đọc truyện Tuyết Đình Vương Phi của tác giả Tuyết Nhi. Đây là một truyện xuyên không, một tác phẩm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-dinh-vuong-phi>

1. Chương 1: Về Với Anh

Hai năm sau ngày Bảo Nam mất tích, phòng phó tổng giám đốc

-Phó tổng giám đốc.- Một nữ thư kí bước vào, thái độ cực kì cung kính với nữ nhân trước mặt. Đó là một phụ nữ rất trẻ, mới khoảng 22 tuổi, mặc áo sơ mi trắng, váy đen cạp cao ngồi phê duyệt công văn.

-Vẫn không có tin tức gì?- Nàng lạnh lùng hỏi

-Vâng, thưa phó tổng giám đốc. Chúng ta đã phát động tìm khắp thế giới nhưng không có một tin tức gì, chỉ thấy chiếc xe của tổng giám đốc tìm thấy trôi dạt trên Thái Bình Dương ạ.- Cô thư kí vừa thông báo, mồ hôi cứ chảy ròng ròng. Trong căn phòng được ốp toàn đá cẩm thạch đen như thế này mà chảy mồ hôi thì thật là... Đúng lúc cô gái đang nói

- Đã báo cáo Chủ tịch hội đồng quản trị chưa?

- Dạ rồi ạ! Chủ tịch hội đồng quản trị nói đã hoàn toàn mất hi vọng, bảo người mau chóng thu xếp công việc.

-Cô huỷ hết lịch hẹn trong 1 tuần tới cho tôi! Chuẩn bị xe, tôi về nhà sớm.- Cô gái đứng dậy bước về thang máy có đóa hoa cẩm thạch đen. Cô gái đó chính là Phùng Ngọc Như Băng, phó tổng giám đốc tập đoàn đá quý I.L, một thiên tài trẻ, tốt nghiệp đại học chuyên ngành quản trị kinh doanh năm 20 tuổi. Lạnh lùng, quyết đoán. Chỉ cần nhìn cách nàng trang trí phòng làm việc thì biết, sàn lát đá cẩm thạch đen, tông màu chính là đen và trắng nhìn không khác gì phòng một nam nhân.

Biệt thự nhà Phùng Ngọc

-Tiểu thư!- Lão quản gia cung kính mở cổng, nàng bước xuống xe, đi thẳng vào nhà, làm ầm lên:

-Cha, sao lại như thế? Còn nước còn tát chứ!

-Khụ, khụ! Còn tìm gì nữa, đã 2 năm rồi, tin tức đã không còn. Cả FBI, Interpol, CIA cũng đã từng vào cuộc nhưng có tìm ra nó đâu. Khụ,khụ! – Phùng Ngọc lão gia bước từ trong nhà ra, vẻ mặt sầu khổ.-Con chuẩn bị phát tang đi, làm cho nó một tang lễ long trọng.

-Vâng!-Như Băng đau khổ cúi đầu, bước về phòng. Từ khi mẹ nàng mất đi, chỉ có cha và anh là người thân duy nhất của nàng. Cha đau khổ vì mất đi mẹ, đắm đầu vào công việc. Chỉ còn anh là chỗ dựa, là cả cha cả mẹ của nàng, giờ anh lại bỏ nàng mà đi... Haiz! Mất nàng đỏ lên, như muốn ra nước mắt nhưng từ khi hấn bỏ nàng, nàng đã không thể khóc. Như Băng đứng dậy, cười to một tiếng rồi ra bàn làm việc.

5 ngày sau, đám tang của Bảo Nam, rất nhiều người đến tham dự.

-Con ơi, sao con bỏ ta mà đi sớm vậy? Đứa con trai yêu quý của ta.- Quân lão gia nhìn thấy cảnh ấy càng ỉn, bệnh tim tái phát mà ngất đi.

-Trần quản gia, đưa cha ta đến bệnh viện nhanh lên. Chú ba, giúp cháu tiếp tục chủ trì tang lễ.- Như Băng phân phó sau cũng bước về phòng.

Phòng Phùng Ngọc tiểu thư, Như Băng nằm dài trên giường. Mấy hôm nay vì việc chuẩn bị tiếp quản chức vị Tổng giám đốc khiến nàng thật mệt mỏi. Nằm một lúc nàng chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, nàng gặp một hồng y nữ tử xinh đẹp bay xuống, trang phục đậm chất cổ xưa.

-Phùng Ngọc Như Băng, ngươi có muốn gặp anh trai ngươi không?

-Cô là ai?

-Ta là Trưởng quản nhân tình! Nhân gian gọi ta là Hồng nữ. Thế nào, ngươi có muốn tìm lại Bảo Nam không?

-Cô giúp ta được sao? Chúng ta đã huy động rất nhiều người mà chưa tìm thấy hắn đấy!- Như Băng cười khiêu khích.

-Hắn đâu còn ở trên thế giới này! Hắn xuyên không rồi mà.-Tiên nữ trả lời tỉnh bơ

-Xuyên không? Ta không tin!

-Vậy cô muốn thử không? Nếu theo ta, cô vừa gặp được anh trai, ta còn tặng cô một thanh Ngọc Lam bảo kiếm, một bộ Hắc Bạch thần châm và một viên Thiên tàng nội đan 100 năm công lực. OK chứ?

-Được thôi! Đi đi!- Như Băng không nói hai lời chuẩn bị.

-Được, đi thôi.-Nữ nhân kia phất tay hiện ra một vầng sáng, kéo Như Băng vào khiến nàng hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh dậy, đập thẳng vào mắt nàng là khuôn mặt hại nước hại dân của Bảo Nam. Theo phản xạ nàng hỏi:

-Sao anh lại ở đây?

-Cái này ta phải hỏi muội mới đúng, sao muội ở đây?

-Anh nói gì vậy?

-À, Lý quản gia, chuẩn bị đồ ăn cho tiểu thư, các người lui ra ngoài hết đi.-Bảo Nam vừa dứt lời đã không còn một ai trong phòng. Mọi người vừa ra ngoài, Như Băng đã chìa khiêm vào thẳng cổ hắn:

-Ngươi là ai?

-Ta là Bảo Nam của em mà.

-Anh ta không bao giờ nói theo kiểu buồn nôn như thế.-Nàng liếc nhìn bộ trang phục Bảo Nam mặc trên người:-Ngươi đóng phim à?

-Em đối xử với anh trai đã lâu không gặp thế à.-Bảo Nam giọng ưỡn khuất, rút từ trong người một mảnh ngọc bội hình rồng, khắc nổi hai chữ Phùng Ngọc.-Giờ thì em tin chưa?

-Anh Nam- Như Băng ôm chầm lấy người anh mất tích đã hai năm.- Sao anh lại tới đây? Đây là đâu?

-Đây là Thiên quốc, một hồng y tiên nữ đưa anh tới đây. Trái qua nhiều chuyện, giờ anh là một tể tướng. Hôm qua đi săn thấy em ở chân núi nên đưa về. Còn em, sao lại ở đây.

-Một con mụ áo hồng đưa em tới đây. Cha sock lắm khi nghe tin anh mất tích, đang làm tang lễ.

-Uhm. Vậy em ở đây với anh. Nhưng ở đây chỉ được kêu caca xưng muội. Gặp kẻ lớn hơn gọi thúc, thẩm. Nhớ chưa?

-Biết thế!- Nàng phun ra hai chữ rồi lăn ra ngủ tiếp.

-Haiz!-Bảo Nam ngán ngẩm cảm thán rồi ra ngoài, phân phó hạ nhân không làm phiền, khi nàng dậy thì mời ra đại sảnh.

Như Băng ngủ một lúc rồi tỉnh dậy. Vươn vai, nàng bước xuống giường. Bên ngoài có tiếng một nữ nhân:

-Mời tiểu thư ra đại sảnh, gia đang chờ!

-Người vào đây!- Nàng vừa dứt lời có một thiếu nữ bước vào. Khuôn mặt khả ái, dáng người thanh tú. – Người tìm cho ta một bộ y phục màu trắng, chuẩn bị đầu tóc cho ta.

-Vâng, thưa tiểu thư! – Nàng ta khẽ nhún người, rồi vào góc phòng lục tìm một bộ y phục trắng, thêu những đoá bạch mai. Nàng lấy một sợi dây buộc gọn tóc lên.

-Tiểu thư, người không búi tóc ư?- Nhà hoàn bên cạnh tò mò hỏi

-Người búi cho ta!- Nàng đưa cái lược ngà lên cho nha hoàn- Đơn giản thôi!

Nha hoàn nhẹ nhàng búi gọn tóc lên, để xoà xuống hai lọn tóc mai, nàng không trang điểm mà trực tiếp đi thẳng ra đại sảnh.

Đại sảnh, mọi ánh mắt đều hướng về phía nàng. Dáng vẻ của nàng nói một từ là mỹ, hai từ là rất mỹ, ba từ là vô cùng mỹ, bốn từ là tuyệt thế giai nhân. Mỹ..mỹ đến tận cùng, khó có thể diễn tả hết vẻ đẹp của nàng. Nàng cao ngạo lạnh lùng, thanh lịch quý phái, mỗi bước đi uyển chuyển tựa như đoá hoa lan bung nở. Thân hình tuyệt đẹp, cân xứng. Tóc dài buông xoã một nửa, đen tuyền như dòng suối dưới ánh mặt trời càng thêm óng ả. Ngũ quan thanh tú, đôi con ngươi lấp lánh như sao trên bầu trời, dịu dàng mà yêu mị, mắt phượng hơi xéch càng tăng vẻ yêu mị. Như Băng tiến thẳng đến đứng cạnh Bảo Nam. Mắt phượng cao ngạo không để ai vào trong.

-Ai vậy nhỉ?

-Xinh đẹp quá!

-Chắc là tể tướng phu nhân tương lai.

-Tướng phủ sắp có nữ chủ nhân rồi!

Nhìn khung cảnh hỗn loạn của hạ nhân phía dưới, Như Băng không khỏi nhíu mày. Thật là hổ nháo, đúng như tính cách của Bảo Nam. Thấy vẻ mặt tiểu muội không được tốt, Bại Nam giả ho vài cái rồi nói:

-Đây là tiểu muội thất lạc đã lâu của ta, Phùng Ngọc Như Băng. Giờ nàng là đại tiểu thư của tể tướng phủ. Các người đối đãi nàng cho tốt, thấy nàng như thấy ta.

-Ấn, thưa tể tướng.-Nâm nhân bên dưới có chút thất vọng còn nữ nhân thì lộ rõ vẻ vui sướng. Ngày nào tể tướng chưa kết hôn thì ngày đó các nàng có cơ hội

-Tiểu Y, giờ người hầu hạ tiểu thư. Đưa tiểu thư đến Lam viện.- Bảo Nam phân phó. Từ trong hàng, một nữ nhân đáng yêu một thân lục y, khuôn mặt khả ái tiến ra.

-Tham kiến tiểu thư.

-Các người trở về đi, chuẩn bị tiệc. Tối nay ta sẽ để Băng nhi ra mắt văn võ bá quan.- Bảo Nam vừa phát tay trong phòng đã không còn một ai.- Băng, theo ta vào cung.

-Làm gì ạ?- Nàng nhấp một ngụm trà. “A! Trà hảo hạng a”

-Gặp hoàng thượng chứ sao! Còn để hần tứ hôn uội nữa chứ!- Bảo Nam cười nham nhở, vừa dứt lời một ngân tiêu bạc đã phóng ra. Hần nghiêng mình tránh được, cúi đầu nhặt ngân tiêu lên:

-Sao muội có được Hắc Bạch thần châm? Đây là bảo vật thuộc hàng ngũ đại vũ khí đấy!

-Cô hồng y nữ tử đấy uội! Còn nữa, nếu tên Hoàng thượng đấy dám tứ hôn, muội cho hắn chết không có chỗ chôn!- Nàng lườm một cái rồi tiếp uống trà.

-Uhm! Đi thôi, xe ngựa đợi ở ngoài rồi!- Bảo Nam chảy mồ hôi lạnh nhìn em gái rồi kéo Băng ra ngoài.

Cửa thư phòng.

-Muội nhớ phải hành lễ đấy! Hoàng thượng không như tổng thống đâu. Nhớ phải quỳ xuống đấy!- Bảo Nam dặn đi dặn lại.

-Biết! Nói lắm!- Như Băng vừa cắn nhai một câu thì tiểu công công tiến ra

-Hoàng thượng cho truyền.

Trong thư phòng

-Thần tham kiến hoàng thượng.

-Dân nữ Như Băng tham kiến hoàng thượng.

Hoàng Thiên không còn một chút hình tượng, một tay lấy quả táo trên bàn lau vào áo ăn, một mặt hỏi:

-Người a! Có việc gì mà phá giấc ngủ trưa của ta! Quá đáng! Có gì nói mau. Đừng bảo ta là người thú nường tử chứ??- Hấn ngoạm một miếng táo, nhướn mi nhìn nàng- Mỹ nữ này hả? Rất đẹp, hay người tặng nàng cho ta đi!- Hoàng Thiên tiếp tục chọc vào bình thuốc nổ.

Sắc mặt Như Băng dần trầm xuống, mâu quang loé lên tia quỷ dị, ngân tiêu phóng thẳng về phía hấn. Hấn cũng không phải gà mờ, nhanh chóng xoay người tránh được, chực kịp thở thì hai, ba ngân châm khác phóng đến, uy lực kinh hồn, soạt qua rách cả hoàng bào, lực mạnh đến nỗi cắm sâu vào tường đằng sau tới mấy tấc. Thấy dụng ngân châm không có tác dụng với hấn, Như Băng rút Ngọc Lam bảo đao bên hông ra, nhằm thẳng hoàng thượng mà chém. Hoàng Thiên vất vả lắm mới tránh được, sử dụng khinh công nhảy ra phía sau lưng Bảo Nam.

-Hảo hảo. Không đùa nữa! Ta không đùa người nữa!- Đợi Như Băng tra kiếm vào bao mới thu hồi bộ dạng minh quân. -Nói đi. Bảo Nam, người đưa nàng tới đây có việc gì?

Bảo Nam từ nãy đến giờ ngồi thưởng trà mới lên tiếng:

-Nàng là bào muội thất lạc đã lâu của ta. Thỉnh hoàng thượng tối nay tới uống phủ dung gia yến mừng nàng trở về!

-Hảo hảo! Thế mà người không nói sớm! Bào muội của người cũng như muội muội của ta! Vật ta phong muội làm Như Băng quận chúa, được tự do ra vào hoàng cung, quyền lợi không khác gì một công chúa! Nói đi, muội muốn ta ban thưởng cái gì nào?

-Tạ ơn hoàng thượng! Thần chỉ mong hoàng thượng cho phép thần không cần quỳ trước thánh nhan!"Hừ hừ! Ta chưa bao giờ phải quỳ trước bất cứ ai! Bắt ta quỳ trước người, nằm mơ."

-Cái gì? Muội muốn thế thật sao?-Hoàng Thiên kinh ngạc, nữ nhân khác chắc chắn là mong ngọc ngà châu báu, hoặc được tứ hôn với hoàng thân quốc thích, còn nha đầu này...

-Chẳng lẽ một việc đơn giản vậy mà Hoàng thượng không đáp ứng được sao? Vậy tiếc quá, ngoài điều này ra ta chẳng mong gì cả!-Như Băng tiểu tự phi tiểu nói.

-Được! Ta đồng ý với nàng!-Hoàng Thiên cười sảng khoái, hiếm khi nào hấn gặp được nữ tử như vậy.

-Tạ ơn hoàng thượng. Chúng thần cáo lui!-Đứng đợi Bảo Nam hành lễ rồi nàng kéo hấn về phủ.

Lam Viện

-Muội thấy cái viện này thế nào? Ta không quên sở thích của muội nhỉ?- Bảo Nam hãnh diện khoe khoang với Như Băng.

-Vâng! Tạm ổn. Xây uội một cái mật thất nữa là Ok.

Bảo Nam đang định nói gì thì một chú bò câu trắng hạ xuống, chàng lấy bức thư ra, mặt biến sắc:

-Ta có việc đi trước. Muội cần gì nói thì nói với Tiểu Y.

-Àn.

Bảo Nam đi khỏi, Như Băng mở cửa bước vào viện. Lam viện không quá cầu kì như viện của các thiên kim tiểu thư khác mà cực kì đơn giản. Bên trong chủ yếu làm từ gỗ lim tự nhiên không sơn màu. Đằng sau có một khu vườn rộng, phía trước trồng vài khóm tử lam, bạch lan, địa lan. Cách viện chính chừng 50 bước là một gian nhà nhỏ giành cho hạ nhân, chắc Tiểu Y ở trong đó. Nàng bước đến gọi:

-Tiểu Y, người ra đây!

-Ân, thưa tiểu thư.

Tiểu Y một thân lục y chạy ra ngoài. Cúi mình hành lễ

-Người dẫn ta thăm quan tướng phủ, ta không quen đường.

-Vâng!- Tiểu Y đáp rồi lui xuống nhường đường cho Như Băng. Tiểu nha đầu dẫn nàng đi khắp các nơi trong phủ, chỗ nào cũng chỉ rõ cho nàng. Đi một lúc mệt, Tiểu Y đưa nàng ra đại sảnh, không ngờ gặp phải một tiểu thư khuê các đang lớn tiếng:

-Này, các người không nghe ta sao? Ta là tể tướng phu nhân tương lai, ta muốn gặp Nam ca.

-Tể tướng đang có việc, không ở đây, mời người đi cho.-Lão quản gia nghiêm nghị hạ lệnh trực khách. Như Băng nhìn tình cảnh này không khỏi nhíu mày hỏi:

-Có chuyện gì vậy? Lại là nữ nhân của hần ta tới sao?

-Dạ vâng ạ! Nhiên tiểu thư muốn tìm tể tướng.

-À! Ông giải quyết đi.-Nàng thản nhiên bước vào đại sảnh uống trà. Thấy có kẻ khác không để ý mình, nữ nhân kia tức mình dậm chân:

-Người là ai mà không hành lễ với ta, người biết ta là ai không?

2. Chương 2: Bái Kiến Sư Phụ

-Cô là ai?-Như Băng nhướn mi hỏi.

-Ta là tể tướng phu nhân tương lai, tiểu thư của Bạch gia- binh bộ thượng thư! Người là ai mà dám tranh giành với ta? - Cô nàng vênh mặt nói,

Nàng không nói gì, uống hết tách trà, vẻ mặt bình thường như không phải chuyện của mình. Nữ nhân kia không được đếm xỉa, tức giận nói:

-Người là ai? Ta hỏi người câm rồi à!

-Ta là ai liên quan gì đến cô không, hỏi nhiều? Quản gia, tiễn khách! -Nàng lạnh lùng ra lệnh rồi nhắc bước định rời đi. Bạch Nhiên kia đi đến trước mặt nàng, giơ tay lên định động thủ thì một giọng nói quen thuộc từ ngoài cửa vọng đến:

-Băng Nhi, muội ở đâu? Ăn bánh quế hoa không?

Vừa dứt lời thì Bảo Nam ở ngoài cửa chạy thẳng vào, miệng cười hớn hở. Như Băng khinh bỉ liếc nhìn:

-Không ăn! Huynh đi xử lý nữ nhân của huynh đi!

-Ai?- Bảo Nam làm ngạc nhiên nhìn ngó, mới phát hiện một thanh y nữ tử đang bặm môi đứng giữa đại sảnh, lại giở ra ban mặt phong lưu:

-Nàng là ai vậy? Ta gặp nàng bao giờ chưa nhỉ?

Lời vừa dứt, toàn bộ đại sảnh trở mắt nhìn hần. Một nữ nhân xinh đẹp người gặp người mê như thế mà hần không biết là ai, thật đáng kinh ngạc. Thanh y nữ tử e thẹn nói:

-Tiện nữ là Nhiên Thu Thu, ta và người đã gặp nhau ở tiết Thanh Minh mấy hôm trước.

-Thế à? Sao ta không nhớ nhỉ? Mà tiểu thư đến đây làm gì?

Nhiên Thu Thu nước mặt chực trào, chạy ra khỏi phủ. Uống công nàng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân lại không có một điểm phong độ. Đợi nàng ta chạy xa rồi, Như Băng mới từ tốn khai kim khẩu:

-Kì nàng từ chối ngày càng tốt đó!

Rồi nàng quay người bỏ đi. Đi đến gần cửa Lam viện, bỗng có một bóng đen vụt qua. Như Băng mặt không đổi sắc bước vào, không quên nói lại:

-Đừng chạy qua chạy lại trước cửa viện ta!

Nàng đóng cửa, ngồi rót một tách trà thưởng thức, suy nghĩ về tương lai. “Làm sâu gạo cho anh nuôi, không được, có ngày hấn bán mình. Kết hôn, nono, ta muốn làm người độc thân hoàng kim a. Tiểu ngạo giang hồ, never, võ công cổ đại quý dị khó lường, chết như chơi. Haiz, ước gì có một danh sư dạy ta thì tốt.”

Đúng lúc nàng đang chìm đắm trong suy nghĩ thì một giọng nói cất lên:

-Nha đầu, ngươi muốn bán ta làm sư phụ không?

Nàng lạnh lùng hỏi lại:

-Ngươi muốn nhận ta làm đồ đệ không?

-Tất nhiên là có! Ngươi làm đồ đệ ta đi, thiên hạ đệ nhất sát thủ Hắc Dạ này sẽ truyền sở học cả đời cho ngươi!

-Ngươi chắc chứ? Không thay đổi ý kiến chứ?- Nàng quỷ mị nói

-Tất nhiên. Hắc Dạ ta chưa bao giờ nhận lầm người!

-Tốt! Vậy ngươi đi xin phép ca ca ta đi. Hấn cho thì ta đi!

-Cần gì phải xin phép, Tiểu Nam là đồ đệ của ta. Để lại cho nó mảnh giấy là được ời!

-Ta là tiểu thư khuê các, đi đâu cũng phải xin phép thôi!-Nàng vừa dứt lời thì có một giọng nam trầm ấm xen vào:

-Muội cứ theo sư phụ đi, để ngài dạy hấn võ công. Sư phụ, người bảo hộ tốt cho nó!

-Yên tâm!- Dứt lời lão nhấc bổng Như Băng phi thân ra ngoài

Hai người phi thân đến cửa một động đá thì Tử Hắc lão nhân đặt nàng xuống. Vừa đặt tay vào miếng đá để mở cửa, một mũi tên phóng thẳng ra kèm theo một tiếng hét kinh thiên động địa:

-Tử Hắc lão đầu kia, đầu hai thứ tóc rồi còn lôi tình nhân về nhà sao!!!! Ngươi bảo đi thăm Tiểu Nam cơ mà!

Lão nhân gia tránh sang một bên rồi kéo nàng vào:

-Sư nương ngươi khó tính thế đấy! Chỉ biết ghen bóng ghen gió thôi!

-Ông nói xấu ai thế hả? Mà cô gái này là ai?- Một trung niên nữ nhân sắc đẹp mặn mà bước ra, nheo mắt nguy hiểm hướng về Như Băng.

-Ê, không có gì hết a! Đây là muội muội của Bảo Nam, công phu tốt nên ta nhận nó làm đệ tử!

-Để xem nào!- lão bà đi vòng quanh người nàng một vòng, bất ngờ đưa tay tóm lấy tay nàng, vặn ngược về đằng sau, lập tức bị nàng bẻ lại vặn về đằng trước. Lão bà dung công phu điểm huyết bế huyết đạo của Như Băng, sau đó nhét vào miệng nàng một viên thuốc, đập vào cho rơi xuống rồi mới giải huyết đạo cho nàng.

-Tốt, nội lực cao những chưa phát huy uy lực! Ngươi có khiếu hơn Tiểu Nam. Ngươi muốn học những cái gì?

-Y thuật, kiếm thuật, âm thuật!

-Có kiến thức, ta sẽ dạy ngươi Y thuật và Âm thuật, kiếm thuật để hấn dạy ngươi đi!- Lão bà lạnh lùng nói rồi bước vào trung phòng.

-Bà lão ấy trông vẻ ngoài thế thôi nhưng tâm tính tố lắm. Bà trêu ngươi đấy!- Tử Hắc lão nhân cười cười xoa xoa chòm râu, một ngân châm từ trong phóng thẳng ra:

-Cấm nói xấu tôi!- Lão bà bà phi thân đứng trước mặt Như Băng rồi nói:

-Ta đưa con về phòng!

Như Băng lạnh lùng đi theo lão bà bà tới một căn phòng sạch sẽ, thơm mát! Đồ đạc trong phòng đều làm bằng gỗ xoan thượng hạng. Giường gỗ kê sát tường, bên cạnh là một cái tủ nhỏ. Ở giữa căn phòng đặt một cái bàn, bên trên đầy những chai lọ không rõ tác dụng.

-Con sẽ ở đây, sáng sớm mai sẽ bắt đầu tập luyện!

-Ân!- Nàng lạnh lùng trả lời lão bà bà rồi thu xếp phòng. Bắt đầu từ sáng hôm sau, Như Băng bắt đầu chế độ luyện tập khắc nghiệt. Từ sáng sớm, nàng phải dậy vận công dưới dòng thác lớn sau hoa viên để đả thông kinh mạch, sau đó lại học khinh công, trận pháp. Trưa về làm dụng cụ thí nghiệm độc cho lão bà bà, chiều đến lại xách nước nấu cơm, luyện kiếm với lão ông. Nhưng điều này cũng chưa so sánh gì được với những ngày nàng tập luyện để thành sát thủ đệ nhất. Một mình chiến đấu cùng 107 con gấu Bắc Cực, chống chọi cả ngày trên hoang mạc Sahara khô cằn, giết gần 700 đồng loại trong rừng rậm Amazon, những việc tưởng như vô tưởng lại khiến nàng bao phen khốn đốn, nhờ thế mà nàng luyện được bản kinh cao cường và vẻ lạnh khốc, ngạo khí không che giấu.

Ba tháng sau, bên ngoài cửa động, những chiếc lá xanh non giờ đã um tùm báo hiệu mùa hè đến. Ánh nắng mặt trời chói chang xuyên qua bao tán cây xuống đến mặt đất giờ chỉ còn những đốm vàng yếu ớt làm tăng sức sống cho khu rừng. Một bạch y nam tử tuần mi cười trên con Hãn Huyết bảo mã, vẻ mặt lãnh đạm nhìn hắc y lão tử.

-Con đã luyện được một thân võ nghệ cao cường cùng y thuật trác tuyệt rồi. Ngọc Lam bảo đao là báu vật bí truyền trên giang hồ, con nên giữ gìn cẩn thận. Ta tặng con thêm một cây Ngọc Lam Tiêu, khi thối mà truyền nội lực vào có thể giết người. Đây là bí kíp của Ngọc Lam tiêu, đọc xong đốt đi! Nhớ phát dương quang đại danh tiếng của con!- Tử Hắc lão nhân nói, đưa cho nàng một cuốn sách rồi đánh thật mạnh vào con ngựa:

-Đi đi!

-Tạm biệt sư phụ! Con sẽ không phụ lòng người!- Từ đằng xa, trong ánh chiều tà, một giọng nói vang vọng còn đọng mãi trong không gian, như bắt đầu một truyền kì mới, truyền kì về Ngọc Bách Lam Y ở cổ đại!

3. Chương 3: Náo Loạn Giang Hồ

Trong Lạc thành, đô thành sầm uất nhất Thiên quốc đang vô cùng náo nhiệt. Một phần vì đại hội võ lâm, các nhân sĩ giang hồ đều tập trung ở đây. Một phần vì có ba nam tử vô cùng đặc biệt xuất hiện. Một bạch y nam tử đi từ phía đông, khuôn mặt xinh đẹp sánh tựa Phan An, làn da trắng mịn màng, khí chất cao quý đầy ngạo khí, chỉ tiếc khuôn mặt lạnh lùng như băng. Hai nam tử còn lại đi từ phía tây, mi mạo tương đương, hắc y nam tử toả ra một khí chất vương giả, lạnh khốc tuyệt tình. Lục y nam tử ôn nhu như ngọc, nụ cười toả nắng, ánh mắt đưa tình lướt qua các thiếu nữ khiến bao người đánh rơi mất trái tim. Một hồng y nữ tử vội vàng chạy ra đâm phải lục y nam tử. Ả thánh thốt, ngượng ngùng nói:

-Xin lỗi công tử tiện nữ vô ý quá!

-Không sao đâu mi nhân, lỗi của ta mà!- Y cười nhẹ nhàng nói, đỡ ả dậy rồi đi tiếp.

-Người lại thu hoa hút bướm rồi! Bây giờ đi đâu? - Hắc y nam tử bên cạnh tiểu tựa phi tiểu nói.

-Haha, chỉ có thể nói ta có sức hút! Đi, đến quán trà trước mặt ngôi một lúc!- Lục y nam tử cười to rồi thúc ngựa nước đại chạy đi.

Trong Tiểu Ngạo trà quán

Như Băng một thân bạch y của nam tử tinh khiết nguyên thuần, cả người toát ra khí chất lạnh lùng, đậm mạc, tựa như cả thế gian không ai làm “hấn” động tâm. “Hấn” ưu nhã cầm tách trà, chậm rãi thưởng thức bên cửa sổ. Tiểu nhị đi qua, các quan khách xung quanh đều yên lặng, tựa như không dám gây náo nhiệt

làm thần tiên bay mất. Bỗng, một lam y nam tử tiến đến, đằng sau còn có hai, ba tên ác nhân mặt mũi bặm trợn. Đứng trước mặt nàng, hắn gấp quạt lại nói:

-Vị bằng hữu này, ta có thể ngồi cùng được không?

-Biến!-Lạnh lùng, tất cả chỉ có lạnh lùng!

-Công tử ta có hảo ý, sao ngươi lại không chịu tiếp nhận. Vậy đừng trách ta hung ác!- Hai tên hộ vệ bên cạnh sẵn sàng rút kiếm ra, nhưng bị chiết phiền của hoa hoa công tử ngăn lại.

-Không có phép tắc gì hết!- Hắn nghiêm giọng dạy bảo thuộc hạ ân cần nói với “nàng”: -Ta với công tử mới gặp đã thân, không bằng ta đưa chàng về phủ, chúng ta hàn huyên!- Hắn nhắc tay, phất rơi lả tả, hai tên hộ sĩ bên cạnh giờ kiếm ra chặn:

-Mời!

-Cút!!!- Hắn đã tức giận thật sự, lúc hắn uống trà từ trước đến nay chưa ai dám làm phiền nha! Hắn rút ngân châm bên người, phóng thẳng vào huyệt đạo của hai tên hộ sĩ, tức khắc, cả hai tên ngã lả ra đất.

-Hậu quả của việc làm phiền ta! Cút!!!!!!- Chưa kịp để nàng nói hết câu, hoa hoa công tử đã chạy thục mạng ra ngoài, mặt cắt không còn một giọt máu.

-Thế nào, hắn giỏi chứ? -Bảo Nam ngồi trong phòng nhìn thẳng ra ngoài, cầm một mảnh giấy đưa cho Hắc Y: Đưa cho hắn! Nhanh!

-Ngươi quen hắn à? Không phải nam sủng bị người đá chứ?- Hắc y nhân khiêu khích nói/

-Ngươi sẽ phải bất ngờ khi biết thân phận của hắn!- Bảo Nam mỉm cười.

Một khắc sau

-Ca, sao ca lại đến đây?- Cái cửa bị một cước làm cho gãy đôi, bạch y nam tử nhanh chóng tiến vào, mang theo vẻ kích động không kìm nén.

-Sao phải vội vàng vậy? Lại đây ta giới thiệu cho, đây là Phong Hoàng Vũ, đệ đệ của Thiên, bằng hữu không ra gì của ta!

-Ta không quan tâm hắn là ai? Ta chỉ quan tâm ngươi đến đây làm gì? Sư phụ và sư mẫu thông báo với ngươi, đã lâu ngươi không trở về, để xem hai người như thế nào xử lý ngươi!- Nàng goiing đây về tức giận và cười cợt kẻ khác gặp họa, không để ý hắc y nhân bên cạnh mặt đã sớm đen như y phục.

-Thôi, thôi ta biết rồi! Đây là muội muội yêu quý của ta, Phùng Ngọc Như Băng, tính nó vốn không đặt ai vào mắt đâu.

-Đã biết. Kể mà xin không phải quỳ trước thánh nhan thì ngạo khí ngất trời rồi, nhưng là một nam tử sao?

-Trên đời này còn có một thứ gọi là dịch dung! Muội đi thay nữ trang đây!- Như Băng lạnh lùng nói rồi bước lên phòng mình đã đặt sẵn.

Nửa canh giờ tiếp theo

Nữ tử từ lầu hai bước xuống, một thân bạch y tinh khiết, trang sức chỉ đơn giản là một cây trâm Bạch Ngọc Dương Chi màu xanh nhạt, lạnh lùng như tiên nhân từ trên trời bước xuống. Không nói hai lời, tiến thẳng về chỗ Bảo Nam, nàng lạnh lùng ngồi xuống, tự nhiên thưởng trà.

-Muội nhàn rồi quá à? Sao không đi xem đại hội võ lâm?- Bảo Nam lên tiếng phá tan sự im lặng

-No hứng thú!- Tiếp tục thưởng trà

-Thế muội đến Văn thành làm gì?- Hoàng Vũ tò mò hỏi

-Học võ!- Vẫn lạnh lùng

-...

-....

-.....! Muội không thể nói đến 5 từ sao?

-Không hứng thú!

-...

-...! Bó tay! Mai muội đi Đại hội võ lâm với huynh, không nói nhiều!- Bảo Nam tức giận nói rồi bỏ đi.

-Lần đầu tiên ta thấy hấn tức như vậy?- Hoàng Vũ thở dài nói

-Kệ đi!- Nàng tiếp tục uống trà.

-Muội... Sáng mai canh 5 ta sẽ gọi muội!- Lại một người tức giận phẩy áo bỏ đi

-Haiz! Ta có làm gì đâu!- Nàng thở dài rồi cũng đứng lên về phòng

Sáng hôm sau, canh 5

-Băng nhi, dậy đi nào, chúng ta phải khởi hành!- Tiếng Hoàng Vũ ngân dài trước cửa mà bên trong, không khí yên ắng lạ thường.

-Muội làm sao không, chúng ta vào nha!- Bảo Nam lo lắng

-...

-Băng nhi!- Hoàng Vũ đã chuẩn bị phá cửa xông vào thì cửa bỗng mở ra. Như Băng một thân gọn gàng, tóc buông xoã chỉ gắn một cây trâm, “nhẹ nhàng” nói:

-Mới canh 5 thôi, cho người ta ngủ! Đi thôi! Mà Phong Hoàng Vũ đâu, hấn không đi à?

-Ta đây!- Từ sau cánh cửa, một khuôn mặt mũi nam bước ra, trên còn in dấu một vết đỏ thật lớn.

-Này, nhìn người trông giống hệt... Bôi cái này vào!- Lúc Như Băng ngáp ngừng định nói, một cơn đau nhói tim, nàng vội vàng ném cho hấn một bình sứ rồi chạy ra ngoài. Từng dòng kí ức xinh đẹp ùa về trong tim. Nàng lắc lắc cái đầu, để dòng suy nghĩ ra khỏi óc, mấy năm nay, nàng đã tạo ra một lớp vỏ bọc lạnh lẽo cho trái tim, không thể phá vỡ được.

-Băng, đi thôi!- Bảo Nam đi ra, vỗ vào vai nàng.

-Không sao! Đi thôi!- Nói đoạn này nhảy lên con ngựa trắng, thúc ngựa thật mạnh đến đại hội võ lâm.

Lam Thiên sơn trang

Giờ Hoàng Vũ và Bảo Nam mỗi người đeo một cái mặt nạ ma-no-canh chế tác tinh xảo, tay cầm thiệp đồ vào cửa.

-Cung chủ Ngọc La cung đại giá quang lâm, tại hạ không tiếp đón từ xa, thật thất lễ!- Trang chủ Lam Thiên Lâm, mình chủ võ lâm năm ngoái vội vàng chạy ra đón tiếp, thân thủ phi phàm. Bảo Nam ôm quyền chào đáp lễ:

-Để trang chủ ra tiếp đón là phúc khí của Phùng mỗ!

-Cung chủ khách khí quá! Tiểu Lam, đưa ba vị về phòng!- Ông vừa lên tiếng thì một nữ tử vận lam y xinh đẹp tiến lên, cung kính dẫn 2 người về phòng.

Phòng nghỉ cho khách, Lam Thiên sơn trang

-Sao ông ta đối với huynh cung kính thế? Cung chủ Ngọc La cung, không thường nhỉ?- Như Băng khoanh tay hỏi

-Không có gì, mấy năm trước Ngọc La cung có giải quyết một vài vấn đề cho giang hồ thôi mà!

-Có vẻ huynh vẫn chưa kể uội cuộc sống của huynh ở đây!- Nàng ngồi lên giường, khoanh chân điều khiển, im lặng lắng nghe!

-À, chuyện là thế này!- Bảo Nam nhắm mắt bắt đầu hồi tưởng.

“Hôm đó, ta lái xe đi ven trên bờ biển, bỗng một trận lốc xoáy cuốn ta lên, tưởng sẽ chết thì một đám mây ngũ sắc đỡ ta. Mĩ nữ áo hồng nói phải đưa ta về cổ đại hoàn thành tiền duyên kiếp trước, rồi phẩy tay ném ta đi. Ta đáp xuống ngay trước cửa động của sư phụ, nhưng biến thành đứa bé 8 tuổi. Học võ 4 năm, sư phụ cho ta xuất đạo. Ta gặp Hoàng Thiên rồi giúp hắc đạo đoạt ngôi vị. Ngọc La cung vốn là của sư phụ, ta là đệ tử nhập thất được quyền tiếp quản...”

Bảo Nam hăng say kể thì thấy Như Băng đã ngủ từ bao giờ. Hắn lắc đầu ngao ngán:

-Kể chuyện uội mười lần thì muội ngủ cả mười, chán muội quá!

Sáng hôm sau, đại hội võ lâm

Chỗ ngồi của ba người ở trên đài cao, gần nhất với chỗ các vị nhất đại tông sư. Từ sáng sớm, Bảo Nam đã đưa Như Băng một mặt nạ bạc tinh xảo, phía trên còn gắn hai viên đá như của Bảo Nam, tự nhiên thấy nàng, mọi người đều cung kính.

-Cái mặt nạ này có tác dụng gì? - Nàng lạnh lùng hỏi

-Haha, không có gì, chỉ là chứng tỏ thân phận bào muội Cung chủ Ngọc La cung thôi mà!- Hắn cười rồi lại quay sang nói chuyện với Hoàng Vũ.

Tầm chính Ngọ, mặt trời đã lên cao trên đỉnh đầu, đại hội võ lâm chính thức khai mạc. Vô Ưu đại sư, trụ trì Thiền Lâm tự lên tiếng:

-Cảm ơn tất cả mọi người đã đến tham gia đại hội võ lâm! Đại hội này 3 năm tổ chức một lần để kén chọn minh chủ. Mọi người trực tiếp lên thi đấu, ai thắng sẽ đấu với võ lâm minh chủ đời trước, nếu thắng sẽ trở thành Minh chủ Võ Lâm đời kế! Sau đó sẽ tuyển chọn thập đại cao thủ, bây giờ mời anh hùng tứ phương lên tranh tài!

-Hahahahahahahahaha!- Tiếng cười đầy “man rợ” cất lên ngay sau khi Vô Ưu đại sư nói xong! Một huyết y nữ tử, khuôn mặt sắc lạnh đáp ngay xuống võ đài.

-Xin hỏi cô nương là ai? Cô muốn tranh tài với ai? - Vô Ưu đại sư ôn tồn lên tiếng

-Lão nương là ai cần gì các người quan tâm! Ta muốn đấu với Minh chủ Võ Lâm của các người! Lũ người này không xứng đấu với ta!- Huyết y nữ tử cuồng ngạo lên tiếng.

-Cái gì? Người muốn thế thật sao? Người khinh thường chúng ta quá mà!

-Ngạo mạn, quá ngạo mạn! Chúng ta xông lên cho nó một trận anh em!

Nhân sĩ giang hồ bên dưới đã vô cùng náo loạn vì những câu nói cuồng ngôn của ả. Mọi người lăm lăm vũ khí chuẩn bị xông lên võ đài. Vẫn chỉ là Vô Ưu đại sư bình tĩnh nói:

-Bình tĩnh nào mọi người! Xin hỏi cô nương thuộc giáo phái nào? Có thể hay không cho ta biết danh tánh?

-Bản cô nương là Huyết Dạ, đệ tử nhập thất của thiên hạ đệ nhất sát thủ Hắc Dạ và phu nhân, cũng là đồng môn với cung chủ Ngọc La cung đây!

“Xoẹt” một tiếng kêu thanh thoát cất lên, Hắc Bạch thần châm không nhanh không chậm lướt qua áo huyết y nữ tử ngay sau khi cô ta dứt lời, may mắn cô ta tránh kịp.

-Kẻ nào? Ra đây đi!- Huyết y nữ tử mắt đầy nộ khí lớn tiếng nói. Có người bên dưới vừa xem qua cây châm đã hét lên:

-Hắc Bạch thần châm!

-Không ngờ trên đời thực sự có Hắc Bạch thần châm!

-Vậy chắc hẳn là Võ Lâm minh chủ rồi!

-Thật không ngờ!

Tiếng bàn tán phía dưới ngày một âm ỹ. Ngay cả Vô Ưu đại sư cũng không tránh khỏi ngỡ ngàng. Sở hữu Hắc Bạch thần châm, phải nói võ công đã đạt đến thiên hạ trác tuyệt. Nhưng câu thơ truyền thuyết để lại lão vẫn còn nhớ như in: “Hắc Bạch thần châm. Ngọc Lam bảo kiếm. Nữ nhi kì tài. Hiệu lệnh thiên hạ.”

-Ai? Người không có gan ra đây sao?- Huyết y nữ tử tức giận hét lên. Lúc này, Như Băng mới thủng thỉnh đứng dậy đi lên võ đài, nhẹ nhàng rút kiếm ra:

-Người! Bôi nhọ thanh danh của Hắc Dạ! Đáng phải chết!

-Người, người, người là ai? Hắc Dạ thật sự là sư phụ ta!- Huyết Dạ dần lui về phía sau. Sát khí, sát khí của cô ta quá lớn, như cô ta vừa mới từ biển máu trở về.

-Thật sự? Hắc Dạ lão nhân chỉ có duy nhất một đệ tử- Cung chủ Ngọc La cung! Nếu có thêm, chắc hẳn hẳn phải biết. Người muốn lừa ai?- Mũi kiếm nhẹ nhàng chìa xuống cổ ả, đôi mắt đen tuyền loé sáng như con thú dữ thấy mồi ngon, bật chột, Bảo Nam lên tiếng:

-Băng! Không được làm gián đoạn đại hội võ lâm! Huyết Dạ người là người của Huyết Ngọc cung, sư phụ của người là Tử Huyết lão đạo, đừng nhằm thành sư phụ ta!

Hắn vừa dứt lời thì Như Băng đã về nguyên vị trí, ánh mắt trở lại bình thường, thâm sâu, khó đoán. Vô Ưu đại sư suw giờ mới hoàn hồn, ôn tồn nói:

-Vị cô nương này, người sao phải huỷ hoại thanh danh Hắc Dạ lão nhân?

-Thật là nhiều lời! Hay là Lam Thiên Lâm người sợ không dám đấu!- Cô ta tiếp tục cuồng ngạo hét.

-Ta đấu với người!- Thiên Lâm trang chủ phi thân từ trên cao xuống, uy nghi đứng trên võ đài. Hai người lúc này như hai con mãnh thú chuẩn bị ăn thịt nhau, người chết ta sống. Thiên Lâm vùng kiếm, ép nội lực vào thân rồi một chưởng đánh thẳng về Huyết Dạ. Ầ ta cũng không kém, phi thân lên cao chống đỡ rồi liên hoàn 5 ngân châm bay xuống. Ầ huy động nội lực, hết sức bắn về phía Thiên Lâm trang chủ. Một trận gió nhẹ như có ý thổi làm toàn bộ ngân châm bay về Huyết Dạ. Ầ vội vàng thu hồi nội lực nhưng một ngân châm đã đâm trúng cánh tay. Thiên Lâm trang chủ không rõ lý do phun ra một ngụm máu tươi, huyết tanh nhẹ nhàng chảy xuống cằm. Vô Ưu đại sư nắm lấy cánh tay lão bắt mạch rồi thở dài:

-Bạch Hoa độc, vô phương cứu chữa, trừ phi Vô Ảnh thần y tái thế a!

-Muội chữa được không? Dù gì cũng từ sư nương mà ra mà!- Bảo Nam nói nhẹ nhưng với công phu của tất cả mọi người ở đây, hẳn nhiên nghe được. Mọi người I mlawngj chờ mong câu trả lời của nàng.

-Sao không? Dễ mà!- Nàng lạnh lùng nói rồi bước lên, nhét vào mồm Thiên Lâm trang chủ một viên thuốc tròn tròn rồi vận công. Chỉ một lúc, trang chủ phun ra một ngụm máu đen, bắt mạch lại độc đã được giải hết. Vô Ưu đại sư vui mừng nói:

-Cô nương, người đã cứu chúng ta hai lần! Không biết đại danh của cô nương!

-Ngọc Bách Lam Y! -Nàng nói rồi lại về chỗ ngồi, tựa như mọi chuyện không liên quan đến nàng.

-Cô nương cứu ta một mạng, lại có Hắc Bạch thần châm và Ngọc Lam bảo kiếm trong truyền thuyết, xin cô nương nhận lấy chức vị Minh Chủ Võ Lâm này.- Thiên Lam trang chủ cảm kích nói.

-Đúng đó!

-Rất đúng, xin cô nương nhận lấy tước vị, tạo phúc võ lâm.

Nói đoạn toàn bộ mọi người quỳ xuống. Nàng khê đứng dậy:

-Xin lỗi, nhưng ta không thể! Ta có việc phải đi ngay!- Rồi quay sang nói với Bảo Nam- Đi thôi!

-Xin cô nương đừng bước, cô chính là minh chủ đời kế, chỉ có cách là cô nhượng quyền!- Vô Ưu đại sư đứng lên ngăn cản.-Vậy ta xin nhượng quyền lại cho Lam Thiên Lâm trang chủ, 3 năm sau tái kiến.-Nàng ôm quyền hành lễ rồi nhảy lên bạch mã được người của Bảo Nam chuẩn bị sẵn, phi nhanh về kinh thành. Hai nam tử phía sau cũng thúc ngựa đuổi theo. Nhân sĩ võ lâm thần phục một nữ tử võ công cao cường, lại không ham mê quyền lực. Ngọc Bách Lam Y như một nữ thần tiên tái thế cứu giúp nhân dân trong tim họ.

4. Chương 4: Đổi Nghề Gian Thương

Phủ Tể tướng

-Kính chào tướng gia. Kính chào tiểu thư! Nô tài đã phân phó người chuẩn bị nước tắm và thức ăn, mời người về viện.- Lão quản gia cung kính cúi đầu. Nàng đã đi lâu như thế mà hần vẫn nhớ ra nàng, quả đã được huấn luyện.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ y phục trắng, nàng thi triển khinh công bay ra đại sảnh. Bảo Nam một thân lục y đứng đó từ khi nào. Nàng ngồi xuống, nhấp chén trà rồi hỏi:

-Thu nhập một tháng?

-Ách...muội hỏi ta hử?

-Còn ai ngoài huynh?

-À,..Lương cơ bản là 1000 lượng, sản nghiệp điền trang là 20000 lượng.

-Tổng tài sản?

-Sơ sơ ngang nhà ta!

-Cho muội vay!

-Làm gì?

-Kinh doanh!

-Ta nuôi muội được mà.

-Không cần thiết. Không việc làm chán lắm!

-Muội vào cung mà vay Thiên.

-Cho hay không?

-Không! Tốt, ta sẽ bắt huynh phải cho.- Nàng phi thân theo hướng hoàng cung rời đi, để lại Bảo Nam mặt ngu ngơ không hiểu gì!

(Chú thích của Rùa: Như Băng lúc này còn lạnh lùng lắm, thế nên đối thoại nghe như hỏi cung. Mọi người thông cảm cho ta, viết tên từng người nói sẽ làm gián đoạn mạch. Cứ hiểu một câu người này một câu người kia là được!)

Trong hoàng cung, trước thư phòng có hai nữ nhân đang đứng. Một thân bạch y thanh thoát nhẹ nhàng; một thân hồng y kiều diễm. Lý công công, người thân cận nhất bên cạnh hoàng thượng thấy Như Băng thì hoan hỉ:

-Quận chúa, người đi về rồi à?

-Uk, hần có ở trong không?- Nàng lạnh lùng đáp

-Có ạ! Để thần vào bẩm báo! Ôi, Lan phi, người tới đây làm gì?

-Ta tới đây làm gì không phải hạng nô tài người cần biết! Báo với hoàng thượng bốn cung muốn gặp!- Hồng y nữ tử kiều ngạo nói

-Ấn!- Lý công công mặt mày khó chịu đi vào trong.

Thư phòng

-Bẩm hoàng thượng, Như Băng quận chúa cầu kiến!- Ông thông báo nhưng không dả động gì đến Lan phi. Hừ, ai bảo mắng chửi lão, cứ như quận chúa, lạnh lùng thật nhưng đối xử với hạ nhân tốt biết bao.

-Mời nàng vào!- Hoàng Thiên vội vàng buông bút xuống.

-À, cả Lan phi cũng tới!- Lão hồ ly để nàng đằng sau. Tất nhiên, kẻ đang chờ mong như Hoàng Thiên sao để ý:

-Bảo nàng về đi!

-Dạ! Cho truyền Như Băng quận chúa!- Lý công công hét thật to, rồi mở cửa thư phòng. Trên mặt Lan phi bỗng nhiên xuất hiện một dấu tay đỏ chói, ả hoa lê đại vũ chạy vào lòng hoàng thượng:

-Hoàng thượng, người phải làm chủ cho thần thiếp. Ắ khinh dễ thần thiếp.

-Lợn giống...-Như Băng thầm nói trong miệng.

-Nàng ra ngoài đi!- Hoàng Thiên nghiêm mặt nói, tức thì có hai cung nữ đỡ ả về cung.- Vô sự không đăng tam bảo điện. Nói đi, muội tìm huynh có việc gì?

-Cho muội một thánh chỉ, ép Nam ca thành thân!- Như Băng lạnh lùng nói khiến Hoàng Thiên hơi mất mát, tưởng sẽ liên quan đến hắc, ai ngờ vẫn chỉ Bảo Nam. Hắc nhẹ nhàng đáp:

-Được! Muội về sẽ thấy!

-Uk, tạm biệt!- Dứt lời nàng phi thân ngay về phủ.

Phủ tể tướng, gần sát hoàng cung.

-Phùng Ngọc Như Băng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Một tiếng rống “kinh thiên động địa” nổ tung sập mái nhà phát ra, khiến người đi đường tưởng trong phủ giết lợn.

-...! – Nàng bước ào với vẻ mặt ngu ngơ không hiểu gì, đám hạ nhân ném cho nàng ánh mắt tự bảo trọng rồi chạy thẳng. Haiz, nàng có làm gì đâu?

-Muội,... Cái gì đây?

-Thánh chỉ tứ hôn!

-Muội làm đúng không?

-Exactly!

-Ta uội tiền, đuổi bọn họ, huỷ thánh chỉ! Ok?

-Bao nhiêu!

-1000

-?

-100000

-...

-100 vạn lượng hoàng kim!- Bảo Nam cắn môi nói

-Ok!

Cầm tờ ngân phiếu 100 vạn lượng hoàng kim trong tay, nàng bắt đầu công việc kinh doanh. Với một doanh nhân thiên tài thế kỷ XXI, việc kinh doanh với Như Băng như cá gặp nước. Đầu tiên, nàng cho người đi tìm những mỏ đá quý về khai thác. Thiên quốc là đất nước giàu tài nguyên, ngay sau phủ tể tướng là một mỏ kim cương nguyên chất chưa khai thác. Sau khi có đầy đủ nguyên vật liệu, nàng tự tay vẽ mẫu cho thợ lành nghề làm. Như Băng phải đích thân đi tìm những thợ kim hoàn phương xa, lại khổ công tìm hiểu cách làm ở Thiên quốc. Sau 2 tháng, tiệm kim hoàn đầu tiên của Phùng gia ra đời. Những món trang sức lấp lánh lạ mắt, kiểu dáng trang nhã, giá tiền vừa phải rất thu hút các tiểu thư, các mệnh phụ phu nhân quyền quý. Có tay trong là Hoàng thượng, nàng nhanh chóng bán những món trang sức vào cung. Quan điểm của mọi người ở đây là: Đồ trong cung là đồ tốt nên Phùng gia trang sức bán rất chạy. Hai tháng sau nàng đã mở

liên tiếp 16 cửa hàng trang sức trong kinh thành, 20 cửa hàng ở các thành khác, trở thành chuỗi cửa hàng trang sức phát triển nhất Thiên quốc.

Sau đó, Như Băng lôi một đầu bếp đại tài tới Phùng Băng thực quán nàng mới mở. Bảo Nam nấu ăn là tuyệt phẩm nên bị bắt đến dạy cho các trù nương. Các món ăn cả cổ đại lẫn hiện đại, chú trọng mùi vị đặc sắc, màu sắc trang nhã, trang trí kì công thu hút rất nhiều thực khách. Nhưng đáng tiếc Như Băng chỉ mở duy nhất một cửa hàng tại kinh thànhm ngày 15 Bảo Nam đích thân vào vếp. Theo nàng đó là, gì nhỉ,... À! Câu khách!

1 tháng tiếp theo

-Thế nào? Mở được những gì rồi?- Bảo Nam tò mò hỏi

-Thực quán, tiệm trang sức, Phùng Băng y đồ, Phùng Băng vũ khí,...

-Ặc, muối định mang cả hiện đại về đây à?-Hắn hét to

-Không! Chỉ làm cho đỡ chán thôi!- Như Băng cười meo meo.

-Đưa Tiểu Y đến giúp đỡ muối.

-Uk!

-Mấy hôm nữa chúng ta có việc nhờ muối!

-Tùy, muối chuẩn bị có việc òi!

-Làm gì?

-Tiến vào giang hồ.

-Muội làm giang hồ loạn chưa đủ à?

-Chưa! PP

5. Chương 5: Thanh Lâu Đệ Nhất

Như Băng nhanh chóng thi triển khinh công bay về Lam việc. Cái viện của nàng mốc meo gần mấy tháng rồi. Ngày nào nàng cũng ở gia trang, thỉnh thoảng có việc mới trở về. Thôi, ném trả cho Bảo Nam, đem nha hoàn của mình đi nào!

-Tiểu Y Y! (Bật mí nhé, đây là tên thân mật của đại tỉ ta đó!^_^)

-Dạ, tiểu thư!- Tiểu Y mặt mũi lộ lem chạy ra, nàng nhíu mày nói:

-Người thay y trang đi rồi theo ta!

-Ấn!- Cô bé vội vàng chạy đi. Chừng 1 khắc sau, một thiếu nữ hồng y đang yêu chạy ra, nàng mới mỉm cười gật đầu:

-Ổn rồi. Nha hoàn thiếp than của ta phải thế chứ! Đi nào!- Nàng nhắc bóng Tiểu Y như nhắc một con kiến rồi phi thân rời đi.

Nàng đưa Tiểu Y đến một gia trang lớn gần kinh thành. Ngoài cửa chính, tám hoàng phi nam đá nổi bật dòng chữ: “Phùng Băng gia trang” Kiến trúc bên trong xây theo kiểu tứ hợp viện, dành cho 4 đường chủ đặc biệt. Y phục của người trong viện dựa trên y phục của các đường chủ. Thanh Long đường chủ màu xanh lam, Huyền Vũ đường chủ màu đen, Chu tước đường chủ màu huyết, Bạch Hổ màu xám. Ngoài ra còn có một khu riêng biệt dành cho nha hoàn, một khu dành cho đường chủ và các phân khu lớn trong thành dành cho các chủ.

Đưa Tiểu Y về Bằng viện, nàng quay ra phân phó với tổng quản:

-Sắp xếp chỗ cho Tiểu Y, nàng là nha hoàn thiếp thân của ta. Ông gọi bốn đường chủ tới đây luôn!

-Ân, thưa trang chủ. Tiểu Y cô nương, mời.- Lão quan gia làm động tác mời rồi đưa Tiểu Y tới khu ở của nha hoàn. Chưa đầy một khắc sau, tứ đại đường chủ đã xuất hiện.

-Tham kiến chủ nhân!- Trong Phòng Bằng gia trang, bốn bọn họ là bốn người duy nhất gọi nàng là chủ nhân.

-Mật tín của sư phụ ta!- Nàng lạnh lùng nói. Thanh Long cung kính dâng lên một tấm mật thư, bên trong là dòng chữ “rồng bay phượng múa” của Tử Hắc lão đầu: “Nha đầu chơi đủ rồi đó, mau làm việc đi”

-Haiz, sư phụ đúng là... Thanh Long, mau chóng mua lại một thanh lâu hạng nhất cho ta, Bạch Hổ, người tìm cho ta 100 xử nữ đã được huấn luyện. Chu Tước, những tử sĩ ta nói người thu thập, đưa họ đến Huyết Tinh các. Huyền Vũ, mở một địa điểm bán thông tin. Các người tự làm đi, 1 tháng phải xong.

1 tháng sau

-Thưa chủ nhân, ta mua lại được Túy Yên lâu!

-Chủ nhân, 100 xử nữ đã huấn luyện, đảm bảo họ không phản bội ta.

-Không có gì là đảm bảo cả, người đeo cái này vào tay họ!- Như Bằng ném một cái túi đựng đầy nhẫn cảm ứng

-Huyết Tinh các đã nhận được đơn hàng đầu tiên!

-Ai?

-Trang chủ Diệt Ma sơn trang

-Tốt, Chu tước, người quản lý đi!

-Chủ nhân, Bằng Thiên các đã dựng xong!

-Giao toàn bộ cho Bạch Liên, nàng nợ ân tình của ta thì phải trả rồi! Thanh Long, đi Túy Yên lâu.

Túy Yên lâu

Ngồi trước nàng là một nữ tử chừng hai mươi, hai trăm tuổi. Khuôn mặt thanh tú. Ánh mắt trầm lặng như nước.

-Tên?- Như Bằng lạnh lùng nói

-Thiên Ngọc Như!

-Tuổi?

-28

-Gia thế?

-Cha mẹ bị Diệt Ma sơn trang giết!

-Vì sao muốn làm việc cho ta?

-Hâm mộ, muốn báo thù!

-Tốt! Thanh Long, giao Túy Yên lâu cho nàng. Không, đổi tên thành Vạn hoa lâu.

-Ân!

(Notes: Hội thoại giữa hai kẻ lạnh lùng chỉ thế thôi? Bà này sau cũng là một người thú vị, chỉ tiếc số phận bi đát. Muốn biết, thỉnh chờ: Xuyên không làm tể tướng, truyện về Bảo Nam)

Như Bằng xuống lầu thì 100 nữ tử xinh đẹp xuất trần đã đứng đó. Như Bằng lạnh lùng ném xuống một lọ thuốc.

-Áo mộng được, giúp người ta tưởng đã trải qua một thời hoan ái mãnh liệt. Các người biết phải làm gì rồi chứ?

-Ân, thưa trang chủ!- Trăm người như một nói

-Nhớ lấy nhiệm vụ của các người ta giao cho tú bà. Ai muốn phản bội hãy tự biết kết cục.- Dứt lời Như Băng phát tán nội lực, toàn bộ bàn ghế trong sảnh nát thành bột vụn.

-Dọn dẹp lại. Từ trang lấy ra vài nha hoàn đáng tin hầu hạ bọn họ.- Dứt lời nàng phi thân rời đi.

Tin tức Túy Yên lâu đệ nhất kinh thành đã bị Phùng Băng gia trang mua lại đã truyền khắp kinh thành.

Trong một tửu quán

-Các người biết tin gì chưa? Về Túy Yên lâu!

-Tin gì vậy?

-Người là con gà của xã hội, Túy Yên lâu đã bị Phùng Băng gia trang mua lại rồi!

-Có gì thay đổi không?

-Nhiều chứ, đi xem thử không?

-Đi!

Túy Yên lâu từ khi đổi tên thành Vạn Hoa lâu đã có bộ mặt hoàn toàn mới. Cả lâu được trang trí bởi hai màu lam và hồng thành thoát. Nữ tử ở đây xinh đẹp tuyệt trần, công phu trên giường phải nói là....hắc hắc..trác tuyệt. Từ tú bà lạnh lùng đến hạ nhân đáng yêu đều làm người ta quyến luyến không thôi. Đặc sắc nhất là món ăn và rượu. Đến thanh lâu mà không uống rượu thì không được. Mà đã uống thì phải gọi đồ ăn. Thế nên Vạn Hoa lâu phải nói là tiền vào như nước.

Trong Phùng Băng gia trang, trang chủ đang ngồi tính tiền sau hoa viên.

-Trang chủ, có Vũ vương gia tới

-Mời vào!

Nàng vừa dứt lời thì một hắc y thân ảnh vương giả tiến tới. Hãn một thân hắc y, trương bào bên ngoài cũng cùng màu. Mái tóc đen yêu mị cuốn gọn trên đỉnh đầu. Từng đường nét nơi chân mày càng làm tăng vẻ hiên ngang, phong trần. Đôi mắt đen sâu thẳm tưởng chừng đem người ta giam cầm bên trong.

-Huynh đến làm gì?

-Ta chỉ muốn thăm vị muội muội lâu ngày không gặp thôi mà!

-Thăm? Huynh rảnh quá nhỉ? Nhị vương gia Thiên quốc, cung chủ Hắc Ngọc Băng. Huynh nhàn rồi quá nhỉ?

-Ách, sao muội bít?

-Băng Thiên các không phải trò đùa! Nói đi, có việc gì?

-Tiến cung đi rồi nói!

-Được thôi!

6. Chương 6: So Tài Vũ Vương

1

Ngự thư phòng

Bốn than ảnh với bốn tam trạng khác nhau đang trầm ngâm trong ngự thư phòng. Hoàng Thiên lo lắng, Hoàng Vũ, tức giận, Bảo Nam trầm tư, Như Băng lạnh lùng không quan tâm, yêu lặng uống trà. Xử lý sạch sẽ tách trà, nàng lạnh lùng hỏi:

-Nói như vậy là mỗi năm đều tổ chức một lần!

-Ừ.- Bảo Nam tươi cười đáp

-Thế thì các huynh lo cái gì?

*Hoàng Thiên:-Họ đã biết ta phong hàm quận chúa uội!

-Thì sao?

*Hoàng Vũ:-Quy định phong hàm quận chúa ở Thiên quốc vốn rất khắc nghiệt. Phải là ruột thịt của đại thần hàm nhị phẩm trở lên, phải giỏi cầm kì thi họa, bắn cung, phải là thiếu nữ dưới 25 tuổi chưa lập gia thất, phải xinh đẹp, phải tuân thủ tam tông tứ đức, đối nhân xử thế phải nhu hòa, khi đi mắt nhìn thẳng...vvvvvv

-Stop!

*Hoàng Vũ: xờ, xờ gì cơ!

*Bảo Nam:- Ý nó bảo người dừng lại!

-Dài dòng! Liên quan gì sao?

*Hoàng Thiên:- Hẳn muốn thi đấu với muội!

-Thì thi!

*Hoàng Vũ:- Nhưng nhưng,....

-Như Băng liếc mắt khinh bỉ:

-Nhưng huynh không biết thực lực của muội. Không biết rằng nữ nhi ngoài thi cầm kỳ thi họa còn phải thi bắn cung. “Khinh thường nữ nhi!”

Huynh đệ họ Phong cười ngượng ngùng, ai đời lại nói ra hết như nàng.

*Bảo Nam:- Điểm ấy ta không lo, ta biết rõ tài năng của muội không thua kém ai đâu! Ta chỉ lo là muội thắng thì hẳn sẽ kiếm cớ để ép muội sang Vũ quốc làm phi tần thôi!

-Muội tôn thờ chủ nghĩa độc thân!- nàng lạnh lùng đáp, khoe miệng dần nhếch lên nụ cười quỷ dị- Sở sát! (Giả chết)

*Bảo Nam:-That's a good idea!

-Muội cố gắng nhé! Năm ngoái Thiên quốc ta thua đánh mất một vùng Thiên Bắc rồi đó!- Hoàng Vũ vẫn không tin tưởng nói

-Lắm mồm!- Như Băng khê cau mày rồi kéo Bảo Nam về phủ.

Phủ tế tướng

-Mấy năm trước đấu là huynh sáng tác thơ?- Nàng nhún mày nghi vấn hỏi!- Thiên hạ đệ nhất nam tử.

-Hahahahahahahahahahaha!- Bảo Nam cười sảng khoái một tràng dài rồi nói –Mấy năm học ngữ văn để làm gì? Muội không biết đạo à?

-Thì ra! Thế thôi muội về trang đây! Đạo này huynh rất hay lượn lờ Vạn Hoa lâu đó!

-Hay mà! Áo mộng được, thu tin tức. Ta cá là trong lâu kĩ nữ của muội thủ cung sa của bọn họ vẫn còn!

-...- Mặt đen phân nửa.

-Mà tú bà lạnh quá sẽ làm mất khách đấy!- Có người không biết điều tiếp tục trêu nàng. Như Băng vỗ tay hai tiếng, Thanh Long lập tức xuất hiện.

-Đem tể tướng ném vào Vạn Hoa lầu tiếp khách. Đạo này có nhiều tên mê luyện nam sắc lắm!

-Muội, muội nhờ lòng nào?

-•.•!

Ba ngày sau, đại diện hoàng cung Thiên quốc

-Kính chào Hoàng đế Thiên quốc!- Lâm Bạch Phong khẽ cúi đầu mỉm cười. Về ngoài thanh nhã thuần khiết, khiêm tốn lại ôn nhu như ngọc, cùng một màu hoàng kim mà kẻ đứng dưới dịu mát hơn, làm người ta không tự chủ mà muốn đi theo, không cách nào cản trở.

“Giống, thật giống. Nụ cười ấy. Ánh mắt ấy. Không lẽ hần, không, không thể nào!”

-Chẳng hay đây là Như Băng quận chúa!- Hần đưa mắt lên nhìn nữ tử đeo mạng che mặt cạnh Bảo Nam. Một thân bạch y thuần khiết, lãnh khí cao ngạo. Ngạo đến tận cùng, đến bậc đế vương như hần cũng không bằng.

“Không phải hần! Hần không thể có ánh mắt ấy! Mình lo nghĩ quá nhiều thôi, chẳng qua là giống!”

-Quận chúa?- Hần nhú mi, nàng không trả lời, chẳng lẽ bị câm.

-Đúng!- Nàng thu lại biểu cảm, ánh mắt trở lại lạnh lùng, con tim đã được phủ một lớp mặt nạ tuy mỏng manh nhưng không hề dễ vỡ.

-Bào muội của Phùng Ngọc tể tướng đỉnh đỉnh đại danh chắc không tầm thường.

-Tầm thường hay không lát nữa ngài sẽ biết.

-Người, người dám vô lễ với hoàng thượng!- Tên tùy tùng bên vạnh lớn giọng nói bị Bảo Nam trêu vào:

-Tề tướng quân, Vũ vương còn chưa nói gì sao ông phải nói. Đây gọi là hoàng đế chưa vội thái giám gấp.

-Người, ...- Hần đỏ mặt tía tai không dám nói gì thêm!

-Vậy thì ta muốn hào hảo thưởng thức tài nghệ của nàng rồi.

-Rất hân hạnh!- Như Băng nói rồi vào trong thay y phục đi sẵn.

Trường sân hoàng gia

2.

Như Băng trong bộ đồ sẵn gọn gàng màu trắng, mạng sa chưa dứt ra khỏi mặt. Trên tay nàng cầm hoàng cung tiễn của hoàng gia, hiên ngang khí thế bước ra ngoài. Lâm Bạch Phong mỉm cười hiền lành nói:

-Quận chúa không gỡ mạng che mặt ra được sao?

-Không!

-Vậy có thể không hợp lễ lắm?

-Không có điều lệ này!

Không nói nổi nàng, Lâm Bạch Phong đứng ra bìa ngấm. Hần thành thực kéo cung, một mũi tên xé gió vút đến ngay hồng tâm.

-Tiếp theo!

Ba mũi tên cùng bay đâm xuyên qua hòn đá treo lưng lửng.

-Tuyệt vời!

Hần mỉm cười đi qua chỗ nàng:

-Đến lượt quận chúa!

Như Băng mặt không chút biểu cảm ra bìa ngắm. Nàng không đứng trước bìa mà chọn một điểm ngay giữa hai lần thi. Ba mũi tên vừa lên cung. “ Vụt” Một tiếng thanh thoát xe gió bắn trung hồng tâm, hai mũi còn lại dừng trên hòn đá gần đó.

-Tuyệt vời! Hòa!- Lão trọng tài mắt mù nói. (T/g: Mắt mù là vì rõ ràng Như Băng thua Bạch Phong một mũi tên mà kêu hòa! Hắc hắc, ta đại soái ca!)

-Mời mọi người vào đại điện, chúng ta tiếp tục thi phần tiếp theo.- Hoàng Thiên đứng lên, uy nghi nói.

Đại điện Hoàng cung Thiên quốc.

Đại điện hoàng cung hôm nay được trang hoàng long lẫy hơn. Từng cột rồng chạm trổ uy nghi rừng rở màu hoàng kim lộ rõ vẻ quý phái của hoàng gia. Đại điện được thắp sáng toàn bằng dạ minh châu rực rỡ. Hai bên văn võ bá quan triều đình đứng. Bên trên ghế rồng, Hoàng Thiên một thân triều phục vàng uy nghi. Đợi mọi người vào hết, Hoàng Thiên mới đứng lên nói:

-Đấu thi.

-Xin phép ta đọc trước!- Như Băng vốn lạnh lùng bỗng lên tiếng.

-Được!- Bạch Phong sáng khoái nói.

-“Thu phong thanh,

Thu nguyệt minh.

Lạc diệp tុ hoàn tán,

Hàn nha thê phục kinh.

Tương tư tương kiến tri hà nhật,

Thử thời thử dạ nan vi tình.”(1)

-Đến ta nhỉ?- Lâm Bạch Phong lại cười rồi đọc

“Bắc phương hữu giai nhân

Tuyệt thế nhi độc lập

Nhất cố khuynh nhân thành

Tái cố khuynh nhan quốc

Ninh bất tri khuynh thành

Giai nhân nan tắc ái.”(2)

Như Băng không chịu thua, bước hai bước, đọc thêm một bài thơ nữa:

-Nhập mộng theo gió đi ngàn dặm

Trần gian đi lại bấy nhiêu lần

Phong thái, cốt cách đào hoa

Thêm một năm chờ đợi xuân hóa thành thu bích

Than thở cùng trăng sáng ngậm cười ta đa tình

Hoài niệm lại tình xưa

Mắt người tựa tình quang

Trông về phía cơn mưa lát phát

Ở tận cùng của chân trời, nơi ánh sáng vụt mất

Làm sao biết được người quay lại

Mấy kiếp tình duyên ngang trái, tương tư dẫn lối

Chờ đợi tình yêu đậm hoa kết trái

Chỉ nguyện cùng người suốt đời không phai

Không thay lòng

Nụ cười chất chứa nỗi lòng

-Hảo, tại hạ chịu thua! Quận chúa đúng là thần thơ giáng thế!- Hấn cười sảng khoái nói (T/g Có là thần đạo thơ thì có?_._!)

-Quá khen!- Nàng lạnh lùng nói.

-Hôm nay thi hai môn thôi. Giờ mời Vũ vương về dịch quán nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta tiếp!- Bảo Nam lên tiếng.

-Đa tạ tể tướng!- Lâm Bạch Phong cười nói rồi bước về dịch quán!

(1):

Dịch thơ: Gió thu trong,

Trăng thu sáng.

Lá rơi hợp rồi tan,

Quạ lạnh đậu giạt mình.

Nhớ nhau nhưng biết ngày nào thấy nhau,

Giờ này đêm này biết bao tình).

~ Lý Bạch

~(2)

(Ở phương Bắc có người con gái đẹp,

Một mình nàng đẹp nhất trần gian.

(Nàng) liếc mắt nhìn lần thứ nhất thì làm nghiêng thành của người ta,

(Nàng) liếc mắt nhìn lần nữa thì làm nghiêng nước của người ta.

Thà không biết đến nguy cơ nghiêng thành nghiêng nước,

(Bởi vì) giai nhân khó mà được gặp lại.)

~ Giai nhân ca

~3.

Ngày hôm sau

Như Băng lạnh lùng tháo mạng che mặt trước văn võ bá quan. Mọi người không nhìn được mà thoảng thốt, hảo mỹ! Nàng mặc một thân váy dài màu trắng như tuyết, tóc đen như mực, tùy ý thả trên đầu vai, chỉ dùng một cây ngọc trâm búi một búi tóc đơn giản. Mây của nàng thanh mảnh như vàng trắng khuyết, hai hàng lông mi còn vút thật dài che đi đôi mắt long lanh, khi nàng ngược mắt nhìn, nháy mắt hào quang tỏa ra vạn trượng, giống như tinh hoa ẩn chứa trong thiên địa vạn vật. Da thịt của nàng mềm mại như bông, tao nhã như thế, tư sắc như thế, quả là tuyệt thế vô song! Lâm Bạch Phong ngẩn nhìn mà không còn tâm trạng thi. Một nữ nhân tuyệt sắc thế này vì nàng mà chết cũng đáng. Nàng là ngọc trong băng ngàn năm, cho dù từ bỏ tất cả vì nàng ta cũng không hối hận.

Trong khi đó, dùng một bên, Bảo Nam đang nghiêng răng nghiêng lợi ở một bên.

-Người làm sao vậy?-Hoàng Vũ đi qua hỏi.

-Không, chỉ là sắp mất một kho vàng thôi!

-Vì sao?

-Như Băng sắp bị gả không phải mất một kho vàng sao?- Bảo Nam rút bàn tính ra- Ít nhất 1000 lượng hoàng kim ta mới bán nó! Haha!

-Người,... thế thì thà người bán muối ấy cho ta còn hơn.

-Thi đấu đàn- Hoàng Thiên lạnh lùng nói xen ngang cuộc đối thoại của hai ông tám.

Vườn thượng uyển

-Hai vị thi hai loại đàn, một do đối phương chỉ định, một loại là tự chọn. Mời hai vị vào vị trí.

Như Băng thi trước. Sư nương chỉ dạy nàng cầm âm và sao thuật, nhưng thổi sao thì đảm bảo không còn một ai song sót, thôi đành đánh đàn vậy.

Nàng ngồi xuống bên chiếc đàn tì bà dựng sẵn bên gốc cây. Mười ngón tay ngọc thon dài đặt trên dây đàn, định tâm tĩnh khí, tay vuốt nhẹ phím, trong đầu tưởng tượng ra mình đang ngồi trên cát ngắm nhìn biển cả vào một ngày thu. Mây trời cao lồng lộng, nước biển trong xanh khoác một tấm ao lam. Từng đợt sóng như đoàn kị mã phi nước đại vỗ bờ theo gió. Trước mắt chỉ có sự mênh mông rộng lớn của biển cả bao la, nàng tựa như cánh chim hải âu, lúc nhẹ nhàng lướt trên sóng, lúc tung cánh vút lên, sải bay trên bầu trời xanh cao vợi vợi. Dưới ngón tay, những âm thanh dồn dập trong veo tựa tiếng sóng tung bọt trắng, trong sương trắng mênh mang, kì ảo âm âm tuôn trào. Xa xa là đỉnh núi sương trắng bao phủ, đỉnh chạm mây trời, vực thẳm ngàn trượng mở ra hun hút. Nếu không trực tiếp nghe có lẽ sẽ tưởng nhầm đây là tiếng đàn của một nam tử đầu đội trời chân đạp đất đầy hào khí chứ không phải của một nữ nhi bình thường. Đàn nghe êm dịu như nước nhưng không thiếu đi anh khí. Nàng đánh đàn thể hiện nỗi lòng, tiếng đàn của nàng có thần có hồn.

Một khúc Thiên Thủy

...

Nhẹ nhàng phẳng lặng

...

Sóng vỗ bờ

...

...

...

Tiếng đàn đã kết thúc mà dư âm của nó vẫn còn đọng mãi. Mãi đến khi một tiếng vỗ tay vang lên rồi thành một tràng vỗ tay như sấm nổ. Lâm Bạch Phong ánh mắt yêu mị nhìn nàng. Vì nàng, thua cũng đáng.

-Ta muốn hoàng thượng phải đánh loại đàn này.- Như Băng vỗ tay hai cái, Bạch Hổ mang cho nàng một cây đàn vĩ cầm. Bạch Phong cầm đàn rồi cầm dây kéo, xoa xoa cầm nói:

-Ta không thể! Coi như ta thua đi.

-Hoàng thượng Vũ quốc nhận thua, Như Băng quận chúa thắng hai, hòa một, coi như thắng đi. Không cần thi vòng cuối nữa.-Trưởng lão ôn tồn nói rồi bước đi.

-Bây giờ các ngài muốn gì?- Bạch Phong lên tiếng. Vừa dứt lời thì nàng nói vào:

-Ta muốn bí kíp Bạch Sa.

Hắn giật mình, ngẫm nghĩ một lúc rồi lên tiếng:

-Được! Mời nàng tuần trăng sau sang Vũ quốc.

7. Chương 7: Gặp Mặt Thần Thâu

Trong Bạch Lam viện, khu viện riêng dành cho trang chủ.

Như Băng yên lặng ngồi xem từng đồng sổ sách. Thu chi của Phùng Băng gia trang càng ngày càng tăng một phần nhờ những đêm nàng mất ngủ làm việc. Đã gần 2 năm nàng ở cổ đại, thì cũng gần một năm Phùng Băng gia trang ra đời, nắm trong tay gần như huyết mạch kinh tế của Thiên quốc. Đơn giản thôi, người dân cổ đại chỉ nhắm đến cái lợi trước mắt chứ ít tai nhìn xa. Nhưng món đồ họ làm ra đa phần đều làm nhanh, bán ra rồi không còn liên quan nữa. Phùng Băng gia trang đã đi theo một hướng khác, Như Băng chú trọng khâu sản xuất, có vấn đề là bỏ ngay chứ không để lại nữa. Nàng lại thoải mái trong việc truyền nghề và thu hút rất nhiều nhân công, không để ý đến bí kíp. Cũng đúng thôi, nếu ai cũng để ý đến bí kíp thì cha nàng đâu có ngày hôm nay, và cũng đâu có nàng ngày hôm nay. Khẽ nhắm hai mi, nàng xoa xoa tay để tĩnh tâm. Không biết cha nàng hiện tại sống thế nào, mấy mẫu hàng mới Ailee đã cho tung ra chưa, cổ phiếu I.L chắc sứt giảm lắm. (T/G: Phun! Trong đầu tí chỉ có công việc thôi à???)

Từng cơn gió bên ngoài bỗng nhiên thổi mạnh. Những chiếc lá bên ngoài lay động một cách quỷ dị. Nàng khẽ nheo nheo mắt rồi cười lạnh:

-Vào đi. Không nhất thiết đứng ngoài chịu lạnh đâu!

-Người nhìn thấy ta!- Một giọng nữ khá ái mang đầy vẻ tiếc nuối vọng vào.

-Đến làm gì?- Nàng tiếp tục ngồi vào bàn phê duyệt sổ sách

-Chơi thôi! Mà người cũng không mời ta vào uống tách trà sao?

“Vụt”, một tách trà xé gió phóng ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng , nữ nhân ngoài cửa đón lấy tách trà:

-Thank you!

-No problem!- Nàng lạnh lùng nói

-Can you speak English?- Nữ trộm kinh hỉ nói

-Did I say nothing?(Tôi nói không sao?)

-Oh, no!- Nữ nhân kia đập cửa nhảy vào trước mặt Như Băng, một tử y nữ tử mặt mày thanh tú, ánh mắt lóe lên tia giao hoạt.

-Bây giờ người có thể ra ngoài cho ta làm việc, nếu không một thể hệ thần trộm sẽ biến mất khỏi thế gian.

-Người biết ta là ai?

-Bách Thiên các không phải trò đùa!

2.

-Haha, ta hành nghề mấy năm giờ mới gặp được một đối thủ chân chính! Ta tên Mộ Dung Tinh Vệ, thiên hạ đệ nhất thần thâu.Ta sẽ gặp lại người!- Tử y nữ nhân uống xong chén trà xuyên màn đêm phi qua. Như Băng lạnh lùng mỉm cười:

-Không ngờ chúng ta gặp nhau ở đây. Tinh Vệ, lâu rồi không gặp.

Cùng lúc đó, ở phủ vương gia

Một nam nhân vận hắc y đứng lẫn trong màn đêm, khuôn mặt xinh đẹp thoáng chút nhớ mong. Vâng, đúng là xinh đẹp, đẹp tựa trích tiên hạ phàm. Không khí xung quanh động lại không nở rời đi, để được nhìn thoáng qua nam tử ấy. Hắn khẽ lấy ra mảnh ngọc bội trong người. khẽ mân mê trên tay:

-Như Băng, Phùng Ngọc Như Băng, nàng giống hệt mảnh ngọc này, ngọc trong băng, thuần khiết, lạnh lùng. Sao trên đời này có nữ tử như nàng. Tài giỏi như nam nhân, xinh đẹp như thiên tiên, lãnh khốc như ác quỷ.

Âm nhu mà không mất đi anh khí. Nàng lấy mắt tìm ta rồi! (T/g: Tương tư ời, haha! HV: Im không ta giết! T/g: Nắng mưa là chuyện của trời, tương tư là chuyện của tôi với nàng, haha! *Xách dép chạy*)

Hoàng cung Vũ quốc.

Lâm Bạch Phong ngồi trên long sàng, trước mặt là sủng phi của hắn, xinh đẹp như hoa. Nàng mặc một bộ thiên tà ti mỏng như cánh ve, lộ da thịt trắng như bạch ngọc. Dung nhan không thể nói là khuynh thành nhưng vô cùng kiều mị cuốn lấy hắn, những tưởng không thể biến thành dây leo cuốn chặt lấy hắn. Từ khi đi Thiên quốc gặp nàng về, trong đây hắn chỉ chất chứa hình bóng nàng. Khuôn mặt đẹp như hoa tươi, vẻ lạnh lùng băng giá. Tài trí của nàng ít nữ tử nào có được. Thời điểm hắn buông xuôi mọi người nghĩ vì hắn muốn gây ấn tượng với nàng, kì thực không phải. Lúc nàng đánh khúc Thiên Thủy ấy, hắn biết hắn đã thua rồi.

Đôi tay lướt nhanh trên phím đàn.

.....

.....

Một khúc Thiên Thủy dịu dàng như hoa

.....

.....

Nhưng cũng âm âm như song

-Bệ hạ, người không muốn thần thiếp hầu hạ sao?- Nữ nhân kiều mị khẽ nhún mày nói

-Người lui ra!- hắn lạnh lùng lên tiếng, đứng lên khoác lấy long bào.

Nữ nhân cắn bật môi, ba đêm rồi, đây là cơ hội cuối cùng, nàng hét lên:

-Người đừng tư tưởng đến nữ nhân ấy nữa. Nàng ta không thuộc về ngài, không bao giờ thuộc về ngài.

Hắn khẽ dừng bước, mỉm cười nói, nụ cười nhẹ nhàng như hoa:

-Vậy thì người đi theo nàng đi. Người đâu, Trúc phi ngôn từ và hành động không đúng, đẩy vào lãnh cung.

Rồi không kiêng nề đi ra

Nữ nhân kia quỳ dưới sàn, nàng biết giờ đây, không còn tình cảm gì nữa rồi.

Sáng hôm sau

-Phùng Ngọc Như Băng! Thì ra là người, ta cử người tìm người suốt cả năm người biến mất không tung tích, giờ thì người ở đây!- Mộ Dung Tinh Vệ không khách khí xông thẳng thư phòng, khuôn mặt của nàng đỏ bừng vì tức giận, lửa nóng thiêu lên cả đỉnh đầu. Như Băng chỉ cười rồi lên giọng:

-Tiểu Y Y, mang một chậu nước vào đây cho Vệ tiểu thư rửa mặt.

-Ân!- Tiểu Y Y lên tiếng rồi chạy đi, nhanh chóng mang một chậu nước còn tỏa sương, được thả mấy mảnh băng ở trong. Từ lúc hầu hạ tiểu thư đến giờ, đây là lần đầu tiên tiểu thư lộ vẻ mặt hưng phấn như thế. Tinh Vệ vừa vốc nước lên thì hất cả chậu nước ra.

-Lạnh quá, người giết người à?

-Chậu 11 lượng bạc, đến khó phòng trả nha!

-Người! Ta không ngờ đệ nhất sát thủ Ngọc Bách Lam Y lại tham tiền đến thế đó!

-Không tiền thì cạp đất ăn à, người rảnh thì điều hành Huyết Tinh các cho ta!- Như Băng lạnh lùng nói

-Người,...

-Miễn từ chối!

-Đúng là gặp quỷ mà, biết thế ta không tìm người!- Nàng luôn vô phương xử lý nữ nhân này.

-1080 lần

-Người...

-Đến Huyết Tinh các đưa caics này, sẽ có người giúp người!- Nàng vút ra một lệnh bài.

-Biết rồi!

Haha, chương sau bắt đầu có sự thay đổi rồi.

Chờ nhé!

Vô cùng bất ngờ.

Chờ nhé

Vô sỉ van cầu

Ta mắc bệnh tự ngược rồi, chỉ thích có người giục thôi!

8. Chương 8: Vũ Quốc

Vũ quốc nằm trên một vùng cao nguyên xinh đẹp, những thảm cỏ mênh mông trải đến tận trời xanh. Những ngọn núi cao vời vợi, đặc biệt là người Vũ quốc. Nam nhân Vũ quốc tài giỏi, dũng mãnh thiện chiến, lại vô cùng soái. Nữ nhân Vũ quốc tính tình dịu dàng hiền thực nhưng vô cùng cương liệt. Nói chung, Vũ quốc được cả thiên thời, địa lợi, nhân hòa, không phát triển chỉ có phí.

Nhắc đến Vũ quốc phải nhắc đến Lâm Bạch Phong. Lâm Bạch Phong ra đời trong hoàn cảnh tứ nước phân tranh, xâu xé quyền lực. Nội bộ Vũ quốc vô cùng lục đục. (T/g: Tứ nước là Thiên quốc, Vũ quốc, Phượng quốc và Lam quốc). Vũ quốc tạm thời chia thành hai phe, phe Thái tử Lâm Bạch Ngọc và phe lục hoàng tử Lâm Bạch Phong. Sau khi Vũ vương băng hà, truyền chỉ dụ cho Lâm Bạch Phong lên ngôi. Hắn vừa phải dẹp loạn phe Thái tử, vừa khắc phục đất nước, vừa chống Thiên quốc, Lam quốc đang nhòm ngó.

Mùa xuân năm Vũ đế thứ 2, để thân chinh dẫn quân đi chinh phạt 6 nước chư hầu, khai hoàn trở về.

Mùa thu năm Vũ đế thứ 3, Vũ quốc và Thiên quốc liên minh chống lại Lam quốc, lấy sông Giang Thủy là biên giới, mỗi người thống lãnh một phương. Phượng quốc là một vương quốc của nữ nhi, không can hệ.

Từ mùa xuân năm Vũ đế thứ 6, Thiên quốc và Vũ quốc luôn tranh tài, đơn giản chỉ là một cuộc đấu, nhưng cuộc đấu không đơn giản như thế, nó là một cuộc tranh tài thực sự, lấy những món đồ thực sự, những bí kíp thực sự để hai nước trở nên giàu mạnh.

Vũ quốc bí sử

Trên đường đến Vũ quốc.

Hai người mặc trang phục hoàng gia Thiên quốc, phi ngựa thẳng tiến hướng về Vũ quốc xinh đẹp. Bạch y nữ nhân một thân triều phục trắng tinh khiết, đuôi váy hơi kéo dài điểm vài bông bi ngạn hoa rực rỡ, vừa thanh khiết lại vừa yêu mị. Nam tử một thân hắc y hoàng phục, anh tuấn tiêu sái, thi thoảng liếc nhìn bạch y nữ nhân mặt lạnh như tiền. Đến một khách điểm gần Văn thành, hai người nhảy khỏi ngựa bước vào. (T/g: Văn thành là một thành trì thuộc Thiên quốc, nổi tiếng về những tài tử giỏi thi ca.)

Trong khách điểm hoàng gia

-Vương gia, quận chúa, phòng cho hai người tiểu nhân đã chuẩn bị. Phòng chữ Thiên số 1, số 2, mời hai người lên phòng nghỉ ngơi.- Chủ khách điểm chạy ra xun xoe nói

-Mang một thùng nước lên cho ta.-Như Băng lạnh lùng ra lệnh rồi bước thẳng lên phòng.

-Nhớ thả hoa vào, và chỉ thả mộc lan thôi!-Hoàng Vũ nói thầm vào tai chủ điểm rồi cũng bước lên. Để mặc chủ điểm méo mồm đứng đó, Văn thành cực hiếm mộc lan, mà còn để tắm, khác nào giết hân.

Nhưng rồi một chậu nước chứa đầy cánh mộc lan trắng cũng được mang lên.

Phòng chữ Thiên số 1

Như Băng lặng yên tắm, những cánh hoa trắng mịn màng trôi lững lờ càng tăng vẻ đẹp cho làn da như bạch ngọc của nàng.

Nước ấm bốc hơi mịt mù, làm nàng có vẻ mơ ảo.

Đôi mắt đẹp khẽ nhắm lại, thả người cho trôi xuống bể, chìm đắm.

Kí ức dội về.

Một chiếc xe ô tô trắng chạy trên đường với tốc độ nhanh như xé gió. Người phụ nữ cầm tay lái đang đùa giỡn với tử thần, nhưng cô không hề quan tâm, vì trong mắt cô đang dần dụa nước mắt.

-Chúng ta chia tay thôi!

-Vì sao? Em làm gì sai, em có thể sửa!

-Hết yêu thì chia tay thôi, cần gì lý do!

-Anh...

-Anh gì, cô chỉ là một con bé quê mùa ngu ngốc mà thôi. I.L, tôi không tin! Goodbye!

-Anh sẽ phải trả giá cho chuyện này.-Cô bặm môi, nhìn hân đầy oán hận.

Tiếp tục đâm phanh, cô lao thẳng vào vách núi, nhưng những lời của hân vẫn văng vẳng bên tai.

...

Angel là tên hân, nhưng hân không phải Angel. Hân là Angle, chỉ thay đổi vị trí một chữ mà hân đã là một góc nhọn đâm vào trái tim kẻ khác. Với cô, hân là Devil, là ác quỷ, cô cũng là ác quỷ.

Mãi mãi là ác quỷ.

Nàng bất ngờ đứng dậy, nước theo quán tính văng tung tóe. Một giọt nước đọng trên mặt nàng, có vị mặn. Như Băng nở nụ cười chua chát:

-Dù sao,... nó cũng không có tác dụng!

Nàng khoác áo, đứng lên ra ngoài!

Cái gì nên bỏ cũng phải bỏ rồi!

Ngọc Băng trà quán- một quán trà của Phùng Ngọc sơn trang

Như Băng yên lặng đứng thưởng trà, một thân bạch y trắng như tuyết khẽ rung rinh theo gió. Bất kì ai đi qua cũng phải ngước lên nhìn nàng, một mỹ nhân hiếm có khó tìm.

-Thì ra muội ở đây!-Hoàng Vũ một thân hắc y lên tiếng từ đằng sau, ánh mắt dịu dàng như nước nhìn nàng.

-Đi dạo với ta!

-Ân!

Đường phố Văn thành trang hoàng lộng lẫy không thua kém gì kinh đô. Những tiểu thư e lệ nấp từ xa ngấm nhìn Hoàng Vũ đông không ta xiết. Đi qua mấy con phố, hai người dừng lại bên một cây cầu đá, Hoàng Vũ ôn nhu nói:

-Chúng ta ngồi đây nghỉ một lúc nhé!

-Ân!- Nàng vừa dứt lời, Hoàng Vũ đã phất sạch bụi trên một tảng đá cho nàng. Như Băng nhẹ nhàng ngồi xuống, ánh mắt xa xăm. Hoàng Vũ lên tiếng phá vỡ sự im lặng:

-Có vẻ muội biết Bạch Phong từ trước?

-Không, hẳn giống một người trước đây mà muội quen.

-Có thể cho huynh biết là ai không?

-Là một ác quỷ!-Nàng lạnh lùng thốt lên, đôi mắt ánh lên tia sợ hãi. Bỗng từ xa, tiếng đàn trống thê lương vang lên! Nàng hướng mắt về một khung trời trắng trước mặt, hình như đám tang ai đó, vô cùng linh đình.

-Có chuyện gì vậy?

-Đại phu nhân của Văn Thông lão gia qua đời! Nhà họ đang tổ chức tang lễ.

-Ừm!

Hai người yên lặng nhìn một lúc thì tang lễ đi qua. Phía trước có hai nữ nhân khóc đến hoa lê đái vũ, tưởng không thể quỳ xuống mà than:

-Mẹ cả, mẹ cả ơi!

-Tỉ tỉ, tỉ tỉ ơi!

Đằng sau lại là một nữ tử khoác áo đay lăm lăm đi theo, khuôn mặt đượm buồn nhưng không phát ra một tiếng khóc

-Con gái thế đấy, mẹ khóc mà chẳng lên tiếng!

-Đúng là...

-Ác quỷ, Yêu tinh hại người!

-Ác quỷ, yêu tinh hại người!

Ác quỷ, yêu tinh hại người!

Ác quỷ, yêu tinh hại người!

Ác quỷ, yêu tinh hại người!

.

.

.

.

.

Ác quỷ, yêu tinh hại người!

Những lời đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu Như Băng, mắt nàng chợt hoa lên rồi ngã rục xuống, hai tay bị chặt tãi mà những lời đó vẫn còn văng vẳng.

Ác quỷ, yêu tinh hại người!

Nàng thi triển khinh công chạy đi, chạy mãi, chạy mãi không biết dừng ở đâu! Hoàng Vũ cũng vội vàng đuổi theo:

-Băng nhi, muội đứng lại!

-Băng nhi!

Nhưng nàng không còn nghe thấy gì nữa rồi. Như Băng nhảy thảy xuống vực sâu. Từng cơn gió tạt thẳng vào mặt nàng, những giọt lệ rơi theo gió. Trước khi ngã xuống, nàng còn hét lên:

-Tôi không phải ác quỷ!

9. Chương 9: Vấn An Vực Sâu

Trong hoàng cung Thiên quốc.

-Cái gì? Người nói là sự thật?-Hoàng Thiên tức giận đứng bật dậy, túm lấy cổ áo tên truyền tin.

-Dạ, Vũ...vương gia nói vậy....khụ khụ!

-Thả hắn ra đi, tức giận không có tác dụng đâu!- Bảo Nam thản nhiên nói, lấy một tờ ngân phiếu trong người,- Người cầm lấy rồi lui ra!

-Tạ ơn tể tướng gia!-Tên lính nhận ngân phiếu, mặt mày hớn hở lui ra ngoài. Lúc này người bị nắm cổ áo đổi sang Bảo Nam:

-Người có phải đại ca của Băng nhi không thể? Nàng bị rơi xuống vực mà không có mảy may cảm xúc.

-Chính vì ta là huynh trưởng của nó nên ta biết nó không thể nhanh chóng chết như vậy được! Người nhà Phùng Băng không dễ bắt nạt đâu!

-Dù sao...

-Tức giận không có ích, chi bằng tới đó tìm còn hơn!

-Được. Điều 1000 tinh binh tới đó tìm Như Băng.-Hắn vừa dứt lời đã lao ra ngoài cùng Bảo Nam, cưỡi ngựa phi thẳng đến Văn thành.

Văn thành

-Hoàng thượng, tể tướng gia, Vũ vương gia đang ở phía vực nơi quận chúa ngã xuống, Vũ đế cũng đang ở đó! Thủ phủ Văn thành đứng tận nơi đón. Hai người nhảy xuống ngựa, thi triển khinh công ra bờ vực.

Cùng lúc đó, dưới đáy vực

-Ta vừa mừng sinh nhật 100 tuổi của ta. Mọi người đang ăn lẩu, hát hò vui vẻ! Ta là người hạnh phúc nhất thế gian!-Một bà lão vừa đi vừa ngâm nga mấy giai điệu vô nghĩa, thoát nhìn tưởng một kẻ điên.

Bỗng trong đám lau sậy, bà nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp nhưng cả người đầy vết máu, tứ chi giập nát khó có thể cứu.

-Như Băng, người đến rồi à? Vào tay ta ta sẽ cứu người!-Lão bà thềm nói rồi dung một tay nhắc bổng nàng lên, mang về một cốc động xinh đẹp!(T/G” Super..super man, ý lộn, super woman!)

Mang nàng về tiểu động, lão bà lập tức ném nàng vào một thùng thuốc, lại đổ thêm vào đó mấy vị thuốc, đặt nắp cho nàng ngồi trong rồi ra ngoài.

-Một lúc sẽ tỉnh thôi!-Bà nhủ thềm rồi ra ngoài.

-Một lúc nữa sẽ có khoảng 1005 người tới đó. Nha đầu này đào hoa thật!-Bà lão nhủ thềm rồi phóng kết giới: Chưa đến lúc!

Một khắc sau

-Như Băng!

-Băng nhi!

-Quận chúa!

-Snow!!!!

Bốn tiếng thét gần như đồng loạt cất lên, làm chim choc trong rừng thấy biến mà chạy đi. 1000 tinh binh bắc dây xuống tìm, gần như lật tung 3 tác đất lên mà không tìm thấy nàng, đến một bộ xương cốt cũng không có. Hoàng Thiên như gầm lên:

-Chết tiệt, tìm cả một ngày rồi, sao không thấy gì cả!

-Ta còn chưa lo mọi người lo cái gì. Mọi chuyện sẽ ổn thôi!- Bảo Nam từ từ bước đến, từ từ lên tiếng.

-Bẩm hoàng thượng, tìm thấy cái này ạ!- Binh lính chạy tới mang đến một ngọc bội, đằng trước khắc hai chữ Phùng Ngọc, đằng sau chạm trổ hình phượng.

-Của muội ấy!-Hoàng Vũ lên tiếng!-Mau đưa chúng ta tới đó.!

-Dạ, ở đây!- Tên lính vội vã dẫn đường, bà thân ảnh kia xé gió vụt qua. Bảo Nam lại lững thững nhón một miếng điểm tâm rồi mới từ từ bước đi.

Cùng lúc đó, trong cốc vực

Như Băng từ từ có ý thức nhưng tay chân nặng trĩu không nhấc lên nổi. Bà lão tươi cười nói:

-Người tỉnh rồi à? Đúng là công hiệu thật!

-Đây....là đâu? Sao ta....lại ở đây?

-U cốc đáy vực! Ta ra ngoài nhặt được người!

-Người cứu mạng ta.....

-Không cần cảm tạ, nhờ đồng thuốc này thôi!

-Đây là gì?- Như Băng giờ mới để ý nàng đang nằm trong thùng thuốc, mùi thuốc hăng hắc bốc lên đầy khó chịu.

-Một tiền hoa đà la, hai tiền hà bao mẫu đơn, bốn tiền cây bói mẫu, bã đậu một lượng, 9 thạch tín tự nhiên năm lượng,...

-Bà là ai?-Nàng thẳng thốt hết lên, toàn độc dược a!

-Bạch Ngọc Như Mai!

-Thiên hạ đệ nhất thần y 50 năm trước ư? Sư tổ!

-Đừng nói thế, ta rời giang hồ bao năm rồi còn sư tổ gì nữa! Người ở lại chơi với ta nha!

-Ồ nhi tuân mệnh!

Thế là từ hôm đấy, Như Băng ở lại đáy vực cùng lão bà bà. Là vị thần y này rời đi gần 50 năm mà trên kia xảy ra chuyện gì bà đều biết. Hàng ngày được củng cố y thuật cùng bà, rồi đi săn làm tinh thần nàng thêm sảng khoái. Thấm thoát nàng đã ở đáy vực hơn một tháng mà không biết ở bên ngoài mọi người đã đổ xô tìm nàng, từ toàn bộ Phùng Ngọc gia trang, Tinh Vệ đến Thiên quốc, Vũ quốc.

Ngày đầu tiên của tháng sau!

-Đã đến lúc ta cho biết sự thật rồi.-Lão bà bà kéo nàng ra và nói:

-Ta là thần y Bạch Ngọc Như Mai, nhưng thực ra kiếp trước ta là một cây Bạch Mai thần y trên Thiên giới. Một hôm ta ngủ quên không mang thuốc cho Ngọc đế nên bị đày xuống trần gian. Ta biết con là ai, hơn nữa còn biết vì sao con tới đây. Chỉ là con có một nhiệm vụ phải hoàn thành, nếu không cha con sẽ chết!

-Nhiệm vụ gì ạ?

-Con phải bỏ tính lạnh lùng của con, phải thành thân ở đây trước năm 30 tuổi và phải bảo vệ Thiên quốc.

-What!!!!!!!!!!!!!! Người đùa sao? Nhiệm vụ cuối cùng được nhưng...

-Nếu không cha con sẽ chết, sẽ chết....-Bạch Ngọc Như Mai dần dần bay xa, chỉ còn giọng nói vang vọng. Đúng lúc đó, Bảo Nam đập cửa xông vào ôm chầm lấy Như Băng:

-Băng nhi, muội đây rồi!

-Ngạt....ngạt chết....ngạt chết muội!

-I'm sorry!- Bảo Nam cười trừ rồi thả nàng ra, nhìn sắc diện nàng hồng hào hơn, hân vui mừng nói:

-Ta biết muội không sao mà! Người nha Phùng Ngọc sao dễ chết thế được.

Như Băng bỗng bật cười, tiếng cười lạnh lóe như sấm ca:

-Thế không phải huynh lo nhất sao?

-Muội....muội...-Hoàng Vũ không tin vào mắt mình, nàng là một lãnh nữ nhân không biết cười mà, giờ sao lại

-Giờ ta mới biết huynh bị nói lấp đầy. Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Tinh Vệ, Bạch Liên, các người đến đây thì sơn trang ai quản!

-Xin lỗi trang chủ!-6 người cúi mặt, tưởng nàng đổi tính chứ

-Ta các người 5 giây trở về, nếu không,-Nụ cười nàng càng thêm mê người-Tháng này mỗi ngày đến Vạn hoa lầu tiếp khách cho ta!

Nàng vừa dứt lời không còn một ai còn đứng đó! __. __!

-Hahaha, mới dọa thế mà đã sợ! Nam, muội đối.

-Uk, đi lên ta lấy điểm tâm uội.- Bảo Nam sững nิ่ง cười!

Hoàng Thiên khẽ giật tay áo hân:

-Người nhận nhầm người không vậy?

-Nó là Như Băng, Như Băng thực sự đó!

10. Chương 10: Thay Đổi

Quán trọ hoàng gia

-Cơn ác mộng vẫn làm phiền muội sao?- Bảo Nam lấy thức ăn cho nàng, nhẹ nhàng hỏi

Đang ăn, Như Băng bỗng nhiên dừng lại, khuôn mặt trở nên vô cùng khó coi. Quên một người nếu dễ dàng như vậy thì mấy năm nay nàng đã không phải đau khổ.

Hoàng Vũ khẽ đi rót cho nàng một chén nước, đưa đến:

-Muội uống nước đi.

Nhưng nàng vẫn chỉ nhìn vào khoảng không. Một cơn đau cào xé trái tim nàng. Lốp mặt nạ lạnh lùng khẽ xiết lấy trái tim thiếu nữ mỏng manh, yêu đuối. Bảo Nam tiếp tục lên tiếng:

- Có những kí ức phải nhớ để mà quên, phải quên để mà sống...

-Muội hiểu. Muội sẽ từ từ quên.-Nàng đứng lên, cầm kiếm phi thân rời đi. Hoàng Thiên tức giận nói:

-Người làm gì để muội ấy lại phải bỏ đi. Nhớ đâu...

-Nó cần thời gian để quên.-Bảo Nam lạnh lùng như băng, ngồi xuống ghế quý phi (1) nói:

-Các người muốn nghe chuyện xưa của Như Băng. Đó là nguyên nhân khiến nó trở nên lạnh lùng.

-Được, nhưng nếu muội ấy biết người kể thì sao?-Hoàng Vũ hỏi

Bảo Nam cười, từ từ lấy một tách trà đưa lên miệng:

-Thì...

-Để muội nói!- Như Bằng đột ngột bước vào.- Chuyện là thế này.(P/s: Ta không muốn chen vào đâu nhưng ta phải nói, trong đoạn có rất ngôn từ hiện đại xen lẫn vì nàng đang tự thuật lại, giữ nguyên tình tiết. Ta viết nghiêng vì đoạn cuối hơi có tình tiết chém giết đẫm máu, trẻ nhỏ không nên xem có thể ảnh hưởng đến tâm hồn trẻ thơ! Dưới 12 tuổi kéo qua đoạn in nghiêng nha, không tối gặp ác mộng đừng trách ta không báo trước! ^^)

-Muội gặp hấn vào một đêm mưa, sau sinh nhật 15 tuổi của muội. Đêm hôm đó, cha bảo muội có thể ra ngoài chơi, muội vui vẻ chạy đi. Đến gần một quán Bar, muội ngại ngần không dám bước vào thì một đám nam nhân mặt mũi bặm trợn đến.

-Cô em, đi chơi với chúng ta không?

-Trông cô em vô cùng xinh đẹp đó. Bọn anh sẽ làm cho cô em sung sướng.

Muội cứ lùi, lùi dần đến sát tường. Bọn đàn ông đó cứ tiến lại gần, muội sợ lắm. Đúng lúc ấy...

Đúng lúc ấy, hấn tới. Hấn xông vào đánh lũ nam nhân kia, kéo muội đi. Đến một bờ sông, hấn nói với muội:

-Em còn bé, không nên đến những nơi như thế, về đi.

Lúc này muội mới để ý đến hấn. Hấn vô cùng đẹp, lạnh lùng. Trên cổ hấn đeo một chiếc dây chuyền “Thiên Thần đen”, sản phẩm mới nhất của I.L- vô cùng đắt giá. Muội nhìn theo bóng lưng hấn đi xa dần, hình như mang theo trái tim của muội.

...

Khai giảng năm ấy, muội bước vào học viện Hoàng gia R, học viện dành cho những thiên tài, những người kế thừa tương lai, và muội gặp lại hấn.

Hấn tên Trình Phong- Thiếu gia nhà họ Trình danh giá, là một trong tứ đại hotboy của trường. Bảo Nam cũng là một trong tứ đại hotboy, còn đứng hạng nhất, hội trưởng hội học sinh. Vào trường với danh muội của Bảo Nam, đồng học với muội vô cùng thân thiết. Trình Phong và Bảo Nam không hợp nhau. Những lúc muội qua lại với hấn, Bảo Nam luôn nhắc muội cẩn thận nhưng muội để ngoài tai, chẳng qua là Bảo Nam không thích hấn thôi.

Muội và Trình Phong rất thân thiết, nhanh chóng hấn trước mặt học sinh toàn trường công khai nói muội là bạn gái hấn, muội rất vui. Muội với hấn ngày càng thân thiết, thích bày tỏ sự chiếm hữu với hấn. Đến khi kết thúc học kì I, sau kì nghỉ, muội nhận được rất nhiều bức ảnh hấn thân thiết với nữ nhân khác, cả trên giường lẫn đi chơi. Muội đau lòng lắm, cử người điều tra mới biết, hấn một chân dẫm rất nhiều thuyền. Muội lại lơ đi vì tin mình có thể thay đổi hấn.

Một hôm, hấn gọi muội ra công viên, muội trang điểm thật đẹp đứng chờ hấn. Một lúc sau, hấn với một nữ nhân gọi cam tiến đến, mỉm cười nói:

-Tôi với cô chia tay.

Muội dàn dụa nước mắt hỏi:

-Vì sao?...Em làm gì sai, em có thể sửa?

-Chẳng sao cả, hết yêu thì chia tay!

Rồi hấn bỏ đi, dẫn theo nữ nhân đó bỏ đi.

Với muội bầu trời như sụp đổ. Đêm đó, muội lên xe phi một mạch trong màn mưa, phi mãi đến khi đâm vào vách núi. Angel là tên hấn, Angel Trình Phong nhưng hấn không phải Angel. Hấn là Angle, chỉ thay đổi vị trí một chữ mà hấn đã là một góc nhọn đâm vào trái tim kẻ khác. Đâm nát, không còn một chút gì.

Sau khi tỉnh lại, muội gần như không còn trái tim nữa. Nam ca đầu cha đưa muội đi học làm sát thủ, muội trải qua những ngày tập luyện gian khổ. Có lẽ trái tim không còn nên chỉ trong một hai năm, muội trở thành đệ nhất sát thủ, giết người không gợn tay. Đêm đó, muội vào nhà hấn, tưởng hết yêu gặp lại sẽ bình tĩnh, ai ngờ con tim vẫn đau nhức không thôi. Trước khi hấn chết, muội nói với hấn:

-Người đa tình luôn bị kẻ vô tình làm tổn thương, chỉ trách đã quá si tình lắm người, như mộng như ảo biến thành không. Sống cùng sống vui vẻ, chết cùng xuống suối vàng, chưa xuống suối vàng chưa gặp được nhau. Thượng cũng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền, bắt đáo hoàng tuyền vật tương kiến! Thà làm hai đường thẳng song song cả đời không gặp mặt, còn hơn làm hai đường thẳng cắt nhau, gặp nhau một lần rồi xa nhau vĩnh viễn! Ngày đó gặp người là hạnh phúc của ta, cũng là sai lầm của ta. Nếu ta là thần tiên, thế thì sẽ không có bi kịch, sẽ không có sai lầm mà đau đớn như bây giờ, chỉ tiếc, ta không phải thần tiên, ta chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân có thất tình lục dục, một nữ nhân khao khát tình cảm chân thành thật lòng thật dạ thương yêu từ nam nhân của mình! Một nữ nhân đã từng trong sáng, ngây thơ, vô tư hơn bất kì ai, giờ lại khát máu hơn bất kì ai.

-Được em yêu là hạnh phúc của ta, nhưng chỉ tiếc, đại ca của cha em giết ông bà ta, cha mẹ ta giết đại ca của cha em, giờ em lại giết ta.

-Không chỉ giết người, ta sẽ giết cả cha mẹ người.

Thực sự muối đã đi xuống giết họ. Một nhát kiếm, đầu của Trình Lâm bay ra, máu tươi tưới đầy sàn. Vọ lảo lồi dần về phía giường, muối từ từ đâm kiếm vào ngực bà, từ từ rạch sâu rồi rút ra, trái tim ra khỏi lồng ngực, cách chết không khác gì con trai bà. Xong, muối nhìn những người chết dưới sàn, nhẹ nhàng thu kiếm vào bao.

Muội về, và từ đó, Ngọc Bách Lam Y nổi danh.

(T/g: Đến đây ta chắc nhiều người dưới tuổi vẫn đọc nhĩ, đời là thế, càng cảnh báo càng thích! __. __! Biết là nói cho hay thôi mà vẫn phải nói!)

Hoàng Thiên và Hoàng Vũ nhìn nàng với ánh mắt không thể ngờ đồng thời rút ra một chân lý “Không nên trêu vào nữ nhân này”, Bảo Nam khẽ lắc đầu nói:

-Thực ra muối còn quên một chút, là sau đó, muối mang hấn đi chôn, khóc 3 ngày 3 đêm trước mộ hấn và về sau không rơi một giọt nước mắt cũng chẳng bao giờ nở một nụ cười!

-Muội sẽ thay đổi, sẽ thay đổi mà!- Nàng nhẹ nhàng nói.

Kinh thành Thiên quốc

Sáng sớm canh năm mà kinh thành đã vô cùng tấp nập, không hổ danh kinh đô của một cường quốc. Như Bể một thân bạch y nam trang, vừa đi vừa nở nụ cười khuyh thành khuyh quốc thu hoa hút bướm. Tất nhiên ong bướm ở đây chỉ các nữ nhân, thiếu phụ và.....người yêu thích nam sủng.(T/g: =.=) Đẳng sau có ba nam nhân với các trạng thái biểu cảm hoàn toàn khác nhau, một kẻ tươi cười hớn hở, một người mặt nặng như chì, một người lạnh lùng không để ý. Đến trước một thanh lâu, Như Bể nhẹ nhàng cười:

-Chúng ta vào chơi đi!

Ba nam nhân dừng lại, thu hồi cảm xúc, tất cả mắt chữ O mồm chữ A nhìn nàng. Nàng nghĩ gì mà vào đó, lại còn vào “chơi”. Chơi gì ở trong thanh lâu được.

-Các huynh đừng làm như cả đời chưa từng đến thanh lâu chứ?

-Nhưng...nhưng...

-Một là vào, hai là tới Vạn hoa lầu tiếp khách, chọn đi.- Nàng tà mị cười như yêu tinh

-Vào!- ba nam nhân kia hung dũng chọn về trước.

Thúy Nguyệt lầu là kinh thành đệ nhị thanh lâu của Thiên quốc, tất nhiên, thứ nhất là Vạn hoa lầu nên vào chơi không vui! (T/g: Trích lời Như Bể!) Thúy Nguyệt lầu thực sự là một thanh lâu chính gốc, các cô nương mặc như bộ cách thiên tâm ti không thể mỏng hơn, đứng ngay trước cửa lầu kéo khách. Mùi son phấn phả tục tỏa lên nồng nặc. Ba nam nhân chính gốc khẽ lấy tay quạt bớt mùi, còn nàng đóng vai một hoa hoa công tử cột nhả, đùa nghịch với các kĩ nữ, bị Bảo Nam lôi một mạch lên lầu.

Thúy Nguyệt lầu chinh làm hai lầu, lầu một có vô số phòng dành cho kĩ nữ bán thân. Lầu hai là nơi những nam nhân uống rượu thưởng hoa, không muốn lên giường ngủ. Thúy Nguyệt lầu chủ đạo tông màu đỏ rực rỡ mà lóa mắt, khắp các cầu thang treo đầy hoa là hoa, đứng đầu cầu thang còn có một nữ nhân béo ục ịch

ịch, một thân tử y, lớp phấn trên mặt dày hơn cả tường thành, tay vẫy vẫy cái quạt, không ai khác chính là Thu Thu tú bà của Túy Nguyệt lâu, bên cạnh là một cái bàn sơn son thiếp vàng xếp loại cô nương ở Túy Nguyệt lâu. Tú bà đón đả mời khách:

-Mời bốn vị khách quan lên lầu. Mụ đây sẽ cho ốn nàng xinh đẹp nhất đến

-Lấy cho chúng ta một bình rượu ngon!-Hoàng Thiên lên tiếng rồi theo bước ba người kia lên lầu, Bốn người chọn một chỗ ở góc khuất, có thể nhìn thấy toàn cảnh Thúy Nguyệt lâu nhưng người ngoài khó thấy. Đang mần mê chén rượu bạch ngọc, bên cạnh Như Băng phát lên một thanh âm nhẹ nhàng như nước:

-Công tử có cần Hàn nhi hầu hạ không ạ?

Như Băng giật mình nhìn bên cạnh là một lam y nữ tử kiều diễm động lòng, bờ vai trần như muốn dí sát vào nàng. Như Băng khẽ nâng mặt nàng lên, đôi tay bạch ngọc khẽ lướt qua làn môi hồng thắm, nàng khẽ cất giọng:

-Tiểu mỹ nhân, nàng biết gầy đàn không, gầy cho ta một đoạn đi.

Hàn nhi vì sắc đẹp người nào đó mà mặt đỏ lên, khẽ khàng bước lên đài hiến khúc. Hai nam nhân bên cạnh vì nhìn cười mà học máu nội thương, Trêu đùa một lúc, nàng mỉm cười quay sang mới cất tiếng hỏi:

-Hoàng Thiên đâu?

-Hắn về triều rồi! Muội thu hoa hút bướm quá ha!- Bảo Nam cọt nhả nói

-Chẳng qua các huynh thiếu sức hút quá thôi! Nam nhân hàng thật giá thật 100% mà còn thua tiểu muội giả nam trang.

-Ách, nam nhân hàng thật gia thật 100% là gì?- Hoàng Vũ ngu ngơ hỏi

Nàng lại mỉm cười, tỉ dụ như Nam ca vậy, đẹp trai, nhà giàu, thông minh, phúc hắc, ôn nhu!

Bảo Nam được khen nở cả mũi:

-Khách khí, khách khí quá. Bữa nay ta bao!

Hàn nhi cô nương từ trên đài bước ra, ánh mắt chăm chú nhìn vào bàn các nàng. Đôi tay khẽ lướt trên dây đàn tạo thành bản nhạc mê hồn. Khách quan dưới đài vô tay rầm rầm như sấm dậy chỉ có hai nam nhân bên cạnh ngồi không, ánh mắt chán nản

-Hay thật đó.

-Sao hay bằng muội đàn được!- Hoàng Vũ bang quơ nói

-Chẹp chẹp, thật không biết thưởng thức nghệ thuật, về thôi!

Bảo Nam vừa đứng lên thì va phải một cô nương mặc trang phục a hoàn. Hắn nở nụ cười phong lưu đỡ nha hoàn đó dậy:

-Cô nương có sao không?

11. Chương 11: Đi Sứ!

-Không sao, tạ ơn công tử!-Nữ nhân mặt bình tĩnh đứng lên, phủ bụi trên quần áo. Đúng lúc đó, tú bà Thu Thu chạy tới:

-Aiza, Tử Yên, cô làm ăn thế này à? Ấy chết, tại mụ dạy dỗ không nghiêm, mụ xin lỗi khách quan, muội sẽ gọi cô nương khác đến hầu hạ!

-Không cần, ta muốn mua nàng!- Giọng Như Băng nhàn nhã cất lên

-Mua làm gì?- Hai người cùng đồng thanh hướng nàng nói.

-Chăm sóc huynh lúc ta đi vắng a!

-Đi đâu?

-Đi Vũ quốc.

Ba ngày sau, Như Băng và Hoàng Vũ tiếp tục hành trình sang Vũ quốc, chỉ khác lần này vừa đi nàng vừa nói cười luôn miệng, lại chăm chỉ ghé hàng ghé quán. Hoàng Vũ cũng thường xuyên cười hơn, lại vô cùng đắm đuối ngắm nhìn nàng.

Ngoại ô Ngọc thành- Kinh đô Thiên quốc.

-Huynh, ừm, huynh đã từng yêu ai chưa?- Như Băng đột nhiên hỏi. Hoàng Vũ ánh mắt kỳ lạ nhìn nàng, một lúc sau, hần mới trầm ngâm lên tiếng:

-Chưa!

-Oh, huynh thủ thân như ngọc nhỉ?

-Ta luyện võ “Cấm ái”- 20 năm không được động vào nữ nhân!

-Huynh luyện lâu chưa?

-21 năm, mới hoàn thành!

-Ặc! Vậy mà muội tưởng huynh thích nam sủng!- Giọng nói Như Băng có chút thích chí!-Chán nhỉ!

Ba ngày nay cười ngửa, chẳng gặp ai để hoạt động gân cốt quá, nếu từ giờ đến Vũ quốc mà nàng không động chân tay được, ta quyết định sẽ gọi Thanh Long đến làm bao cát đấu với ta. Ok, quyết định thế đi. Hehe!

-Muội cười gì vậy?- Hoàng Vũ nhìn sang ôn nhu hỏi

-Không có gì! Chỉ là muội nhớ đến một chuyện cười thôi!- Như Băng cười rộ lên mà không biết làm trái tim ai đó đập loạn nhịp. (T/g: *chỉ chỉ* Bên đó đó!^^)

-Ta có thể hỏi chuyện đáng cười đó là gì không?- Hoàng Vũ cười ôn nhu hỏi

Như Băng ngây người trước nụ cười ôn nhu của Hoàng Vũ. “Tê này, cười sao cũng đẹp như thế chứ!!!” Bỗng, mười hắc y nhân từ đâu nhảy ra trước mặt, chia kiếm về phía Hoàng Vũ:

-Người kia lui ra, Hắc Ngọc cung chủ, xin thứ lỗi.

Rồi cả mười hắc y nhân xông ra. Hoàng Vũ võ công không thua gì Như Băng nhưng đánh với mười sát thủ võ công hạng 1 thì cũng gặp khó khăn. Như Băng khê kêu lên:

-Vũ ca, muội sợ!!!

Hoàng Vũ trở mắt nhìn nàng. Sợ? E là ...

Bỗng một hắc y nhân lao ra phía trước kề kiếm vào cổ nàng:

-Mau, ngươi chết hoặc nàng chết!

-Muội sợ!- Mấy giọt lệ châu của Như băng khê chảy xuống

-Ngươi không được làm gì muội ấy!-Hoàng Vũ khê buông kiếm xuống, vội va lao ra cứu nàng. Trong chớp mắt, Như Băng lấy chân quật ngã tên không biết điều kia, còn đưa tay che miệng:

-Ôi, ta không cố ý!

-Ngươi dám đùa với lão tử! Anh em đâu, giết ả!

Như Băng nhặt lấy kiếm dưới chân, sợ sệt đưa lên:

-Các người không được lại đây! Không được,...

Nàng lùi dần, lùi dần về đằng sau, bọn hắc y nhân tưởng nàng sợ nên cứ tiến lên. Dụ bọn hắc y nhân rời xa một quãng, nàng khẽ lộ một nụ cười, ném kiếm tạo thành một đường Parabol (1) hoàn mỹ, cắm thẳng vào gốc cây. Nàng rút Ngọc lam kiếm ra, phi thân lên phía trước, bắt đầu giao đấu với lũ hắc y nhân, vừa đấu vừa đùa cợt:

-Đường kiếm yếu quá, không có uy lực.

-Người chưa học khinh công à?

-....

-....

Bọn hắc y nhân bị nàng giáo huấn, ngượng chín mặt, chiêu thức trở nên hiểm độc hơn. Ngay lập tức, sát khí bao trùm Như Băng. Từ ống tay áo, mười ngân châm phóng ra, đâm thẳng vào huyết tử của chúng. Xong xuôi, nàng rút ngân châm cắm lên đồng xác. Ngân châm bạc khắc rõ ràng 4 chữ: “Ngọc Bách Lam Y” rồi phúi tay đứng lên. Vừa kịp lúc, Hoàng Vũ phi thân đến, nhìn mặt nàng âm trầm, hán lo lắng:

-Hay là nàng lại trở về như cũ rồi???

-Huynh yên tâm, muội vẫn rất chi là bình thường!- Tiệp thể nàng nở nụ cười khuynh triều khuynh quốc.

Hai người tiếp tục cười ngửa. Chẳng hai ngày sau, hai người đã có mặt tại đại điện hoàng cung Vũ quốc.

Như Băng một thân Thiên hoàng triều phục trắng tinh khiết, đuôi váy thêu ba đóa mạn đà la rực rỡ, từng đường chỉ bạc thêu lấp lánh. Hoàng Vũ đi bên cạnh cũng một thân triều phục trắng, giống như đôi kim đồng ngọc nữ cuốn hút mọi người. Cả triều đình không ai rời mắt khỏi hai người này. Đến trước mặt Vũ vương, nàng khẽ nhún mình nhưng tuyệt nhiên không quỳ:

-Tham kiến Vũ vương!

-Bình thân, cảm ơn quận chúa và vương gia đã tới đây!- Ánh nhìn của Bạch Phong không rời khỏi Như Băng, nàng đẹp quá!

-Xin hỏi khi nào hoàng thượng đưa bí kíp cho chúng ta!- Hoàng Vũ nghiêng răng, nhấn mạnh hai chữ “chúng ta”!

-À, mời hai vị về dịch quán nghỉ ngơi, tối mời vào hoàng cung dự cung yến, ta sẽ cho người mang đến cho.

12. Chương 12: Thi Tài

Dịch quán Thiên quốc

Như Băng bộ dạng như tiểu hài tử chơi đùa với chú mèo con trong sân, bộ dạng thập phần đáng yêu. Nàng hết vờn con mèo sang bên này lại chạy đến bên kia. Hoàng Vũ từ ngoài cổng bước vào, tay cầm bình rượu, cả người cũng nồng nặc mùi rượu, mặt hầm hầm sát khí.(T/G: Tửu quý! >o

-Huynh sao vậy?- Như Băng quan tâm đặt tay lên vai Hoàng Vũ hỏi.

-Ta làm sao không liên quan đến ngươi!!!- Hắn đẩy tay nàng ra, loạng choạng bước về phòng.

-Điên! Đúng là bệnh! Say quá hóa điên ấy mà!- Nàng lắc đầu cảm thán rồi bỏ ra ngoài. (T/g: Xí. Vô tâm!!!)

Đến tối, Như Băng mới lò mò trở về, cả người lấm lem bùn đất thì thấy Hoàng Vũ chờ trước cửa. Hắn nghiêm mặt hỏi

:

-Muội đi đâu giờ này mới về? Vào để cung nữ thay y phục nhanh lên!

Nàng trở mắt nhìn Hoàng Vũ như người ngoài hành tinh, một lúc sau mới hoàn hồn, nhẹ nhàng đáp:

-Ân! Mà huynh hết say rồi à?

-Huynh có say à?- Hoàng Vũ tỉnh bơ nói

Biết rằng hắc cố y giả ngu, nàng tinh nghịch nói:

-Không, thôi, muội đi chuẩn bị đây.

Chỉ chừng một khắc, Như Băng nhanh nhẹn chạy ra. Một thân bạch y tính khiết như sương, chỉ thêu vàng lấp lánh dưới trăng, thanh tao thoát tục như tiên tử hạ phẩm. Mỗi bước đi đều mang theo linh khí, nhanh nhẹn mà uyển chuyển, ôn nhu mà mạnh mẽ, tự nhiên cao quý xuất trần.

Hai người sóng vai bước đi vào đại điện. Hoàng cung Vũ quốc không thua kém gì hoàng cung Thiên quốc. Cũng là những cây cột sơn son thiếp vàng, những viên dạ minh châu lấp lánh. Hải hàng văn võ bá quan đã yên vị đầy đủ. Cung nữ kiêu diễm dẫn nàng về chỗ ngồi, gần sát với chỗ của Lâm Bạch Phong. Như Băng mãi mãi ngắm cảnh đến mức Hoàng Vũ phải nhắc:

-Muội tập trung đi,

-Ân!- Như Băng biểu tình phụng phịu, nhăn mũi nói. Hắc bỗng nhiên bật cười, nhéo nhéo cái mũi của nàng:

-Có ai nói với muội bộ dạng này vô cùng đáng yêu không?

-Hihi!

Đúng lúc đó, Lâm Bạch Phong từ bên đi vào. Thấy nàng vui vẻ bên Hoàng Vũ, hắc nhíu mày đầy khó chịu: “Sao nàng lại thân thiết với hắc như vậy? Sao nụ cười mê hồn ấy lại không thuộc về ta! Bằng mọi giá, ta phải có được nàng!!!”

Bỗng từ bên ngoài tiếng nhạc vang lên, một nữ nhân yêu kiều tiến vào. Nàng khẽ nhún mình:

-Như nhi mạn phép!

Rồi nàng tung đôi tay dẻo như lụa, thân mình khẽ chuyển động. Dưới tiếng đàn đeo dắt, điệu múa của nàng động lòng người. Ngoài kĩ thuật múa điêu luyện, thân hình gợi cảm như ẩn như hiện dưới lớp váy cũng càng mê người. Điệu múa vừa kết thúc, xung quanh, tiếng tán thưởng vang lên như sấm dậy. Như nhi nhún mình phía Bạch Phong nhưng ánh mắt cứ đánh sang Hoàng Vũ:

-Như nhi khiến hoàng thượng chê cười rồi!

Hoàng hậu nhắc tay đầy quý phái nói:

-Nghe nói Như Băng quận chúa cầm kỳ thi họa đại tài, vậy xin hoàng thượng mời nàng cho chúng thần thiếp mở rộng tầm mắt.

-Quận chúa có thể không?- Bạch Phong nhìn về phía nàng. Như Băng đang mãi mải tranh cướp đồ ăn, bất giác ngẩng lên không hiểu gì. Hoàng Vũ khẽ nói:

-Họ muốn mời muội tranh tài!

-Oh!!!!!! Tất nhiên là được!

Nàng đứng lên đi lên vũ đài. Nói là đi cũng không đúng vì mọi người chỉ thấy tà áo của nàng chớp lóa rồi đã thấy Như Băng yên vị trên vũ đài, mười ngón tay ngọc đặt trên dây đàn. Âm thanh khẽ vang lên rồi dừng lại. Rồi lại vang lên. Tiếng đàn tì bà trầm bổng cuốn hút mọi người. Rồi một chất giọng trong trẻo, cao vút cất lên, Như Băng khẽ hát:

“Đao kích vang dội, đàn sáo cũng lặng câm

Ai đưa người ra xem ngoại thành tư sát

Bảy tầng sa y máu tươi tràn lụa trắng

Binh tướng nguy nan, lục quân không cứu

Ai ngờ gặp lại trong cảnh sinh tử vô thoại

Đương thời từng buộc tơ hồng trăm mối
Một bước sa chân đã cùng ai kết tình
Vết sẹo kia đến từ vết thương cũ nào đây
Sao còn có thể ung dung thưởng trà
Mà đập đổ trận đồ thịnh thế yên hoa
Máu kia nhuộm thấm họa đồ giang sơn
Sao sánh nổi vết chu sa điểm trên trán người
Đánh đổ cả thiên hạ này cũng được
Thủy chung chẳng qua khỏi một kiếp phồn hoa
Máu đào nhuộm thấm cánh đào hoa
Thầm nghĩ ngày gặp lại người lệ đổ như mưa
Nghe chùng đao kiếm lịm tiếng
Lầu cao hấp hối ngã nghiêng
Nói cả đời này mệnh phạm đào hoa
Ai đã tính cho người quẻ ấy?
Đệ nhất vô khuyết, phong lưu không thể giả
Họa ảnh Tây lầu bên chiếc tỳ bà
Gió ẩm xuy xuy ai sớm lòng thay đổi
Sắc trao hồn cùng điên đảo dung hoa
Vẫn chưa thể cùng đối chuyện dưới đèn
Nói chuyện thương hoa không thương thanh mai trúc mã
Kết quả một quả kia đã phán
Cuối cùng vì người mà khuyh đảo thiên hạ
Trắng sáng chiếu rọi ánh thiên nhai
Sau cùng ai chiếm được kiêu gia
Giang sơn hí vang trời chiến mã
Ôm ấp tiếng binh hùng trong tĩnh lặng
Gió thổi ngày sau lại xơ xác tiêu điều
Dung hoa tạ từ sau khi quân lâm thiên hạ
Bước lên chín tầng bảo tháp
Thưởng một đêm lưu tinh hạ trần
Trở về một thuở xưa kia
Năm tháng im lìm cũng làm người sợ hãi
Những đoạn mây khô dài ra mấy nhánh
Nguyên lai thời gian đã chóng vánh qua đi
Giữa mộng vàng dưới trăng cao lầu ấy

Đứng trước người mi mục không đổi thay

Phủi đi hoa tuyết rơi trên áo

Sóng vai nhìn trời đất bao la”

(Khuyhnh tần thiên hạ- Hà Đồ)

Khuyhnh Tần Thiên Hạ

Tiếng đàn kết thúc. Tiếng hát cũng ngừng lại. Chỉ còn một chút dư âm đọng lại trong không trung. Mọi người như bừng tỉnh trong giấc mộng. Rồi một tiếng, hai tiếng, cả đại diện ngập trong tiếng vỗ tay. Những người đã từng nghe tiếng đàn cũng không khỏi sửng sốt, so với ngày trước, tiếng đàn của nàng còn thêm ba phần anh khí, mười phần rung động. Như Băng đã mỉm cười yên vị bên Hoàng Vũ, mắt đẹp như nở lên:

-Muội đàn thế nào?

-Đàn hay một nhưng giọng muội còn hay hơn. Khi nào có thể đàn riêng cho huynh một bài được không?

-Tất nhiên là được rồi. Về dịch quán ta sẽ đàn cho huynh.- Nàng tươi cười nói rồi lại quay sang chiến đấu với bàn ăn. Hoàng Vũ sủng nịnh cười nhìn nàng: “Muội thật đáng yêu! Ta sẽ bảo vệ muội cả đời!” Hắn thầm hứa với mình.(T/g: Uầy, đây có phải tỏ tình không nhỉ??? Một điểm công cho huynh ! ^^)

Còn Lâm Bạch Phong ngồi trên cũng đứ đừ người vì nàng. Hắn từ xa nhìn nàng mà lòng đau nhói: “Tại sao ta chỉ có thể từ xa nhìn nàng? Ta sẽ giành lại nàng, nàng sẽ yêu ta! Nhất định thế!” (T/g: Chẹp chẹp, cũng là tỏ tình sao người bá đạo thế! Ghét! Ta trừ, ta trừ !!! >o<>)

Bữa tiệc nào rồi cũng đến lúc tàn. Khi trăng lên cao cũng là lúc tiệc kết thúc, mọi người lục tục kèp về nhà. Lười đi bộ nên Như Băng và Hoàng Vũ phi thân về dịch quán. Gần phòng của Như Băng có một thủy các nhỏ (1), ven hồ trồng rất nhiều bạch mai. Vì lời hứa với Hoàng Vũ, nàng ngồi gần hồ đợi. Ánh trăng trên cao như dát vàng mặt hồ lấp lánh. Như Băng khẽ đưa tay ra đón ánh trăng, nàng thì thầm:

-Khi xưa có lẽ Lý Bạch cũng vì ánh trăng này mà xuống sông bắt sao? Đúng là trăng đẹp!

-Muội khoác áo vào kẻo lạnh.- Hoàng Vũ mang một chiếc áo lông trắng khoác cho cho nàng. Như Băng mỉm cười:

-Cảm ơn huynh, à mà muội đàn cho huynh!

(1): thủy các: Nhà xây bên mặt hồ để ngắm cảnh!

Rồi nàng ngồi xuống bên đàn. Vẫn là một đoạn nhạc buồn da diết, tiếng nàng cũng nghe buồn hơn:

Thấp một ngọn đèn, suốt cả đêm nghe tiếng sáo cô độc.

Chờ một người, chờ đến ba bốn năm luân chuyển.

Gió thổi qua cửa, lướt vào trong đình viện âm u lạnh lẽo.

Một tờ giấy hồng, hẹn ước duyên phận mấy đời nối tiếp nhau.

Sách sử lật qua, tờ ký ức ấy lại bị niêm phong mất.

Tranh gấm uyên ương, vẽ nên một kiếp phù sinh cô độc.

Lời thề một đời Trường An, ai còn đang đợi?

Ai quá thật tâm?

Mộng một giấc, nàng ở dưới thành tác họa.

Vẽ lại một bức sơn thủy nhân gia.

Tuyết trắng bay bay, chôn vùi biết bao tầng tháp.

Sinh tử ngăn cách, tịch mịch thiên nhai.

Mộng một giấc, nàng phong nhã gãy đàn.

Tấu một đoạn bạch đầu thiêu hoa.
Tuyết trắng bay bay, chôn vùi biết bao tầng tháp.
Tựa như ánh trăng trong gương, khiến người chẳng thể phân thật giả.
Đun một ấm trà, ngắt lấy một cành bạch mai hoa.
Mở chiếc ô xanh, cơn mưa tí tách hạ xuống.
Gốc đào ngát hương nở đầy trước mộ, chẳng sợ hứng lấy gió bụi phong sa.
Là nỗi nhớ của ai, đâm chồi trên bia đá?
Mộng một giấc, nàng ở dưới thành tác họa.
Vẽ lại một bức sơn thủy nhân gia.
Tuyết trắng bay bay, chôn vùi biết bao tầng tháp.
Sinh tử ngăn cách, tịch mịch thiên nhai.
Mộng một giấc, nàng phong nhã gãy đàn.
Tấu một đoạn bạch đầu thiêu hoa.
Tuyết trắng bay bay, chôn vùi biết bao tầng tháp.
Tựa như ánh trăng trong gương, khiến người chẳng thể phân thật giả.
Lời thề ở Trường An a, sách sử mãi vẫn chưa ghi.

Hoa Tư Dẫn

-Thật hay!- Hoàng Vũ khê nói. Như Băng mỉm cười hì hì ngẩng lên. Không gian như ngưng đọng trước vẻ đẹp của nàng! Bỗng một giọng nói vang lên:

-Chịu chết đi!

Mười hắc y nhân phi thân lên, những chiêu thức hiểm độc ngấm vào Như Băng. Nàng khê cau mày, từ trong người bắn ra một nắm bột phấn. Hắc y nhân dích bột phấn, ngay lập tức gãi lẫn lộn dưới mặt đất

-Người,... người thả gì lên người chúng ta???

-Bột phấn ngứa thôi mà!- Nàng băng quơ đáp

-Người,.. người hèn hạ!

-Từ trước đến nay ta chưa bao giờ nhận mình quang minh chính đại!

-Người!...- Tên hắc y nhân á khẩu, không nói được gì hơn. Hoàng Vũ cất bước:

-Huynh vào trước đây! Muội tử xử lý nhé!

-Ấn!- Như Băng cười nhẹ nhàng. Nàng rút Ngọc lam kiếm, tiến đến phía tên cầm đầu, một đường kiếm tuyệt mỹ chặt đứt một cánh tay hắn. Giờ thì nàng không khác gì ác quỷ. Như Băng mỉm cười hỏi:

-Ai sai các ngươi đến đây?

-Xuống mà hỏi Diêm vương!

-Ohhhhh! Vậy tiếp tục!- từ ống tay áo nàng phẩy ra một nắm bụi phấn,. Lúc này lũ hắc y nhân không còn ngứa nữa nhưng...

Da thịt chúng dần thối rữa, từng mảng da thịt tách ra:

-Nói không? -Nàng lạnh lùng cười

-Chúng ta thà chết không bán đứng chủ nhân!

“Bộp, bộp” Như Bạng vỗ tay hai tiếng. Thanh Long, Bạch Hổ gần như ngay lập tức xuất hiện, nàng ra lệnh:

-Các người tìm xem ai là kẻ muốn giết ta?

-Ân thừa chủ nhân!

-Tiện dọn dẹp luôn!

-Cô nương, ta xin người tha cho ta!- Bổng một hắc y nhân lên tiếng

Nàng quay đầu lại, tà mị nói:

-Người muốn?

-Vâng, vâng, ta xin người!- Hắc y nhân đó như muốn quỳ xuống, gặp phải ánh mắt khinh bỉ của tất cả mọi người

-Nhưng,... ta không thu nhận kẻ phản bội! Bạch Hổ, giết!

Lập tức, trên mặt đất không còn một ai. Nàng mỉm cười quay lại:

-Ai?

-Hoàng hậu Vũ quốc!

-Why?

-Thuộc hạ cũng không biết!- Thanh Long đỏ mặt nói. Nàng không hoàn thành tốt nhiệm vụ của chủ nhân a!

Nàng liếc nhìn Thanh Long:

-Người đỏ mặt cái gì, ta không có sở thích thu nữ sủng!!!!

-Chủ nhân..!- Thanh Long xấu hổ kháng nghị

-Thôi đi về đi!

Nàng cất bước đi ra mà không biết có bóng dõi theo mình: “Chỉ có nàng xứng đáng với ta. Nàng sẽ phải là của ta!!!”

Sáng sớm sau, một tiếng kêu thất thanh vang lên từ Phượng Loan Cung Vũ Quốc.

-Á!Á!Á!Á!- Hoàng hậu la lên, không còn để ý hình tượng mẫu nghi thiên hạ. Chỉ sau một đêm, khuôn mặt kiều diễm, xinh đẹp đã trở nên xấu xí, da nhăn nheo nổi đầy mụn, trông thật ghê rợn.

-Hoàng thượng giá lâm!

Chúng nô tì đang tránh cơn thịnh nộ của hoàng hậu vội quỳ xuống:

-Chúng nô tì thỉnh an hoàng thượng.

-Bình thân.

-Tạ hoàng thượng.

Lâm Bạch Phong tiến vào Phượng Loan Cung. Khắp nơi đồ đạc lung tung bừa bãi. Hắn nghiêm mặt lại:

-Nàng là mẫu nghi thiên hạ sao lại hành động như thế?

-Hoàng thượng! Thần thiếp xin lỗi!!!!- Hoàng hậu quỳ xuống đất.

-Thôi, không sao! Để ta xem nàng nào. – Bạch Phong ân cần đỡ nàng. Trông thấy khuôn mặt nàng, hắn không hề cả kinh mà nhẹ nhàng đánh giá: “Nữ nhân này tài giỏi thật! Hạ độc mà không thị vệ nào biết!”

-Hoàng hậu, nàng gọi ngự y chưa?

-Dạ, thần thiếp đã cho vời. Ngự y nói không biết loại độc gì! Ô! Ô! Thần thiếp chết đây! –Hoàng hậu bày ra bộ mặt hoa lê đái vũ.

-Ái hậu! Nàng đừng lo! Ta sẽ cho người đi tìm đệ nhất thần y Vũ Quốc Lãnh Vô Song cho nàng.

-Dạ, đa tạ hoàng thượng – Hoàng hậu nũng nịu nói.

Lâm Bạch Phong phân phó người đi tìm đệ nhất thần y Lãnh Vô Song.

5 ngày sau đã có người trở về bẩm báo:

-Bẩm hoàng thượng. đệ nhất thần y đã bế quan, 3 năm sau mới trở lại. Hiện tại không thể đến chữa cho hoàng hậu được. (T/g: Bể tĩ mà dễ để kế hoạch thất bại thế sao! Bể : Tất nhiên là không, ta mất một viên đan dược cho hắn đấy! TMD, #\$\$%^#\$\$%^%#%@\$#@%#@! T/g: thật sự không văn minh, bỏ qua ____!!)

-Vậy thần thiếp phải làm sao? Ô..Ô..Ô! Thiếp không muốn sống nữa! Ô...ô...ô!

Hoàng hậu nghe vậy tái mét, gào khóc với Bạch Phong.

-Người tìm cho ta Thiên hạ đệ nhất thần y? – Bạch Phong nói với tên thị vệ.

-Thưa, Thiên hạ đệ nhất thần y Vô Ảnh ở U Minh cốc ẩn cư với phu quân, không ai biết họ ở đâu trừ đồ đệ họ là Ngọc La cung chủ và Ngọc Bách Lam Y, nhưng,...

-Nhưng sao?

-Ngọc La cung chủ không tiếp khách lạ, còn Ngọc Bách Lam y thì không ai biết tung tích của nàng. Chỉ rõ chấp đầu nhân của nàng là Huyết Tinh các, và nàng có bốn thị vệ: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ!

Bạch Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

-Nàng lui ra ngoài đi Ngọc Như! Người cho vời Như Bể quận chúa!

-Thần/ Thần thiếp cáo lui!- Hai người lui ra để lại bên trong một kẻ tự kỉ với chiếc trâm bạc. “Chắc nàng sẽ thích!”

Ở trong dịch quán, nhân vật chính mọi người đi tìm đang ôm chần đánh cờ với Chu Công. Bên ngoài, Hoàng Vũ lớn tiếng gọi:

-Bể nhi muội dậy đi!!!!!!

Hắn đã đứng dậy cả buổi sáng, gọi khản cả tiếng mà nàng vẫn đang ngủ. Cuối cùng, hắn phải đổi giọng:

-Bể nhi, cháy nhà kìa!!!!!!

Hậu quả đúng như mong muốn. Như Bể vụt ra ngoài:

-Đâu cháy đâu? –Ra đến nơi mới biết mình bị lừa, nàng chống nạnh nói:

-Huỳnh lừa muội!- Trong khi mặt ai đó đã đỏ như gấc.

-Muội vào mặc y phục đi!

Lúc này, nàng mới để ý nàng mặc một cái áo không thể mỏng hơn, vội vã chạy vào.

Chưa đầy một khắc sau, Như Bể một thân bạch y chạy ra cùng Hoàng Vũ sóng vai bước vào hoàng cung.

Trong thư phòng

-Quận chúa thật tài giỏi, che giấu cả thân phận đệ nhất sát thủ!- Bạch Phong cười mỉa mai

-Quá khen! Chắc hoàng thượng không gọi ta đến đây chỉ vì điều đó chứ?- Nàng thần nhiên chấp nhận, mỉm cười uống trà nói

-Sao nàng hạ độc hoàng hậu của ta?- Lâm Bạch Phong mỉm cười vào thẳng vấn đề

-Vậy người nấp trước cửa phòng ta mà không biết?

-Với thân thủ của ta, nàng vốn không thể biết?- Bạch Phong bất ngờ nói. Nàng vẫn vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng thanh thản) mỉm cười:

-Ngọc Bách Lam Y không phải trò đùa!

-Vậy khi nào nàng chữa cho hoàng hậu của ta?

-Bất kì khi nào ngươi muốn!

-Không cần thiết!- Hắc ôn nhu nói

-Ngươi chắc chắn?

-Và nàng thay ả làm hoàng hậu của ta!

-Không bao giờ!- Như Băng hét lên

-Vì sao?- Hắc cực kì ngạc nhiên hỏi

-Vì ngươi giống một kẻ không nên giống,- Như Băng mỉm cười khuyên triều đáp- Trừ phi ngươi làm ta động tâm.

-Ta sẽ làm nàng động tâm!

-Vốn không thể làm ác quỷ động tâm!

Đúng, vốn không thể làm ác quỷ động tâm. Nàng là một ác quỷ, một ác quỷ đội lốt thiên thần.

13. Chương 13: Cung Yến

Như Băng từ trong thư phòng loạng choạng bước ra, đứng cũng không vững. Hoàng Vũ vội vàng đỡ nàng về dịch quán. Vừa lên xe ngựa, nàng tóm lấy áo hắc:

-Muội muốn về! Muốn về!

-Được rồi, huynh đưa muội về!

Không thông báo cho Lâm Bạch Phong, hắc ôn nàng lên ngựa phi thẳng về Thiên quốc. Nàng gục đầu vào vai hắc, nhìn thế nào cũng ra một khung cảnh trai anh hùng gái thuyền quyên, chỉ tiếc những giọt nước mắt lăn dài trên má cô gái trái lại làm mất đi khung cảnh. Từ trên đài cao, Bạch Phong nắm lấy cây tram bạc nhìn xuống, ánh mắt có ghem tị, có đau xót và có nhu tình:

-Rốt cuộc,...nàng cũng không thuộc về ta!

Hai người phi ngựa như bay, chừng hai ngày cũng về tới hoàng cung. Như Băng đã bình tĩnh lại, không còn kích động nữa. Hắc đưa nàng về phủ tể tướng, tiện thể mang Bạch Sa đến Phòng Ngọc gia trang may đồ cho nàng, tiện thể nấu cho nàng bát canh.

Lam viện, phủ tể tướng.

-Muội ăn đi cho nóng. Tối nay lại phải vào cung dự yến đấy!- Hắc đỡ nàng dậy, để nàng tựa vào gối.

-Huynh về chuẩn bị đi. Muội khỏe mà!- Nàng ôn nhu nhìn hắc. Đường đường là một vương gia lại vào bếp vì nàng. Tình cảm của hắc nàng hiểu chứ. Chỉ tiếc nàng khó có thể mở lòng lần nữa.

-Muội ăn đi rồi ta sẽ đi!- Hoàng Vũ kiên trì đặt bát canh trước mặt nàng. Như Băng không chối từ được đành phải uống hết. Đưa bát canh cận cho Hoàng Vũ, nàng lên tiếng:

-Hắc đưa bí kíp chưa?

-Rồi, đã mang đến Phòng Ngọc gia trang uội. Hắc còn tặng kèm 10 thước Bạch Sa hạng nhất uội đó. Huynh đưa đến Phòng bằng y đồ may y phục uội rồi. Tối nay đến đúng giờ.

-Có những ai?

-Vì trùng với Tiết Trung thu nên các gia quyến đại thần đều tới!

-Oh, muội sẽ đi với Nam ca.

-Tùy muội thôi!- Hấn đứng lên đi ra ngoài, bất chợt dừng lại một chút rồi lên tiếng:

-Nhớ chuẩn bị một chút. Chắc mẫu hậu sẽ có đề ọi người.

-Yes, sis! Huynh ra ngoài đi!

Hoàng Vũ vừa đi khỏi, Như Băng lần ra giường ngủ. Ước chừng đến chiều khi thuộc hạ mang y phục đến nàng mới tỉnh. Không hổ danh tiệm y phục tốt nhất Thiên quốc, bộ y phục này quá mức tuyệt vời, mặc lên người Như Băng còn đẹp hơn. Từng đường chi ôm sát cơ thể khoe ra nét đẹp như ẩn như hiện. Tay áo dài, cổ tay, viền áo điểm những đóa Mạn Đà La hoa trắng thanh trong. Gấu váy thêu cách điệu những đóa hoa sen thanh khiết. Đai áo đơn giản một màu trắng, dùng công thức thêu bí truyền của Phùng Ngọc gia trang, trong đêm sẽ tỏa ánh sáng nhàn nhạt và hiện lên mặt trăng. Tóc nàng búi khéo léo thành từng loạn xỏa qua tai nhưng một nửa vẫn thả ra tự nhiên như sóng biển. Đỉnh đầu cài trâm ngọc xanh, nhìn vừa yêu kiều vừa ma mị, quyến rũ mọi người. Vòng hàng lông mày lá liễu, nàng khéo léo điểm hai hạt châu bé, người ngoài không thể thấy, nhưng trong bóng tối, hạt châu lấp lánh tựa linh quang.

-Haiz, đúng là con gái lớn không thể giữ mà!- Bảo Nam từ ngoài nhìn vào cảm thán, lập tức bị một ánh nhìn sắc bén chiếu tới.

-Huynh thì sao? Nhìn lại mình đi xem huynh có thua kém ai không?

Quả thật, Bảo Nam hôm nay bảnh bao hơn hẳn. Trường bào màu trắng thêu bạch hổ không cài, bên trong bạch y đồng dạng. Chân mang ủng bạc, từng viên đá quý lấp lánh đính trên tạo thành một chữ “Phùng” Mái tóc đen tuyền búi gọn trên đỉnh đầu, dùng trâm ngọc cài cố định. Phi thường giống Như Băng từ ngoài hình cho đến dáng vẻ. Phi thường soái tựa tiên nhân. (T/g: Ta khinh bỉ. Sao huynh muội nhà này đẹp vậy!!!! Không công bằng a!!!)

-Haiz, ăn nói chưa ngoa,. Chắc chỉ có Hoàng Vũ chịu nổi muội thôi!

-Thì sao? Huynh ấy tốt mà!- Băng buột miệng nói. Nhìn quanh không thấy nha hoàn của hấn- Tử Yên đâu?

-Đuổi rồi!

-Why?

-À là gián điệp Lưu thượng thư cài vào gia đình các đại quan!

-Tốt, thế cũng đỡ.

Hoàng cung Thiên quốc!

Như Băng và Bảo Nam vừa bước vào thì cả đại điện như tĩnh lặng lại. Mọi ánh mắt đổ dồn vào hai người. Bảo Nam tể tướng ngày thường ôn nhu phong lưu. Kì thực từ trước đến nay chưa mang một nữ nhân nào đến đại điện. Giờ lại đi cùng nữ nhân, chắc chắn chỉ có Như Băng quân chúa mà thôi. Nàng ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, thẳng lưng tiến đến về chỗ. Chỗ ngồi của tướng phủ ngay dưới chân rồng, đối diện Vũ vương gia. Quan viên hàng tam phẩm trở lên mới được mang gia quyến ngồi đây. Bên dưới trần ngập màu sắc xanh đỏ tím vàng. Nói là cung yến nhưng thực chất chỉ là một đại hội kén vợ tuyển thể, may mắn lọt vào mắt xanh của hoàng tộc thì một bước lên mây.

-Ngứa mắt quá!- Như Băng cảm thán

-Chịu thôi, biết làm thế nào? Khi nào muội xuất giá cũng vậy!

-Muội tôn sùng chủ nghĩa 4ever alone a!

-Không có chuyện ấy đâu!- Bảo Nam lạnh lùng nói, ánh mắt đảo qua người nàng!- Muội muốn cũng khó.

Trong khi hai anh em kịch liệt dùng ánh mắt trừng nhau thì tiếng của Lý công công vang dội:

-Hoàng thượng giá lâm! Thái hậu giá lâu! Lan quý phi giá lâm!

Toàn thể đại diện phủ phục xuống mặt đất, tay giơ lên hô to:

-Hoàng thượng vạn tuế! Thái hậu thiên tuế!

Như Băng không quỳ mà khẽ nhún mình, không hô mà yên lặng nhìn bá quan. Cảm giác này thật tốt, dưới một người trên vạn người. Đang theo đuổi dòng suy nghĩ biến thái của mình, bỗng có một tiếng hét:

-Tiện nhân kia gặp thái hậu và hoàng thượng không quỳ. Có tội gì?

Chưa kịp để nàng hoàn hồn, một giọng nói nhân từ vang lên:

-Có ai gia và hoàng thượng ở đây, không đến phiên người dạy người!

-Nhưng,...

-Là ta miễn uội ấy không quỳ!- Hoàng Thiên lạnh tang nói. Xí, dám nói xấu muội muội thân yêu của hần, không biết điều. Miễn lễ!

-Tạ ơn hoàng thượng!- Văn võ bá quan lục tục kéo nhau đứng lên. Cung nữ hai hàng mang những món ngon tới. Thật là thịnh soạn a, không kém gì đại trù của nàng! Hôm nào phải xin Thiên ca vài người mang đi mới được.

.....

Nàng mãi mê ăn uống, chỉ nghe loáng thoáng bên tai hình như có ai lên tranh tài. Đánh đàn thì phải, cả hiền vũ nữa hay sao ý! Kệ nàng ăn ngon là được, không quan tâm!

Ngồi chơi hưởng phúc được một lúc, một tiếng nói làm nhã hứng của nàng mất sạch cảnh sanh:

-Nghe nói Như Băng quận chúa tài năng cái thế, là nữ nhi nhưng không thua kém nam nhân. Có thể nào cho ta được thưởng thức tài nghệ!

Xí, nàng khinh, muốn làm nàng mất mặt thì nói thẳng đi, bày đặt! TMD, đã thế. Nàng cho biết!

Như Băng mỉm cười đứng dậy, “ôn tồn” nói với Bảo Nam:

-Huynh đàn!

Rồi bước lên vũ đài. Một chiếc đàn cầm bảy dây tinh xảo mang đến trước mặt Bảo Nam. Tiếng đàn vừa cất lên thì đại diện im lặng. Nàng múa, một điệu múa vô cùng đẹp, một khúc vũ điệu lệ vô song, làm cho người ta như nín thở, chỉ còn ngơ ngẩn ngẩn nhìn, không dám phát ra một tiếng động dù là nhỏ nhất. Trong khoảnh khắc, cả không khí cũng ngưng đọng lại xung quanh nàng. Ánh sáng cũng chỉ còn tỏa ra từ nàng, từ cánh tay đầy quyền rũ.

Tiếng đàn réo rắt, lúc trầm lúc bổng, lúc ngân lúc vang. Tiếng đàn phối hợp thật hài hòa với bạch y nữ tử, mỗi bước nhảy của nàng, mỗi bước đi của nàng, mỗi cái xoay tròn tiết tấu điều hòa cùng, đẹp đến yêu diễm. Rồi nàng cũng cất lên tiếng hát:

Rượu một chén, quên mất người vĩnh viễn môi cười

Bích đào tô điểm loạn thế tình duyên

Còn nhớ thuở sơ loạn, hàng mi ai khẽ chau

Chu sa điểm vết, đỉnh càn khôn

Mưa rơi lất phất làn thu, hồng nhan tấu khúc ngọc tiêu

Giục ngựa phi nhanh vượt qua loạn thế đoạn tình

Tháo khăn đỏ thay tơ hồng, dưới nhành đào ước hẹn

Thượng cùng Bích lạc, hạ Hoàng tuyền

Gió vờn quanh như muốn múa cùng nàng. Giờ nàng không còn là người nữa mà như một tiên nữ, một tiên nữ nhảy múa dưới trăng, một tiên nữ kể lại một câu chuyện tình bằng những điệu múa, tiếng hát.

“Nguyện cùng người nắm tay nhau liêu chết.

“Tình thế nguy cấp, ta theo huynh.

“Quân Càn nào có tài cán gì, chỉ sợ uống công người đã đến đây.

“Dù có tan xương nát thịt, Tiểu Khuynh Vũ ta nhất định phải bảo vệ huynh đến cùng.”

Duyên kết định, ta và người từng tơ hồng dẫn ước. Nay ta muốn dùng dây đỏ kết tóc, người có bằng lòng không?

“Ta nguyện cùng huynh, ngắm nhìn mỹ cảnh thế gian.”

“Cảnh đào đình ước, có trời xanh làm chứng —— Tình này, thượng cùng Bích lạc, hạ Hoàng tuyền!”

“Phương Quân Càn, ta đã hứa còn gì.”

Chân đưa ra, xoay tròn, rồi đá lên, lại xoay tròn liên tục như cánh bướm, giống như nhành mai nở bung nở trong gió lạnh. Dù khó khăn vẫn vươn lên

Tuyết tan băng chảy, róc rách lưu thủy tỏa khói mờ

Áo trắng tung bay, tà áo đỏ phai màu

Năm tháng trôi đi, vẫn chưa hết một đời cùng ai ngắm nhìn xuân sắc

Thanh phong đoạn hồn, lệ này đoạn tiếng

Thúc ngựa như bay, chiến bào đầm máu, là vì ai

Giữa đỉnh loạn thế cuồng phong, cười thay thiên hạ

Về thuở phồn hoa, cùng ai tay trong tay, sánh vai lặng lẽ

Loạn đảo thương thiên, khuynh đổi thời gian

14. Chương 14: Ngày Xui Xẻo!

Từ cung yến trở về, Như Băng lại bắt đầu nhíp làm việc bận rộn của mình. Nhưng hình như hôm đó nàng bị sao chổi chiếu mạng hay sao mà liên tiếp gặp chuyện không may.

Sáng sớm, nàng tới Phòng Ngọc gia trang họp định kỳ và xem xét sổ sách! Vào thư phòng, mở khóa tủ đồ của nàng thì phát hiện nàng bỏ quên chìa khóa trong Lam viện. Không muốn làm phiền Tiểu Y, nàng phi thân về phủ. Đến gần Vũ vương phủ, nàng bỗng dừng lại:

-Chết rồi, chìa khóa tủ viện ở sơn trang!

Bảo Nam hôm nay nổi hứng lên triều sớm, ít nhất phải đến tối mới về. Trong viện có hạ nhân nhưng tủ đó chỉ có nàng và Nam Nam mở được! (T/g: Ta bon chen một chút: Nam Nam là biệt danh mới của Bảo Nam! *Lặn*) Lại một chuyến vòng về sơn trang! Rồi lại vòng về phủ. Kết thúc một vòng xui xẻo. Đến lúc nàng xuống mật thất họp thì trời đã về trưa. Khổ thân các đường chủ bụng đói meo mà phải nghe nàng giảng đạo đến chiều!

Trong mật thất!

-Xin lỗi, ta đến muộn!- Nàng cười meo meo bước vào trong ánh mắt đầy sát khí của mọi người. Tinh Vệ cúi bần nói:

-Người bắt bọn ta đợi 1 canh giờ 3 khắc, tương đương 2 tiếng 45 phút! Chịu tội gì?

Các đường chủ khác nhìn Tinh Vệ với ánh mắt thán phục. Oa, Huyết tinh các chủ thật có bản lĩnh. Không một ai dám nói tay đôi với trang chủ đâu a!

-Thật? Người muốn thế?- nàng khẽ nheo mi. Để nàng xin lỗi đã là ngoại lệ lớn nhất rồi, muốn nàng chịu tội, mơ à?

-Thật? Thiên tử phạm tội đồng tội thứ dân!- Tinh Vệ tiếp tục chọc vào bình thuốc nổ!

-Tốt! Ta ra ngoài chịu tội! Các người tiếp tục nghiên cứu!- Nàng mỉm cười đứng lên! Ra đến cửa rồi quay đầu- Huyết Tinh các chủ: Tháng nay ta muốn Huyết Tinh các hoàn thành ít nhất là 1000 đơn hàng! OK?

-Người giết ta đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Tinh Vệ ngẩng mặt kêu trời, ý thức ra việc mình vừa bị trả thù.

Còn Như Băng, nàng có thực sự đi chịu tội, chỉ có trời mới biết! ^^

Tối, Như Băng lột thân xác thất thủ về phủ. Bảo Nam trái lại tinh thần sảng khoái bước ra, nhìn nàng, hân hoan hỏi:

-Sao giờ này muội mới về? Đồ ăn huynh để trong phòng muội đấy!

Nàng bày ra bộ mặt cảm kích vạn phần, ánh mắt như muốn nói: “Sinh ra ta là cha mẹ nhưng người hiểu nhất là đại ca a!”

Nàng vui vẻ dùng tốc độ nhanh nhất vọt về. Nhưng sự đời ai biết trước được, bên trong là một bàn ăn toàn rau, cộng thêm một bát nước chấm đơn giản, bình dân đến tội cùng. Nàng tức giận hét lớn:

-Phùng Ngọc Bảo Nam!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Người đợi đấy!!!!!!!!!!!! (T/g: Uy uy, một ngày hai người thay phiên hết là sao???)

Cuối cùng nàng đành mang bụng đói lên giường đi ngủ! Sáng sớm hôm sau, vừa bước khỏi giường, Tiểu Y mang thiệp hồng đến cho nàng. Như Băng khẽ nhú mày, búi sơ tóc rồi mở thiệp ra xem. Một tấm thiệp vô cùng dài, vô cùng rục rờ nhưng có thể tóm gọn thế này:

Nhã Ngọc công chúa- con gái tiên hoàng- tí tở cùng cha khác mẹ của Hoàng Thiên và Hoàng Vũ đã đi lấy chồng muốn mọi người tới phủ tướng quân chơi! Nàng đang rất chán!

Như Băng nhăn mày, ba ngày bảy buổi suốt ngày tiệc tùng, họ không chán sao? Nàng nhăn mũi hỏi Tiểu Y:

-Không đi được không?

-Phải đi ạ!- Tiểu Y đã lấy một bộ y phục cho nàng, đồ trang sức cũng đã chuẩn bị xong. Như Băng mặt mày khó chịu ra thay đồ, đứng đỉnh ra cửa, vừa đi vừa phát tiết lên mấy hòn đá. Ra đến cửa phủ, trời bỗng đổ mưa to, Như Băng vui vẻ chạy vào:

-Mưa rồi, không đi nữa!

Nhưng vì chạy nhanh quá, nàng ngã lộn nhào xuống hồ nước. Như Băng cái gì cũng giỏi trừ khoản bơi lội- là một con vịt cạn chính hiệu 100%. Khi vớt lên, toàn bộ y phục của nàng đã ướt sũng, mặt mũi đỏ lử. Thế là cả tuần sau nàng nằm bẹp trong nhà, không thể đi đâu! Chỉ biết oán thán trời phụ người tốt!

15. Chương 15: Gặp Mặt Thái Hậu

Một buổi sáng vô cùng đẹp trời, Như Băng đang cuộn tròn mình trong chăn bông có một tiếng thét the the bên ngoài:

-Như Băng quận chúa tiếp chỉ!

Sự thực là cái tiếng nói này kéo dài từ sáng sớm, khi mặt trời còn chưa ra khỏi chân và bây giờ thì mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Khổ thân lão thái giám già đã khàn hết giọng mà vẫn chưa gọi được con heo lười kia dậy.

Trong giấc mơ của một con heo nào đó.

-Người sống tốt chứ?- Hồng nữ lên tiếng hỏi. Con heo kia trong trạng thái gật gà gật gù đáp:

-Tất nhiên là tốt! Zzzzzz!

-Người tỉnh ngủ chưa?

-Uhm!

-Tỉnh hẳn chưa?

- Uhm!

-Con heo tên Phùng Ngọc Như Băng kia, người có tin ta cho người ngủ vĩnh viễn luôn không?- Hồng nữ tức giận, nhảy bổ lên như bà bán thịt. Nàng bật dậy, bịt chặt tai:

-Ta tỉnh rồi! Người không cần phải hét!

Hồng nữ nhẹ nhàng vuốt lại tóc, mỉm cười hỏi:

-Người ở đây thế nào?

-Tốt, vô cùng tốt! Cha ta thế nào?

-Ông ấy sock nặng, bệnh tim tái phát! Cổ phiếu I.L sụt giảm nghiêm trọng. Nội bộ lục đục, I.L đứng trên bờ vực phá sản, nhiều công ty ngừng nghe mua lại I.L,...

-Ta phải trở về!-Nàng hét lên! Trời ạ, đây là tâm huyết cả đời của cha nàng a!

-Đó là tình hình trong một năm trước. Cha người đã bình tĩnh trở lại. Ông nhận một người là con nuôi!

-Ai?

-Con trai của đại ca của cha người! Hắn rất tốt. Hắn sẽ vực I.L dậy và phát triển hơn trước. Chỉ là...

-Là sao?

-Người còn nhớ Trình Phong? Hắn,...

-Hắn còn sống ư? Hắn có làm sao không?- Nàng kéo tay hồng nữ hốt hoảng hỏi. Tưởng đã quên nhưng thực ra vẫn ở trong tim.

-Hắn bị người giết rồi mà. Nhưng hắn vẫn yêu người. Uhm, hắn xin Diêm Vương ở lại trần thế bảo vệ người! Khi người lâm vào hoàn cảnh khó khăn nhất hắn sẽ xuất hiện.

-Thật sao? Hắn vẫn còn sống sao? Ta muốn gặp hắn!- Ánh mắt nàng ánh lên tia vui vẻ. Vô cùng vui vẻ, nhưng có lẽ giống như một người bằng hữu thân thiết hơn, tình tình cảm có vẻ như, uhm , nhạt dần!

-Thời cơ chưa tới!- Hồng nữ phất tay áo bỏ đi.

Như Băng giật mình tỉnh dậy. Mồ hôi ướt đầm lưng áo. Nàng vội vã khoác áo ngoài chạy đi, chạy nhanh tới mức làm tung cả áo của tên thái giám bên ngoài. Khổ thân lão thái giám già phải chạy theo nàng.

Nàng chạy một mạch vào thư phòng của Bảo Nam.

Thư phòng phủ tể tướng

-Cái gì? Hắn còn sống?- Bảo Nam giật mình tới mức nhảy bật lên bàn, không còn để ý hình tượng. Nhìn muội muội ngốc nghếch cười vu vơ, hắn lắc đầu:

-Không lẽ muội còn yêu hắn?

-Không biết! Nhưng có lẽ muội nợ hắn! Huynh tìm hắn giúp muội. Không thể để Tinh Vệ biết việc này!

-Why?

-Biết thế thôi!- Nàng phát tay áo ra ngoài, đung mắt lão thái giám. Lão thở hồng hộc, giọng nói đứt quãng, còn không thèm mở thánh chỉ mà nói:

-Quận chúa,... Thái hậu,... thái hậu truyền mai,... mai mời quận chúa vào cung!

-Uk!- Nàng đáp như không đáp, tâm hồn đang treo ngược cành cây!

Đêm đó, nàng mơ một giấc mơ thật đẹp!

Sáng hôm sau

Hoàng Vũ gần trưa xuất hiện trong phủ tể tướng, lấy cớ là hộ tống nhưng thực ra chỉ muốn gặp nàng. Thấy Như Băng chạy như bay ra khỏi phủ, hần kéo nàng lại:

-Hôm nay muội phải vào cung diện kiến Thái hậu mà!

-À ừ nhỉ!-Nàng bên lên cười trừ với hần. Nhìn bản mặt như cún con của nàng, Hoàng Vũ khẽ cười:

-Đi thôi, mẫu hậu đợi nàng lâu rồi đó!

-Ấn! o !- Nàng vui vẻ theo Hoàng Vũ vào cung, trong bụng nghĩ thầm, “để Tinh Vệ chờ một phen!”

Còn một người nào đó phải ở ngoài hồ hứng gió một ngày, trở về trong bực tức. Nàng ta vừa đi vừa thầm chửi: “Con bà nó! Người chỉ biết ăn không ngồi rồi không thêm nghĩ xem nhân dân lao động như ta cực khổ. Người chỉ biết sai bảo làm ta dẹp hết việc mà đi, giờ lại muốn cho ta leo cây! Người,... @@#\$\$#@!@#%\$^!!!” (T/g: Thật sự là vô cùng không văn minh, ta không muốn mang tiếng đầu độc tâm hồn trẻ thơ a! Toàn bộ là ta học của Diên tĩ a, đầu sỏ là tĩ ấy! Ta vô can!)

Cùng lúc đó, Như Băng đang ở trong Tinh Tâm cung của Thái hậu thưởng trà. Hết một tuần trà, thái hậu lên tiếng:

-Như Băng, con là bào muội của Bảo Nam hay là sư muội?

-Cả hai ạ!

-Sư phụ của con có phải Hắc Dạ lão nhân và Vô Ảnh lão nương không?- Thái hậu vẫn vẻ mặt “hiền từ vô hại” nói.

-Sao người biết ạ?- Nàng mắt tròn xoe hỏi

-Hehe, họ là sư tỉ và sư huynh của ta mà. Bảo Nam là đệ tử của họ ta biết!

-Ồ, thì ra...- Nàng nâng chén trà sen từ từ thưởng thức,. Thấy nàng không lên tiếng, Thái hậu lại hỏi:

-Người không tò mò ta là ai sao?

-Người không phải sư muội của sư phụ con sao?

-Xí, nói chuyện với người khô khan hệt như Vũ Vũ! Ta là Nhược Thúy tiên tử, tự là Minh Nguyệt- thiên hạ đệ nhất tài nữ!

-Vâng! Sư phụ đã nói với con!

-Vậy người biết ta từ đâu? Vậy mà người để ta tự nói!- Thái hậu ánh mắt nguy hiểm tiến lại gần nàng. Cảm thấy mùi nguy hiểm, nàng nhảy kên xà ngang:

-Người bình tĩnh, con không dám giấu người a!

-Ta cam đoan là người dám!- Thái hậu ở bên dưới chống nạnh hướng lên trên, bộ mặt giống hệt một con hổ cái!

-Người bình tĩnh, con sợ a! Con ...-Như Băng mặt mày “sợ sệt” áp úng thì một tiếng nói thất thanh vọng vào:

-Mẫu hậu làm gì nàng vậy?

Cùng với tiếng nói là một thân ảnh xé gió bước vào, Hoàng Vũ đỡ nàng từ trên cao xuống, mặt mày khó chịu chỉ trích Thái hậu. Thái hậu mắt ngân ngấn nước nói

-Hức hức, đúng là có vợ bỏ mẹ mà! Mà người chưa có vợ đã bỏ ta! Ta chỉ muốn trò chuyện với đồ nhi của sư huynh sư tử của ta, vậy mà, ô ô! Ta đau lòng quá!

-Thái hậu à, thôi thôi, từ giờ ngày ngày con tới thăm người nha!- Như Bằng đỡ Thái hậu như đỡ trẻ con, mà không biết mình đã mắc bẫy a!

16. Chương 16: Hạng Hán Nam Châu

Nam Châu là vùng đất nghèo tài nguyên, khí hậu khắc nghiệt, mùa đông cực lạnh mà mùa hè cực nóng. Nhân dân ở đây sống vô cùng gian khổ, thường xuyên chịu cảnh thiên tai bão lũ, cướp bóc nổi lên như nấm. Vì ở xa kinh thành nên mỗi lần cứu trợ đều bị các quan lại ăn chặn mà không có cách nào khống chế được. Xung quanh thì có biết bao con mắt nhòm ngó vào Nam Châu vì nó nằm ở biên giới, dễ thủ khó công. Nói chung, Nam châu là một vùng đất chó ăn đá gà ăn sỏi.

Một ngày từ Tỉnh Tâm cung trở về, Như Bằng gặp rất nhiều tiểu khát cái. Những đứa trẻ khoảng 5, 6 tuổi, mặt mày lấm lem, quần áo rách rưới đi lại khắp nơi, nhưng tuyệt nhiên tránh xa Phùng Ngọc gia trang. Cũng đúng thôi, Phùng Ngọc gia trang đã trở thành truyền kì của giang hồ, các tổ chức hắc đạo cũng như bạch đạo của sơn trang nhiều vô số, người thường không dám động vào. Thật may mắn cho bọn trẻ Như Bằng vô cùng “từ bi”, nàng có thể lãnh khóc với kẻ thù nhưng nàng không thể thoát khỏi sức quyến rũ của trẻ con, thấy bọn trẻ khổ sở mà nàng đau lòng lắm. Quyết định, nàng lại gần đứa trẻ nhìn thông minh nhất và hỏi:

-Sao các em lại ở đây? Cha mẹ các em đâu? Sao phải đi hành khất

-Chúng em đến từ Nam châu, ở đó hạng hán, cha mẹ chúng em mất rồi nên...

-Hạng hán Nam châu?-Nàng khẽ nhủ mi, cái này thì nàng đã nghe qua nhưng không ngờ. Ngẫm nghĩ một lúc, nàng quay sang nói với bọn trẻ:

-Các em có muốn có tiền không?

-Chúng em giờ chỉ muốn ăn thôi!- Đứa trẻ đó bèn lên nói. Nàng không nhịn được mà véo mà nó, rồi nói:

-Các em theo ta!

Nàng dẫn bọn trẻ đến Phùng Ngọc gia trang. Vừa nhìn thấy tám hoàng phi treo trên cửa, bọn trẻ đã giật nẩy mình. Nàng mỉm cười nói:

-Vào đi, không ai làm gì các em đâu!

Rồi nàng đưa bọn trẻ vào sân, gọi Tiểu Y ra phân phó:

-Người đưa bọn trẻ đi tắm rửa sạch sẽ, gọi Phùng Bằng y đồ may cho chúng mấy bộ quần áo rồi cho chúng ăn nhé! Tiện gọi Tinh Vệ, Bạch Liên, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ cho ta!

-Ân thưa tiểu thư!

-Nàng vừa vào phòng thì Bạch Liên như bóng ma xuất hiện sau lưng nàng, giọng nói vô cùng lạnh lùng:

-Trang chủ có điều gì cần sai bảo?

Nàng suýt chút nữa bị dọa chạy, vuốt ngực trấn tĩnh rồi nói:

-Người điều tra toàn bộ về hạng hán ở Nam châu cho ta, nguyên nhân, và cả những viên quan ăn chặn tiền dân chúng nữa!

-Ân!- Vừa dứt lời, nàng đã phi thân không còn bóng dáng, hết như lúc nàng vào.

Một lúc sau, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ cũng tới. Bốn nàng vô thanh vô thức xuất hiện nhưng ít ra không như Bạch Liên. Như Bần mân mê miếng ngọc bội và nói:

-Các người sắp xếp chỗ cho bọn trẻ, ai thích thì cho chúng làm sát thủ, không thích thì thả đi! Nhớ nhắc bọn nó khi đã làm sát thủ thì cần nhớ điều gì!

-Ân, thưa chủ nhân. Chủ nhân còn gì dặn dò?

-Sắp xếp sẵn sàng mở rộng kinh doanh lên Nam châu, đó sẽ là một thị trường tiềm năng đó!

-Nhưng nhưng,...

-Biết thế thôi! Đi đi!- Nàng khẽ phát tay. Tứ đại đường chủ biến mất như chưa từng xuất hiện. Nàng khẽ ngâm nga một vài câu hát thì Tinh Vệ lững thững đi vào, rất tự nhiên ngồi xuống ghế và hỏi:

-Người gọi ta đến đây làm gì?

-Ta cũng không biết ta gọi người đến đây làm gì nữa? -Như Bể cười meo meo trả lời. Tinh Vệ tức đến phát nổ, lớn tiếng chửi:

-#@#%\$^&...#@#%\$^&...#@#%\$^&...#@#%\$^&...(Thực sự là vô cùng không văn minh! Bỏ qua!)

Lúc Tinh Vệ đang điên cuồng mắng chửi, Như Bể đã lên vào cung xin chỉ thị của Hoàng Thiên.

Thư phòng hoàng thượng

-Không thể! Thái hậu, Hoàng Vũ rồi cả ca ca yêu quý của muội không cho ta bắt muội đi!- Hoàng Thiên phát tay áo, vẻ mặt vô cùng khó xử. Như Bể chạy theo nài nỉ:

-Đi mà, nếu không hành động, người dân chết đói, chết khát càng nhiều đó!

-Nhưng,...

-Huynh không đi muội sẽ tự đi! Tài lực của Phụng Ngọc gia trang không thiếu!

-Nhưng,...

-HUYNH CÓ QUYẾT ĐỊNH NHANH KHÔNG THÌ BẢO!!!- Như Bể tức giận đập bàn. Thư án gầy đôi! Hoàng Thiên nhìn thư án tiếc rẻ nói:

-Vậy muội muốn làm gì thì làm. Bảo Vũ đi theo muội!

-Có thể chứ!- Như Bể hớn hờ chạy ra ngoài, đến cửa sức nhớ ra điều gì đó, chạy vào nói:

-Huynh hạ chỉ đến Nam châu đi để muội dễ làm việc.

-Được, muội muốn làm gì thì làm mà!

Phủ tể tướng

Như Bể lướt như bay về, vừa đến cửa đã thấy Bảo Nam hớn hờ chạy ra:

-Muội chọn lấy một kẻ!- Rồi ném cho nàng một tập giấy. Lật giở vài tờ, nàng khẽ cau mày:

-Muốn cưới vợ thì huynh đi mà cưới, không liên quan đến muội!- Nàng phũ phác trách nhiệm, hướng Lam viện đi thu dọn đồ. Bảo Nam vẫn kì kèo chạy theo:

-Muội 22 rồi, cũng nên xuất giá!

-Vậy huynh bao nhiêu, 25 rồi, người nên xuất giá phải là huynh mới đúng!

-Muội dùng từ xuất giá với huynh có hợp lý không?- Bảo Nam kiên nhẫn sửa lại lời nói cho nàng. Nàng mỉm cười quay lại nói:

-Kệ muội, huynh thích thì huynh đi mà lấy vợ!

Sáng hôm sau, trên đường đến Nam châu

Hai con hắc mã phi nước đại trên đường, bụi tung mù mịt. Ngựa đã phải chạy suốt đêm, đến sáng thì cũng chỉ cách Nam châu chừng vài dặm nữa. hai người quyết định nghỉ bên một quán trà nhỏ.

Hoàng Vũ buộc ngựa xong rồi đi vào, trong khi Như Băng đã gọi ra vài món. Vừa cầm đĩa lên, Hoàng Vũ ân cần hỏi:

-Chúng ta trị hạn cách nào?

-Đợi đến nơi xem xét tình hình đã!

-Uhm, ta nghe Nam nói có rất nhiều nam tử đến cầu hôn muội phải không? Chọn được ai chưa?- Hoàng Vũ vô thanh vô thức nói nhưng thực ra trong lòng như có lửa thiêu! (T/g: Mùi dấm ở đâu chua quá! :E2:)

-Muội không thích! Họ không xứng với muội!- Nàng nhẹ nhàng đáp mà không biết người trước mặt đã sửng rợn. Hắc mỉm cười ôn nhu:

-Vậy huynh có xứng với muội không?

-Huynh đùa à, muội đâu dám treo cao!- Nàng bật cười khanh khách rồi cầm kiếm ra ngoài. Lúc nhảy lên ngựa, nàng còn nghe hắc nói:

-Nếu huynh nói thật thì sao?

-Haha, lời nói của nam nhân tin được, heo nái cũng biết leo cây! – Nói rồi nàng phi ngựa mất hút, nhanh chóng vượt xa Hoàng Vũ.

Đi chừng thêm hai ngày đường, hai người tới được Nam châu. Dọc đường đi la liệt những xác chết khô hoặc những người khát cái đói khát. Mà bản cung sinh đạo tặc, dĩ nhiên là giặc cướp nổi lên rồi! Đó âu cũng là quy luật tự nhiên!

-Quái, sao ở đây nóng vậy?- Như Băng rất tự nhiên lấy ô ở một quầy hàng ven đường. Gương mặt ửng đỏ vì nóng. Mái tóc dài mềm mại bết lấy khuôn mặt. Những giọt mồ hôi lặn nhẹ nhàng xuống cái cổ trắng nõn, môi hồng chu ra kêu nóng. Môi khô nên nàng khẽ liếm làn môi. Hoàng Vũ nhanh chóng quay đầu đi vì sợ không kiềm chế được dục vọng. (T/g: Á á, sắc lang. ĐÚNG LÀ ĐÀN ÔNG LÀ ĐỘNG VẬT SUY NGHĨ BẰNG NỬA THÂN DƯỚI! :E13:)

Cuối cùng hai người tìm được một khách điểm hạng sang.

-Trưởng quầy, có chúng ta hai phòng hạng. sang, tiện mang thêm một thùng nước lên nha!- Như Băng ném lên bàn hai đĩnh vàng lớn. Chủ khách điểm có vẻ rất muốn nhận nhưng đành lắc đầu:

-Cô nương, Nam châu hạn hán đã lâu, nguồn nước vô cùng khan hiếm. Chắc chỉ đến tri huyện mới có nước a!

-Cái gì??-Như Băng hét muốn bay cả mái nhà, Hoàng Vũ khẽ vỗ vai nàng:

-Muội bình tĩnh. Cảm ơn!

Rồi kéo nàng đến phủ tri huyện.

Trước phủ tri huyện

-Người gọi tri huyện ra đây cho ta!

-Tiểu mã nhân, tìm tri huyện có việc chi? – Một tên lính đùa cợt nhả. Lập tức, một cổ sát khí tỏa ra, Hoàng Vũ mặt giăng đầy hắc tuyến.

-Người muốn mất đầu à! Vào gọi tri huyện nhanh!

Hai tên lính run lên trước khí thế bức người của Hoàng Vũ, chạy như bay vào bẩm báo.

Một lúc sau tên quan tri huyện béo ục ịch chạy ra:

-Các người là ai mà dám làm náo loạn huyện phủ???

Như Băng đưa lệnh bài phượng ra, tên tri huyện đổ mồ hôi hột:

-Hạ quan có mắt như mù, không biết quận chúa đại giá quang lâm. Xin quận chúa tha mạng. Còn vị này là?

-Hắn là Vũ vương gia, đến giúp ta trị thủy. Người chuẩn bị cho chúng ta hai căn phòng!

-Ân! Thưa quận chúa. – Tên tri huyện vội vã chạy vội đến khuê phòng của nữ nhi:

-Nhiên nhi! Nhiên nhi! Con mau ra đây!

Từ trong phòng, một nữ nhân ông ọ bước ra

-Con muốn làm vương phi không? Chuẩn bị đi – Rồi ông ta thì thầm vào tai nữ Mặc Triệu Nhiên. Chỉ thấy mặt ả vui mừng khôn xiết, vội vàng vào thay xiêm y.

Trong huyện đường, Như Băng đang nhàn nhã uống trà

-Muội nghĩ ra cách rồi à?

-Uhm! Trận hạn hán này chủ yếu là do trời nắng to nhiều ngày, sông ngòi không được khơi thông nước. Theo muội tìm hiểu thì phía trên sông Thiên Hà bị chặn lại, gây ra lụt lội ở biên giới Vũ quốc mà Nam châu lại hạn hán. Chỉ cần khơi thông dòng chảy, đào cho các sông chảy ra nhiều nhánh, làm thêm mương dẫn nước về phía đồng ruộng là được. Ở Nam châu khí hậu khắc nghiệt, nên trồng cây ngắn ngày sẽ có hiệu quả cao. Phía Nam của vùng có một khu rừng dâu tằm, có thể lấy tơ dệt vải, mở xưởng sản xuất. Chỉ cần các thứ thuế dân ra thì đảm bảo vài năm sau Nam châu phát triển phồn thịnh.

-Làm sao mà làm được? – Hoàng Vũ trở mắt kinh ngạc.

-Với tài lực của Phùng Băng gia trang, không gì là không thể. –Nói rồi, Như Băng mỉm cười cầm cúi viết rồi buộc vào chân một con chim bồ câu gần đó!

-Muội làm gì vậy?

-Gửi thư về gia trang.

Đúng lúc đó Mặc Triệu Nhiên tiến vào, dáng vẻ lả lơi đến gần Như Băng và Hoàng Vũ. ả ta trừng mắt nhìn Như Băng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

-Người còn không mau tham kiến quận chúa? –Hoàng Vũ khó chịu, mắt vẫn nhìn Như Băng.

-A! Tham kiến vương gia, tham kiến quận chúa.

“Hừ, người có biết ta còn to hơn vương gia bao nhiêu không? Dám hạ thấp ta hả? Rồi từ từ ta sẽ chinh người sau!” Như Băng thầm nghĩ nhưng bên ngoài vẫn lộ ra vẻ mặt bình thản.

-Chẳng hay quận chúa đến tìm chúng ta có việc gì?

-Cha ta muốn mời quận chúa và vương gia dùng bữa.

-Vậy chúng ta đi thôi.

Trong bữa ăn, Như Băng chỉ chăm chú ăn còn Hoàng Vũ lại chăm chú gấp thức ăn cho nàng. Hai người tự nhiên đến mức không biết có một ánh mắt tức tối xen lẫn ganh tị chăm chú chiếu thẳng vào nàng. Dùng bữa xong, nàng thản nhiên về phòng nghỉ ngơi.

Cộc...Cộc...Cộc

Mặc Triệu Nhiên gõ cửa phòng Hoàng Vũ, trên tay bê một bát canh còn nghi ngút khói. “Với chỗ xuân được này, đêm nay chàng sẽ là của ta. Đến lúc gạo nấu thành cơm, ta chắc chắn sẽ là Vũ vương phi a!”-Ả nghĩ thầm. Nhưng trái với mong muốn của ả, đáp lại tiếng gõ cửa là một âm thanh lạnh băng:

-Ai?

-Vũ vương gia, là Nhiên nhi. Nhiên nhi thấy ngài tối nay ăn ít nên đặc biệt vào bếp làm cho ngài bát canh sâm. Ngài ăn đi cho nóng.

-Người để đó rồi ra ngoài!

-Vương gia, thỉnh người mau uống. Nguội rồi dùng không ngon!- Mặc Thiên Nhiên tiếp tục kiêu mị nói. Hoàng Vũ muốn nhanh chóng đuổi ả ra ngoài nên một hơi uống hết bát can. Bỗng dừng, người hần nóng bừng lên, tứ chi bủn rủn. Hần tức giận nói:

-Người,...người,... người dám hạ xuân được ta!

Trong lúc đó, Mặc Thiệu Nhiên đã thoát hết y phục. Thân hình kiêu mị tiến gần đến Hoàng Vũ thì...

Như Băng tiến vào. Nàng chớp chớp mắt đẹp, tà mị nói:

-Hehe, xin lỗi đã làm phiền! Hai người cứ tiếp tục!

Rồi nàng hậm hực bỏ ra ngoài, thầm lẩm bẩm: “Ta thì vất vả khó nhọc, các người thì vui vẻ! Thiên lý ở đâu?”

Hoàng Vũ vận nội lực khắc chế dục vọng, vội vàng đuổi theo:

-Như Băng, muội đừng hiểu lầm!

-Muội có hiểu lầm gì đâu? Nếu huynh thiếu nữ nhân cứ đến Vạn Hoa lâu, muội sẽ để dành cho vài cô.- Nàng mỉm cười nói. Hoàng Vũ tức giận, nàng thật:

-Muội thật quá đáng!!!

-QUÁ ĐÁNG? QUÁ ĐÁNG CÁI GÌ? Muội phá vỡ chuyện tốt của huynh à? Muội đánh đập hay làm gì nữ nhân của huynh à? Xin lỗi chứ muội chưa làm gì ả đâu! Vũ vương gia, xin huynh nhớ lấy nhiệm vụ của mình khi đến đây, không phải để thu hoa hút bướm hay tìm vương phi đâu! Hạng hán chưa trị được, đừng có ở đây mà tầm hoa. Cẩn thận giang mai hay hoa liễu đấy!

Đầu của hắn không thể cúi thấp hơn nữa. Nàng nói đúng, hắn giận quá mất khôn, nàng có là gì của hắn đâu mà ghen. Hắn chỉ ngộ nhận thôi. Mắng một hồi, nàng thu giọng nói:

-Huynh về nghỉ đi!

Biết nàng đã hết giận, hắn mỉm cười:

-Huynh xin lỗi!

Rồi bước đi, được một quãng, hắn quay lại nói:

-Bộ dạng muội lúc mắng chửi người rất đáng yêu đó!

Lửa giận vừa được dập của nàng lại bùng phát, Như băng hét lớn:

-PHONG HOÀNG VU, NGƯỜI LÀ ĐỒ TIỂU NHÂN CẦM THÙ ĐIÊN LOẠN. THẦN KINH RUNG TINH KHÔNG ỔN ĐỊNH!AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

Sáng hôm sau

Như Băng cúi kính bước ra khỏi phòng. Một thân bạch y tinh khiết phủ thân ra trước cổng tri huynh Nam châu. Người dân từ hôm qua đã biết tin triều đình cử người tới trị hạn nên tập trung rất đông quanh phủ tri huyện. Như Băng nhíu mày rồi nói:

- 1000 tinh binh núi, khơi thông dòng chảy của Thiên Hà. Trên đó đã có người đứng chờ, họ sẽ chỉ cách cho các người cách làm. 3000 tinh binh đi đào sông theo bản đồ, các đại đội trưởng giữ và chỉ huy mọi người làm theo. Người của Phùng băng gia trang sẽ giúp đỡ mọi người!

-Rõ!- Bên dưới dạ ran, vội vã chạy đi làm nhiệm vụ.

-Tri huyện, Nam châu có bao nhiêu hộ, mỗi hộ có bao nhiêu nhân khẩu?- Nàng lạnh lùng đảo mắt sang tên báo đang đứng bên. Hắn chột dạ chảy mồ hôi lạnh:

-Dạ, dạ,... Hạ quan không biết ạ!

-Không biết? Người nói không biết là được à? Người làm tri phủ kiểu gì vậy. Thu thập số người ở đây không khó, sao người không chịu làm!-Như Băng tức giận phát tiết rồi quay sang phân phó với đường chủ Nông đường của Phùng Ngọc gia trang:

-Toàn nam châu có 30000 người, 5000 trẻ em và người già! Vậy 5 đứa trẻ có 2 cân gạo, 2 người già có 3 kg gạo, mỗi người lớn 2 kg gạo. Cứ thế mà chia! Số gạo đó đủ ăn trong một tuần thôi. Phó đường chủ chịu trách nhiệm phân phát gạo. Đường chủ chia ra một nửa số người dạy họ cách trồng mấy loại cây hôm qua ta nói, chắc sau một tuần có thể thu hoạch.

-Đường chủ y đường, người phân phó người sang rừng dâu tằm ở phía Nam thu tằm may vải, mở xưởng sản xuất ở Nam châu!

-Thương đường, lập tức thu mua gạo số lượng lớn!

-Phó các chủ Huyết Tinh các, người tìm những đứa trẻ mồ côi có thân thủ tốt mang về. Nhờ là mồ côi.

-Tuân lệnh trang chủ!- Các đường chủ nghe xong nhất loạt phi thân bay đi. Người dân Nam châu bên dưới chưa tiếp thu được việc họ vừa được giúp đỡ, nhất loạt quỳ xuống:

-Tạ ơn Bồ Ta hiển linh cứu giúp!

-Mọi người đứng lên đi, ta không phải Bồ Tát gì cả! Mọi người làm thế ta tổn thọ mất!- Nàng chạy xuống đỡ vài bà lão cao tuổi nói. Bồ Tát? Chưa gọi nàng là Diêm vương là phúc đức cho nàng rồi, Bồ Tát gì chứ.

-Công đức của ngài lớn như biển cả, xin ngài ọi người xây chùa tạ ơn!

-Ta không phải Bồ Tát. Mọi người còn nói nữa là ta bỏ đi đấy!- nàng nheo mắt uy hiếp, vừa dứt lời trước mặt không còn một ai!

17. Chương 17: Trừng Trị Tham Quan

Phùng Ngọc sơn trang chỉ trong một thời gian ngắn nắm giữ huyết mạch kinh tế Thiên quốc ngoài nhờ cách làm độc đáo, trang chủ hành sự quyết liệt không nể nang ai thì một phần cũng nhờ phong cách làm việc chuyên nghiệp của người trong trang, và sự quản lý gắt gao của các đường chủ. Bằng chứng là chỉ trong 10 ngày, hạn hán Nam châu đã được giải quyết, người dân trở lại nhịp sống bình thường. Điều này nhiều thế kỷ trong sử sách Thiên quốc đã ghi:

Như Băng quận chúa, ái muội của Bảo Nam tể tướng chỉ trong 1 thời gian ngắn đã dẹp xong nạn hạn Thiên quốc- một điều mà từ trước đến nay chưa ai từng làm được. Nam châu trong 10 năm tiếp theo không một lần có thiên tai, kinh tế phát triển, liên tiếp là thủ phủ đứng đầu phía Nam.

Lúc đó, Như Băng đang mở một án đường ngay giữa chợ.

-Người đâu, lời Mặc Tham lên cho ta!- Nàng lạnh lùng nói. Đáng lẽ thân phận nàng nhỏ hơn nên phải đứng đằng sau, nhưng ai bảo nàng có quyền, Hoàng Vũ đành ủy khuất cho đôi chân đứng sau vậy. (T/g: Đại gái!=.=)

Như Băng vỗ tay hai tiếng, Thanh Long định đọc báo cáo tội trạng của hán thì bị Ngọc Lân một bên giật lấy! (T/g: Còn ai nhớ Ngọc Lân không? Hộ vệ của Vũ ca đó!) Hai người tranh nhau đến mức Như Băng phát cáu, nàng thét:

-NGỌC LÂN, NGƯỜI CÓ GIỎI THÌ LÊN ĐÂY THAY TA XỬ LUÔN ĐI. LẮNG NHẮNG. NGƯỜI VÀ CHỦ NHÂN NGƯỜI RUỒI BỌ GIỐNG NHAU!

Ngọc Lân ủy khuất cúi đầu, ai bảo chủ nhân cũng sợ nàng. Hán ủy khuất chút vậy. Thanh Long thấy vậy thì mỉm cười rồi nói:

-#&^\$%#&&(&^!^%@&(^\$%@&^~^!(!^#!#^!%&!(T/g: Ta lười không muốn viết hết ra đây. Mọi người cứ hiểu sơ sơ một kí hiệu là một tội là được!^~^)

-Mọi người muốn xử hần thế nào cứ việc, miễn là không giết chết hần là được!- Nàng vắt chéo chân, lấy một chén trà từ từ thưởng thức. Mặc Tham bị từng người, từng người hành hạ. Cả Nam châu này ai cũng từng bị hần dùng cường quyền, bằng cách này hoặc cách khác chiếm đoạt tài sản, cưỡng bức dẫn lành. Đa phần họ chịu dùng roi đánh hần, hoặc ném cà chua vào hần. Nhưng bỗng từ đâu, một thân ảnh kiều mị bước lên, đổ vào miệng hần rồi dùng roi trói chặt hần lại.

Như Băng mắt mở to, một chút bất ngờ rồi nói:

-Tĩnh Vệ, đùa một chút thôi, không cần thiết phải thế đâu. Nếu không ta lấy người ra giải được cho hần đó.

-Hắc hắc, ta đùa chút thôi mà!- Tĩnh Vệ bị phát hiện cười rồi vội vã phi thân bỏ đi.

-Người lôi hần ra ngoài thiên đi! Sau đó đem đi ném vào một kĩ viện nam kĩ.- Như Băng cười nói với tên đao phủ bên cạnh. Bên dưới người dân mặt xanh đi một nửa. Một bên, Bạch Hổ lôi Mặc Thiệu Nhiên bước vào. Lại một bản tội trạng của Mặc Thiệu Nhiên được đưa lên. Bạch Hổ lạnh lùng đọc:

-@\$%^!\$#^\$@&%^; cuối cùng là câu dẫn vương gia!- Bạch Hổ nói liền một hơi không nghỉ, lúc nói xong thì há to miệng hít không khí, bộ dạng thô lỗ giống hệt ai đó!==

Mặc Thiệu Nhiên “quạt cường” ngẩng mặt lên:

-Ta có tội gì cũng không bằng các người! Hừ, huynh muội yêu nhau!

Một trận khinh bỉ tràn ngập bên dưới. Tỉ tỉ, người không biết gì người đừng có nói được không. Hoàng Vũ mặt đen đi phân nửa, kẻ kiếm vào cổ ả:

-Người biết người vừa nói gì không?

Ả trong lòng hơn run sợ nhưng vẫn nói:

-Người và ả không phải huynh muội thì là gì?

Ả vừa dứt lời thì một tràng cười thanh thúy vang lên. Như Băng cười đến không còn hình tượng, lăn lộn trên mặt đất, vừa cười vừa nói:

-Huynh muội? Hahaha! Ai bảo người chúng ta là huynh muội! Haha! Ta chỉ là quận chúa chứ có phải công chúa đâu! Hắc hắc!!!!

Hoàng Vũ tra kiếm vào vỏ, lại gần đỡ nàng dậy, mặt chứa đầy sự nịnh cùng sự bất lực vô hạn:

-Muội đứng lên rồi nói!

Vin người Hoàng Vũ đứng lên, Như Băng cố nhịn cười nhưng từ ánh mắt đến khóe môi đều mang theo ý cười làm khuôn mặt tỏa sáng. Vận công điều hòa khí tức, nàng mới từ từ nói:

-Tội của Mặc Tham ta để mọi người trị, còn tội của Mặc Thiệu Nhiên, ta trị!

Nói rồi nàng xắn cao tay áo, hung hổ bước đến trước mặt Mặc Thiệu Nhiên rồi gọi Thanh Long:

-Thanh Long, người mang một thùng dầu đến đây cho ta!

-Dạ!

Thanh Long phi thân bay đi, một lát sau trở lại với một thùng dầu. Băng vớt một gáo rồi đổ quanh chỗ Mặc Thiệu Nhiên(MTN) (T/g: Ta viết tắt một chút, đoạn này hay viết lại từ này!!!) Châm một mối lửa, nàng thả xuống dầu. Lập tức, một vòng tròn lửa bao quanh. Ả nhảy lên nhảy xuống như kangaroo, miệng lấp bắp:

-Xin, xin quận chúa tha mạng.

Nàng khẽ phẩy bay áo, ngọn lửa bị dập tắt, rồi lại đốt. Cứ tuần hoàn như vậy, MTN một nhọc xin tha, đến giờ nàng mới nói:

-Bạch Hổ, đưa MTN vào phòng trong, thử loại độc mới của ta!

Bạch Hổ nhận mệnh lệnh ả vào phòng!(T/g: Phòng kín à nha! Thứ lỗi cho tâm hồn không trong sáng của ta! =.=) Một lúc sau ả ra một người không còn hình thù của con người nữa. Da nhẵn nhúm là như bà lão 90. Mái tóc đổi sang màu vàng hoe, khô cong tưởng đụng vào là gãy. Tay chân bủn rủn như sắp tan thành nước. Khuôn mặt biến dạng, một bên mắt hóp sâu, một bên lồi ra. Sống mũi dọc dừa không còn nữa mà thay vào đó là những cục u che gần kín khuôn mặt. Giọng nói ả thều thào:

-Ta nguyện rửa người, kiếp sau người sẽ xấu xí hơn ta gấp trăm ngàn lần!!!

-Ừa, vậy sao? Vậy ta phải hảo hảo chờ mong rồi! Bạch Hổ, ném ả lên đỉnh Tuyết Sơn, cho ả tự sinh tự diệt.- Như Bằng nhướn mi nói rồi giơ ra một lệnh bài vàng khắc hình rồng, tượng trưng cho hoàng thượng, thấy lệnh bài như điện kiến thánh nhan. Người dân bên dưới quỳ rạp xuống, không ngoại trừ Hoàng Vũ cùng các đường chủ Phùng Ngọc sơn trang, bất quá lý do các đường chủ quỳ chẳng qua là quỳ với Bằng thôi:

-Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Nàng khẽ hắng giọng rồi nói:

-Mặc Tham tham lam vô độ, chiếm đoạt của công, cưỡng đoạt con gái nhà lành, nay đây ra biên ải là quân kí! Mặc Thiệu Nhiên biết lễ nghĩa, cậy quyền cậy thế, bắt nạt dân lành, nay đây lên Tuyết Sơn ăn năn hối lỗi. Nể tình đây là lỗi của hai cha con, không tru di cửu tộc nhưng nhà họ Mạc 5 đời không được làm quan, nam tử sung quân, nữ tử không được vào nhà thế gia, quan lại, không được tiến cung. Những kẻ có liên quan đến việc ăn chặn tiền cứu trợ, là quan biếm là thứ dân, đây ra biên ải. Lập tức ở khoa thi tại Nam châu, thư sinh có tài đều được dự thi. Nam châu được miễn thuế 2 năm. Khâm thủ!

-Hoàng thượng vạn tuế. Quận chúa vạn tuế!- nhân dân dập đầu bái lạy nàng như tôn sùng thánh nữ, bất quá nàng không phải thánh nữ a!

18. Chương 18: Từ Bỏ Hoàng Vị

Sau khi Như Bằng về Thiên quốc chừng vài ngày, Lâm Bạch Phong mức độ xuất hiện ở thư phòng chỉ có tăng chứ không có giảm, đến mức mọi người còn tưởng hắn là một con ma công việc.

-Hoàng thượng, hoàng thượng, đến giờ thiết triều rồi ạ!- Tên thái giám khẽ nói vào tai hắn. Lâm Bạch Phong từ trong đồng tấu chương ngẩng mặt lên. Không ngờ tấu chương tích lũy lại nhiều thế này, thế thì làm sao hắn yên ổn mà thực hiện kế hoạch được. Hắn đứng dậy, chỉnh lại hoàng bào, đội mũ kim quan rồi tiến ra sảnh thiết triều thì một bóng đen vụt qua mặt hắn.

-Sao rồi?- Hắn vội vàng hỏi. Hắc y nhân đảo mắt nhìn quanh, biết ý, Lâm Bạch Phong phất tay áo, toàn bộ thị vệ, thái giám nha hoàn vội vã lui ra. Lúc này, hắc y nhân mới tháo bỏ khăn che mặt. Một khuôn mặt tuyệt trần hiện lên. Nàng khẽ nói:

-Thưa chủ nhân, bát vương gia nói không quan tâm, đã rời đi. Thập tứ vương gia nói...

-Nó nói gì?

-Vì một nữ nhân, có đáng không?

-Trời, chúng, chúng thật là...- Hắc y nhân thở dài. Nữ nhân tuyệt mỹ nhìn chủ nhân vất vả mà lòng đau như cắt. Nàng vội vã đeo lại khăn che mặt rồi kính cẩn lui nói:

-Thuộc hạ sẽ thuyết phục thập tứ vương gia. Thuộc hạ đã đi tìm Lâm tổng quản, người thân cận của tiên hoàng. Ông ấy có lẽ sẽ có cách.

-Được, người lui ra đi!- Hắc y nhân phẩy tay, hắc y nhân nhìn chủ nhân một cái rồi phi thân bay đi. Lâm Bạch Phong mệt mỏi gục xuống, hắn thầm lẩm nhẩm:

-Vì một nữ nhân như nàng, đáng chứ! Dù nàng không chọn ta vẫn đáng. Thập tứ đệ, đệ chưa có người đệ thực lòng yêu thương mà!

Thiết triều, đại diện

-Có sự thì báo, vô sự bãi triều!- Lâm Bạch Phong một mình ngồi trên hoàng vị. Thấy thế, chúng bá quan cũng chẳng dám nói gì. Bỗng lễ bộ thượng thư bước ra:

-Thưa hoàng thượng, đột tuyển tú lần này..

-Bãi bỏ!- Chưa kịp để lão nói hết câu, Lâm Bạch Phong đã đứng thẳng dậy, bãi bỏ mọi điều. Hẳn từ trước đến nay luôn là một mình quân, để hẳn tùy hứng một lần cũng được nhỉ! Lâm Bạch Phong đứng dậy, một mạch bỏ đi trước mặt văn võ bá quan. Chúng quan mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, rồi cũng lục tục rời đi! Hoàng thượng không còn thì ở lại làm gì!

Lâm Bạch Phong một mình tản bộ ra vùng cấm địa, một hồi kí ức ủa về.

-Mẫu thân, mẫu thân, hôm nay sư phó khen con đấy!- Một nam hài khả ái dễ thương chạy ủa vào lòng một thiếu phụ ngoài 30. Người phụ nữ ấy dù đã ngoài 30 nhưng sắc đẹp vẫn còn tươi nguyên như thiếu nữ, pha thêm một chút ý vị nhẹ nhàng của người phụ nữ có con. Bên cạnh người phụ nữ ấy là một nữ nhân trẻ trung xinh đẹp, hoạt bát đáng yêu:

-Tỉ tỉ thấy chưa, Phong nhi thật tài giỏi mà!

-Thực đi đi!- Nam hài mỉm cười với nữ nhân đó. Đúng lúc đấy, bên ngoài có hai hài tử khá giống nhau, một lớn một bé dặt tay vào.

-Phong nhi đi chơi với bát đệ và thập tứ đệ đi!- Người được gọi là Thực đi kia đẩy cậu bé ra. Ba hài tử dễ thương nắm tay nhau đi chơi. Tưởng lũ trẻ đã đi xa, Thực phi lên tiếng:

-Tỉ tỉ, Phong nhi tài giỏi như vậy, sao tỉ không cho hoàng thượng biết? Biết đâu lúc đó mẫu bằng tử quý, tỉ được rời khỏi lãnh cung này!

-Ta chán cảnh tranh giành rồi! Người đàn ông ấy có nói yêu ta, thích ta nhưng lại không bảo vệ được ta, không cho ta được tự do! Ta nào cần cái sự sủng ái đó!- Nữ nhân kia ôn nhu nói

Chớp mắt, ba nam hài đã dần lớn lên. Phong mười hai tuổi đã lộ rõ là một thiếu niên tài ba cơ trí, ôn nhu cẩn trọng, Hiên- bát hoàng tử lộ vẻ thông minh tuyệt đỉnh, không một quyển sách nào chưa đọc. Còn thập tứ hoàng tử- Hoàng tài ba về quân sự, võ công hạng nhất hạng hai, lại được hai huynh dạy bảo nên cũng vô cùng cơ trí, so với Phong thì cũng ngang hàng. Lúc này, hoàng thượng đã biết được sự xuất hiện của lục hoàng tử, vô cùng sủng ái! Phe thái tử có mẫu thân là hoàng hậu, quyền lực tại triều đình lớn. Phong được sự ủng hộ của hoàng thượng, phần lớn quan lại tự lực vươn lên. Hai phe cánh đối nhau ác liệt. Một đêm

Hẳn từ thư phòng của phụ hoàng về nhà- hẳn vẫn ở với mẫu thân tại lãnh cung dù có phủ đệ cũng không về- thì thấy bóng đen mang sát khí cực lớn vụt qua. Cảm giác có biến, hẳn phi thân như bay về lãnh cung thì thấy mẫu thân gục trên bàn. Khắp nơi đầy màu tanh. Khuôn mặt mẫu thân hẳn biến dạng. Đôi tay của đệ nhất cầm âm, đôi tay trắng trẻo, mềm mại hay vuốt tóc nó của mẫu thân đầy kim châm. Trên giường, Thực đi của nó gục trong vũng máu. Đôi mắt đen láy linh động của nàng đã mờ đục. Đôi tay Thực đi bị kiếm chặt đứt, thật là một khung cảnh kinh khủng. Thực đi chưa chết, nhưng người đang hấp hối, người mỉm cười nhìn nó, mấp máy môi nói:

-Con... Phong nhi... con hãy...hãy bảo vệ Hiên... và Hoàng! Cẩn thận.... Ngọc phi....vàLục... hoàng hậu... Dưới gối.... là bí kíp..... võ công.. của Thực....đi!...Con hãy đưa....đưa cho Hoàng.

Nói xong thì người ngất đi! Hẳn hét to như giải tỏa hết tất cả, đôi mắt hẳn hẳn lên những vệt máu:

-Thực đi! Mẫu thân!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Đúng lúc đó thì Hoàng và Hiên bước vào. Chúng cũng không chịu nổi! Hiên ngất đi ba ngày mới tỉnh, còn Hoàng thì như người mất hồn. Ba anh em chôn an tang Thực đi và mẫu thân tại một gò đất cao gần hoàng lăng, xung quang trồng thật nhiều hoa bách hợp. Và từ đó, ba anh em chúng thê, thê sẽ báo thù.

Lâm Bạch Phong nhìn từng góc tường ở lãnh cung, khẽ thấp giọng:

-Con đã báo thù cho người rồi! Giờ con buông tay nhé! Cho con theo đuổi hạnh phúc của con một lần.

Ba ngày sau, chiếu chỉ được ban ra, gọi Thập tứ vương gia trở về, giải tán hậu cung. Triều đình trên dưới loạn thành một đoàn.

Thư phòng

-Hoàng huynh, như vậy có đáng không?- Một nam tử mặt mày như quan ngọc vội vã chạy vào. Trên mặt là kích động không thôi. Lâm Bạch Phong ngược nhìn hấn rồi nói:

-Đệ kích động làm gì? Mỗi người mười năm, ta đã cầm quyền gần 11 năm, giờ đến đệ!

-Huynh còn nói thế được sao? Chẳng qua, huynh vì ả nữ nhân đó!

-Thế thì sao? Đệ cũng chỉ vì muốn dạo chơi du ngoạn sơn thủy như Hiên nên mới không đồng ý mà!

-Huynh!

-Ta không nói nữa! Ý ta đã quyết, các đệ để ta tùy hứng một lần đi!

-Thôi được, huynh cứ đi đi! Nhưng nói trước, ngôi vị này vẫn thuộc về huynh.

-Cảm ơn đệ!

-Gì chứ? Chúng ta huynh đệ mà!

19. Chương 19: Dai Như Đĩa Đói

Một thời gian sau khi Như Băng trở về

Tiết thanh minh, trời trong xanh! Thích hợp tảo mộ, cấm kị chuyện cưới xin, tổ tình,...(Ta chém a!!! __!)

Lý thuyết là vậy nhưng vẫn có người không biết điều đó. Sáng dậy sớm từ canh ba. Đầu tóc chải chuốt cẩn thận. Trường bào đen thêu bạo long, trên tay cầm một hộp trang sức tinh xảo- một dây chuyền hình mặt trăng!

Phủ tử tướng

Như Băng đang cuộn tròn mình như con mèo lười trong chăn, say sưa đánh cờ với Chu công thì một thanh âm như đài catset rè phá giấc ngủ ngàn thu của nàng,

-Băng nhi! Băng nhi!- Giọng nói ấy vẫn văng vẳng bên tai, dù nàng đã lấy hết chăn gối bị mà vẫn không thoát khỏi ma ám đó, chỉ thiếu nước chui xuống gầm giường mà trốn, bất quá, ai lại làm thế!

Nàng rút cuộc không chịu được nữa, ném chăn phóng thẳng ra ngoài, tiện tay vác thêm một cái gối ra đập thẳng vào mặt tên dở hơi không biết điều kia:

-PHONG HOÀNG VŨ!!!!!!!! HUYNH CÓ BIẾT BÂY GIỜ LÀ MẤY GIỜ KHÔNG!!!!

-Hả, mấy giờ? Canh ba. Mà chuyện đó quan trọng sao?

-Canh 3 đúng không? Vậy huynh không biết đường về nhà mà ngủ đi, đến chỗ muội làm cái con khỉ gì?- Như Băng mỉm cười đầy lạnh lùng. Kiên nhẫn đang giảm xuống mức một con số!

-Muội thấy đấy, hôm nay tiết trời rất đẹp. Trời xanh mây trắng lững lờ trôi!

-Huynh nhìn xem trời có xanh không?- Kiên nhẫn giảm dưới năm

Trời! Một màu đen đen, chấm thêm màu vàng!

-Uhm, hoa cũng đã nở rồi kìa, trên cánh hoa còn đọng sương long lanh!

-NÓI TRỌNG ĐIỂM!- Kiên nhẫn bằng không!

-Uhm, trọng điểm là ta thích muối! Ta quyết định từ giờ trở đi sẽ theo đuổi muối!- Hoàng Vũ ánh mắt nhu tình vạn trượng phóng điện về Như Băng, bàn tay nắm chặt biểu lộ sự quyết tâm!

-_.___!!!

-Muối không tin à? Huynh nghiêm túc đó!- Hắn rút từ trong người ra một hộp quà vô cùng tinh xảo, được hai đại nam nhân gói bằng giấy viết thánh chỉ, nhần nhúm không tưởng nổi

-Huynh ăn nhầm bả chó à!-Lòng kiên nhân tụt về mức âm!

-Ồ!

-huynh đúng là có vấn đề về thân kinh rồi! CÚT!!!!!!!!!!!! LẦN SAU SÁNG SỚM ĐỪNG LÀM PHIỀN TA!-Như Băng bốc hỏa, giựt lấy cái hộp quà rồi phi thân bay thẳng đi. Hoàng Vũ đang định thi triển khinh công đuổi theo thì một cây quạt tinh xảo chặn trước mắt hắn. Nam tử mặt tựa Phan An ôn nhu mỉm cười nhìn hắn:

-Đừng đuổi theo, thành công rồi!

-Ta tưởng người bảo muối ấy phải rơi nước mắt ôm chầm lấy ta chứ!- Hoàng Vũ lo lắng nhìn về phương xa, nàng chỉ mặc độc một chiếc áo ngủ mỏng manh, ra ngoài sẽ lạnh chết!

-Ta ở với Băng thời gian còn nhiều hơn ở với ngươi, ta còn không hiểu tính nó sao? Yên tâm, kế hoạch không thành công ta không phải tên là Bảo Nam!- Bảo Nam vừa nói vừa hận không thể bay ngay về phòng cười cho đã, tên hắn dĩ nhiên không phải Bảo Nam, hắn là Phùng Ngọc Bảo Nam mà! Thành công hay không không liên quan đến hắn

-Nam!

-Gi?

-Ta không ở với ngươi. Ta không có khuynh hướng thích nam sủng! Vì vậy..

-Vì vậy...?- Mặt Bảo Nam đen lại

-Ngươi đừng nói ám muội như thế!- Hoàng Vũ vừa nói xong phi thân chạy mất, để mặc Bảo Nam bạo phát tại chỗ:

-TA NGUYỄN RỬA NGƯỜI RA ĐƯỜNG BỊ XE TÔNG, LÊN GIƯỜNG KIẾT SỨC MÀ CHẾT!
@%^*&@!#^&*%^%\$%#%\$%^&*()^%\$#!(T/g: Hai huynh đệ nhà này mắng chửi người vô cùng không văn minh, chúng ta nên bỏ qua!

—————Ta là phân cách tuyến: “Cầu hôn lần 1!”—————

Về phía Như Băng, sau khi phi thân bay đi chợt nhận ra mình ăn mặc siêu mỏng manh. Dù là con người hiện đại cũng không thể hủy hoại thuần phong mỹ tục đến mức này được, quyết định canh ba mò vào phòng ngủ Tinh Vệ đánh một giấc. Tinh Vệ đi trộm về, mệt mỏi muốn lên giường đánh một giấc thì...

-Á! Người dè lên người ta!

-Á, sao, sao ngươi lại ở trong phòng ta?

-Ngươi về rồi à, thôi ngủ đi!

-Ngươi ... cho ta!

-Của ta!

-Nào!

-Băng, cho ta!

.

Nhìn thấy Hoàng Vũ vội vã phi thân đi, Bao Nam nở một nụ cười quỷ dị:

-Băng nó thích nhất Bỉ Ngạn, đặc biệt là Mạn Châu Sa Hoa chứ không hề thích hoa hồng!^^ (P/s: tên khác là loa kèn nhện đỏ!^^) (1)

Sáng hôm sau, người dân kinh thành chứng kiến một chuyện lạ có một không hai, vô cùng siêu cấp hoành tráng, lần đầu tiên có trong lịch sử Thiên quốc, Vũ vương gia tỏ tình!!!!!!!!!!!!!!

Phong Hoàng Vũ đứng giữa hình trái tim, nhìn Như Băng với ánh mắt thâm tình vô hạn. Nàng chưa kịp phản ứng thì hắn đã lên tiếng:

-Băng, huynh yêu muội! Muội là nữ nhân huynh yêu nhất trên đời! Cho dù núi có thành đường, mùa hè có tuyết, giữa trưa có trăng, mặt trời đổi ngôi chiếu sáng ban đêm, sông Ngân Hà có ngừng chảy, thì huynh vẫn yêu muội. Hãy để cho huynh có cơ hội được chăm sóc muội cả cuộc đời này! (T/g: :MatCui (26)::monkey09:)

Những nữ nhân đang tụ tập xung quanh đang rú lên vì màn tỏ tình siêu đặc sắc của Hoàng Vũ thì Như Băng vẫn lạnh lùng, nhướn mi hỏi:

-Huynh vẫn ăn nhầm bả chó à? Muội là nữ nhân huynh yêu nhất? Biết đâu huynh lại yêu thích nam nhân! Mà huynh biết sông Ngân Hà là sông gì không?

Hoàng Vũ mặt ngu ngơ, hắn theo lời Nam nói mà học thuộc chứ có biết sông Ngân Hà ở cái chỗ quái quỷ nào đâu.

-Không biết à? Không biết thì lần sau đừng có nói!- Nói rồi thung thủng bỏ đi. Thảo nào sáng nay Nam ca gọi nàng dậy sớm thế, thì ra là làm nữ chính ăn tỏ tình phát nôn phát ọe này!

Không biết đi đâu, Băng tiến thẳng đến chỗ Tinh Vệ chơi, dọc đường đi, nàng suy nghĩ mãi về việc Vũ làm sáng nay. Một nam nhân như hắn ai mà không động tâm. Nhưng từ khi tự tay giết Trình Phong, tim nàng đã bị một lớp mặt nạ, một lớp mặt nạ không dày, nhưng đủ để xiết chặt trái tim nàng mỗi khi nàng động tâm, cảnh báo cho nàng những khó khăn nàng có thể trải qua, và nàng không đủ dũng khí. Bảo không quan tâm gì đến Vũ? Hoàn toàn không phải, nàng thích Vũ, nhưng không biết phải đối mặt thế nào. Thôi đành để nó thuận theo tự nhiên vậy!

Còn về phía Hoàng Vũ, sau khi Như Băng bỏ đi, hắn thất thểu quay về cung. Thấy tâm trạng hoàng đệ có vẻ bất ổn, Hoàng Thiên lên tiếng trêu chọc:

-Sao , huynh nghe nói hình như sáng nay có người ở giữa chợ cầu hôn với Như Băng à? Thế đã ôm được mỹ nhân về chưa?

-Haiz, nàng từ chối ẹ?

-Chẹp chẹp chẹp! Kém quá, quá kém! Để huynh bày cho ẹ một cách!

—————Ta là phân cách tuyến: “Cầu hôn lần 2”-Ta ghét làm phân cách tuyến! —————

Sáng sớm hôm sau

Như Băng bị Hoàng Vũ lôi lên một ngọn đồi tuyệt đẹp, Trên đỉnh đồi chỉ có một cái cây vô cùng to, cành lá xum xuê. Xung quanh trồng vô vàn bách hợp và hoa cúc. Như Băng mặt đen lại, nàng dù ít đọc tiểu thuyết những cũng biết bách hợp và hoa cúc là gì. Hắn làm thế này là ám chỉ ai đây.

Trong lúc đó, Hoàng Vũ vẫn đang mải mê ngắm nhìn Như Băng rồi chẹp miệng:

-Muội đẹp thật đó Băng à!

-...

-Thật mà, huynh chỉ muốn đem muội về nhà nhét vào trong phòng, hằng ngày làm muội không còn sức bỏ trốn được!

Đại ca, huynh có cần vô sỉ đến thế không?

“Rầm” Hoàng Vũ vừa dứt lời thì trên cây, một lục y nam nhân rơi xuống, cười đến lúc bụng gập lại. Cả hai đều bất ngờ hét lên:

-Lâm Bạch Phong! Người đến đây làm gì?

Chuyện hắc tử bỏ hoàng vị đã lan truyền khắp nơi, đương nhiên họ biết. Chỉ không ngờ hắc tử lại đến Thiên quốc thôi!

-Ta đi du ngoạn sơn thủy. Băng, nàng có còn chỗ cho ta ở nhờ không?- Hắc tử mỉm cười hướng Như Băng nói. Nàng còn vui hơn bắt được vàng, kéo tay hắc tử đi:

-Được, ta đưa người đi!

20. Chương 20: Hoàng Vũ Trúng Độc

Từ hôm đó, Lâm Bạch Phong đóng đô trong phủ tể tướng, Bảo Nam đuổi thể nào cũng không đi, lại được sự bảo hộ của Như Băng nên không mấy người dám động vào hắc tử. Còn nguyên do nàng cho hắc tử ở lại chủ yếu chỉ muốn tránh Hoàng Vũ, cộng với có kẻ nào đó ngày ngày bày ra bộ mặt:

-Ta không còn chốn để đi, không còn tiền để tiêu, vô gia vô cư mà người không thu nhận ta ư?

Im lặng, im lặng-ing!

Một buổi sáng vô cùng đẹp trời, Như Băng từ trong chăn ló mặt ra, chợt nhớ đến Thái hậu trẻ con đến biến thái đã-lâu-không-gặp, vội vàng thu xếp chạy vào cung. Thật may hôm nay Lâm Bạch Phong có nhã hứng dạo quanh Thiên quốc ngắm cảnh tán gái, nàng mới có thời gian vào cung.

Tĩnh tâm cung

-Thái hậu à!!!

-...

-Thái hậu người giận con à?

-Tôi sao dám giận quận chúa cao cao tại thượng như người!- Thái hậu giận dữ nói- Người còn hứa tìm con dâu cho ta đã tìm chưa!!!

-Dạ, rồi ạ!

-Ai?

-Mộ Dung Tĩnh Vệ- đồ đệ của Tứ nương!

-Lại một tên trộm thứ 2! Còn Vũ thì sao? Hôm trước ta nghe nói nó giữa chợ cầu hôn người!- Thái hậu nhướn mi nói, qua không ai hiểu con bằng mẹ, cũng chẳng ai mong con dâu bằng mẹ a!

Như Băng mặt phủ một tầng đỏ, chưa kịp nói gì thì một tì nữ mang trà dâng lên cho nàng:

-Kính mời quận chúa!

Đang mãi kéo suy nghĩ bay đến tận phương trời nào, Như Băng không thấy ánh mắt của ả thị nữ kia lóe lên hàn quang. Đang định chạm môi với tách trà, Hoàng Vũ từ đâu cướp lấy chén trà uống sạch. Nhìn hắc tử vô thức, hai nữ nhân không khỏi nhíu mày:

-Người, Huỳnh khát đến thế sao?

-Uk, hoàng huynh độc ác bóc lột sức lao động, hắc tử bắt con ngồi đọc hết đồng tấu chương trong khi đó mình đi vui vầy bên... Á Á Á Á Á Á Á!

Chưa nói hết câu, Hoàng Vũ đã phun ra một ngụm máu tươi, ôm ngực ngã xuống mặt đất! Hai người đồng thời nhảy dựng lên, ôm lấy Hoàng Vũ hốt hoảng:

-Huynh, con làm sao vậy? Mau truyền ngự y!

Tẩm cung của Thái hậu

Hoàng Vũ yếu ớt nằm trên giường, mạch đập càng lúc càng không rõ. Ngự y nắm tay hần bắt mạch rồi lắc đầu:

-Hoàng thượng thứ tội. Thái hậu thứ tội! Thần không chẩn đoán được đây là độc gì!

-Phế vật! Trẫm nuôi các ngươi được gì chứ! Nếu không chữa được cho hần, ta mang các ngươi chôn cùng!

-Bình tĩnh, để muội thử xem!- Như Băng cười meo meo tiến lên, lúc này mới nhớ ra nàng là đệ tử thần y nhà!

Nàng bắt lấy tay của Hoàng Vũ. Hai hàng chân mày sắp hợp lại thành một điểm. Chừng một khắc sa, nàng nhét vào miệng hần một viên đan dược rồi nói:

-Thiên Tầm chi thiên độc!

-Cái gì?????????- Mọi người như hét ầm lên! Loại độc được mệnh danh nhất thế gian, khác nào phán hần án tử, đáng tiếc trảng niên tảo thế! Đáng tiếc!

-Hết cái gì? Im lặng hết cho ta!- Như Băng tức giận rống lên, ra bàn kê một đơn thuốc: mạn đà la một thang, bạch mẫu đơn 3 thang, kim ngân một đồng, hoàng liên 4 thang, Tử Yên 2 bông, Ngọc Nhi hoàn 5 viên!

-Hết Ngọc Nhi hoàn, hết mạn đà la!- Bảo Nam xem xong đơn thuốc lạnh lùng nói thì đột nhiên, từ trên mái nhà, một thanh âm trầm ấm vang lên:

-Hoàng cung Vũ quốc còn, ta sẽ đi lấy cho các ngươi!

-Thật sao?- Hoàng Thiên như mi nói, người thực sự tốt vậy sao?

-Để hần chết trong khi có thể chữa, Băng sẽ trách ta, ta cũng không muốn hần chết!- Nói rồi Lâm Bạch Phong phi thân bay đi.

Như Băng đứng dậy bước ra cửa sổ thở dài! Ai nói đế vương vô tình, hần vô cùng si tình, chỉ tiếc con tim nàng quá nhỏ bé, không thể một lúc chứa quá nhiều người. Trình Phong mãi luôn ở nơi sâu thẳm nhất, quan trọng nhất trong tim nàng, Hoàng Vũ cũng dần chiếm lấy trái tim nàng, còn Lâm Bạch Phong, rất tiếc hần đến quá muộn!

Trong thời gian Lâm Bạch Phong chạy về Vũ quốc kiếm thuốc, hằng ngày Như băng ở lại trong tẩm cung của Thái hậu chăm sóc hần, mỗi ngày nhét vào miệng hần một viên đan hoàn rồi truyền nội lực cho hần lại âm thầm điều tra kẻ ám hại hần.

Ba ngày sau

Bạch Phong mặt mày trắng bệch chạy đến trước mặt Như Băng, hần mỉm cười yếu ớt:

-Ta..... lấy được.....Ngọc nhi hoàn..... và..... mạn đà la cho nàng rồi!

Nói xong liền xỉu! Như Băng vội vã đỡ hần vào giường trong, bắt mạch cho hần rồi thở dài:

-Tội gì, tội gì mà ngươi phải thế! Vì sao ngươi đối với ta tốt vậy? Vì sao ngươi phải chạy vào Hàn động để lấy Ngọc nhi hoàn. Ngươi chỉ cần nói hết là được mà! Lâm Bạch Phong, ngươi quá ngu ngốc a!

Nói rồi nàng đỡ hần dậy, truyền nội lực cho hần rồi cắt cổ tay, lấy một ít máu nhỏ vào miệng hần. Máu của nàng là chí hỏa, rất có tác dụng giải trừ hàn băng. Đợi chữa xong cho Vũ nàng sẽ làm một ít hỏa sen cho hần ăn a!

Như Băng vội vàng mang dược liệu vào phòng, bốc một lượng vừa đủ rồi đun lên khuấy đều, làm thành những viên nhỏ vừa đủ. Nàng mỗi ngày nhét vào miệng Hoàng Vũ hai viên rồi vận công điều độc, khoảng

một tháng thì độc trong người hắn cũng không còn.

21. Chương 21: Mất Trí

Một tháng sau

Độc trong người Hoàng Vũ đã được giải hết. Hàn độc trong người Bạch Phong cũng dần dần được tiêu trừ thì một biến cố lại xảy ra. Hôm đó, Như Băng từ ngoài bước vào Tĩnh Tâm cung thì thấy một cảnh tượng kinh hoàng: khắp nơi đầy máu tanh. Thái hậu thì từ ngày Hoàng Vũ bị bệnh đã chuyển sang Phòng Hoàng cung, chắc chắn không có nguy hiểm nhưng Hoàng Vũ thì sao? Hắn mới khỏe lại, công lực chắc chắn 10 phần chưa hồi phục đồ, liệu có nguy hiểm gì không? Càng nghĩ càng lo, Như Băng vội vã chạy vào tầm cung. Vừa nhìn thấy xác chết lả tả trên giường, tim Như Băng suýt nữa bắn ra ngoài. Trước hiếp sau giết hay trước giết sau hiếp đây. Nhanh chóng lật xác chết lên, Như Băng cảm giác như tim bắn ra ngoài quay trở lại lồng ngực. Một cung nữ bị giết thôi! Nhưng Hoàng Vũ đâu? Như Băng đảo mắt nhìn quanh, chợt phát hiện trong góc tường có một nữ nhân co rúm người lại. Nàng kéo nữ nhân dậy ra, cô ta hoảng sợ, lắp bắp:

-Không phải.... không phải thân..... không phải tôi!

-Vương gia đâu?

-Vương gia..... vương gia giết Bình tử.....rồi ra ngoài.....Bình tử.....muốn nhân cơ hội.....ma tước hóa phượng.....nên.....

-Có chuyện gì vậy?- Thái hậu bỗng nhiên từ ngoài bước vào cũng bị cảnh tượng này làm cho giật bắn cả mình.

-Hình như là...tác dụng phụ! Chết rồi, mau đi tìm hắn!- Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi cắn môi nói, vội vàng phi thân ra ngoài.

Toàn bộ kinh thành mấy hôm nay sôi sục lên vì tin Vũ vương gia mất tích. Vũ vương gia là ai, ngài là một soái ca hiếm có khó tìm, lại một thân võ công tuyệt đỉnh, vì sao lại mất tích được.

Ngự thư phòng

-Đã ba ngày rồi, vẫn không tìm thấy hắn, liệu có chuyện gì....-Bảo Nam lo lắng vừa nói vừa nhìn về mặt ngưng trọng của Như Băng, chỉ thấy nàng từ từ đứng lên rồi nói:

-Bảy ngày! Trong bảy ngày phải tìm ra để ta cho hắn uống Định tâm hoàn nếu không.....-Nàng đưa tay lên cổ- Chắc chắn sẽ chết!

Không khí thư phòng đang vô cùng ảm đạm cô liêu (T/g: Cảm giác sao giống nói cái nhà xác quá!) thì bỗng nhiên, một thị vệ chạy vào bẩm báo:

-Thưa, tìm thấy đồ cũ Vũ vương gia trên đỉnh vực!

Chưa kịp để tên thị vệ đứng lên, toàn bộ người trong phòng đã biến mất. Ngọc La cung, Hắc Ngọc cung, Phùng Ngọc gia trang toàn bộ đổ xô ra bờ vực. Trên đỉnh vực có vết máu, vết giao chiến và thanh kiếm của Hoàng Vũ. Lúc nàng phi thân xuống đáy vực, nàng suýt khuy xuống vì thấy một bộ xương khô, trên đó có y phục và ngọc bội của Hoàng Vũ. May mắn có Lâm Bạch Phong ở đằng sau đỡ nàng may mắn nàng mới không ngã xuống. Vội vã phi thân đi tìm Tinh Vệ.

Huyết tinh đường viện

-Ting Vệ! Tinh Vệ, người ra đây!- Nàng vừa đi vừa thảng thốt gọi như người mất hồn. Đúng lúc đó, Tinh Vệ cũng như du hồn hiện ra ngay bên cạnh nàng.

-Có chuyện gì để người như du hồn tìm ta vậy?

-Người, ba ngày chưa đủ để xác chết phân hủy đúng không? Đặc biệt uống càng nhiều thuốc bổ càng khó phân hủy đúng không? Ở dưới khu vực khí lạnh càng khó đúng không?

-Bình tĩnh! Sau 48 giờ trong không khí lạnh thì xác chết đông cứng sẽ mềm ra, còn thời gian để phân hủy thì lâu hơn! Nhưng tùy điều kiện. Nếu trong điều kiện nhiều vi sinh vật thì xác chết phân hủy sẽ nhanh hơn nhiều, nhưng để hoàn toàn thành xác khô thì cần khá nhiều ngày. Ta không phải bác sĩ, ta không biết!

-Nhưng nếu...

-Nhưng nếu quần áo chưa phân hủy thì xác chưa thể phân hủy! Hắn chưa chết!-Tinh Vệ chốt câu cuối cùng. Đúng là nữ nhân đang yêu trí tuệ thấp thâm thương, rõ ràng nàng ta học y, nghiên cứu về sinh học nàng cũng giỏi hơn ta a! Khinh bỉ. Khinh bỉ ỉn!

-Đúng rồi, sao ta không nhớ ra nhỉ! Ta yêu người chết đi được!

22. Chương 22: Phiên Ngoại Hoàng Vũ

Ta là Phong Hoàng Vũ- nhị vương gia của Thiên quốc. Hoàng gia của ta là một hoàng gia đặc biệt, cha ta chỉ có mẫu thân ta, cũng chỉ có 2 đứa con là ta và huynh trưởng. Hai huynh đệ ta cảm tình tốt lắm, vậy nên ta như bảo vật của caca và phụ mẫu. Từ bé, ta đã được giải dục tại học viện hoàng gia. Ta phải học vô cùng nhiều môn, nào cầm kỳ thi họa, võ thuật, cách trị nước, bắn cung, cưỡi ngựa tất cả đều thông thạo. Dưới ánh mặt của phụ mẫu, ta là một bảo thạch chói sáng dù có vùi trong cát cũng tỏa sáng, tất nhiên là không ai dám vùi ta vào trong cát cả.

Năm ta 12 tuổi, lúc đó caca của ta mới 15 thì cha ta mất, huynh ấy phải nắm mọi quyền hành, mẫu thân thì cả ngày ở Phượng Hoàng cung khóc. Từ đó, chẳng ai chơi với ta. Từ đó, ta phải ra ngoài hoàng cung sống. Từ đó, ta đã phải chứng kiến sự quỷ quyết hung ác của caca. Huynh ấy trong một đêm ra lệnh đi giết gần 10 tên tham quan. Huynh ấy lạnh lùng quét sạch bộ máy chính trị cũ rích. Huynh ấy tàn bạo thu phục các nước chư hầu. Huynh ấy luôn chìm đắm trong những tờ tấu chương không chút vui vẻ. Nhưng ta biết, không phải bản tính của huynh ấy như thế. Huynh ấy vì mất đi nữ nhân thương yêu nhất- Ngọc Hàn. Nói cũng lạ, không hiểu sao huynh ấy thích Ngọc Hàn. Một nữ nhân quỷ quyết như rắn độc nhưng luôn tỏ vẻ ngây thơ thánh thiện. Nếu không vì thấy một lần ả đối xử tàn bạo với hạ nhân thì ta cngx tin về ngoài thánh thiện của ả. ả chết cũng đáng, nhưng sao ả chết đi lại khiến hoàng huynh đau khổ đến thế. Ta ghét ả, ta ghét tất cả nữ nhân trừ mẫu thân. Ta luôn tìm cách làm hoàng huynh vui vẻ nhưng huynh ấy không cảm kích, lại còn gửi ta đến Thông Thiên lão đạo. Từ đó, chuỗi ngày đau khổ của ta đã bắt đầu.

Thông Thiên lão đạo vô cùng cổ quái. Ông ta hằng ngày uống rượu đến say khướt, khẳng định là một con tửu quỷ, nhưng chỉ cần ai nhắc đến Bạch Ngọc Như Mai thì ông ấy lại thanh tỉnh. Nghe nói bà ta đã rời giang hồ gần 50 năm, khi bà ấy mới 30 tuổi, tức là giờ phải hơn 80 rồi. Nghe nói, bà ấy là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, y thuật thượng thừa, vô cùng cao siêu. Nghe nói bà ấy vô cùng lương thiện...Nhưng tất cả chỉ nghe nói mà thôi. Bà ấy đã tàn nhẫn cướp trái tim sư phụ ta rồi nhảy xuống vực sâu. Bà ấy đã vô trách nhiệm bỏ mặc ân oán giang hồ mà sải cánh tung bay. Nhưng ta không dám làm gì bà ấy vì bà ấy vừa là sư phụ của mẫu thân, bà vừa là người trong mộng của sư phụ, ta biết làm gì bà ấy được.

Một đêm, năm đó ta tròn 14 tuổi, nơi ở của ta và sư phụ bị tập kích. Nghe nói là người đến tìm Bạch Ngọc Như Mai. Quái, bà ta đã rời giang hồ bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn người đi tìm sao? Sư phụ bàn luận với bọn họ cái gì đó rồi bỏ đi, trước đó không quên, uhm, ký gửi ta về cung.

Năm đó, lúc ta bị ký gửi về hoàn cung thì ta vừa tròn 15 tuổi. Chưa để ta yên vị ăn một bữa no nê, hoàng huynh đã kéo ta đi gặp vị tể tướng bí ẩn của hắn. Ta cảm thayas vô cùng kỳ lạ. Gã tể tướng này trước là khách quý trong phủ của hoàng huynh ta, một quân sư bậc nhất của hắn. Lúc Thiên ca lên làm hoàng thượng thì sắc phong hắn làm tể tướng. Nhưng ngay trong lễ sắc phong, hắn một thân hắc y che kín mặt, mũ to hơn người khiến ta trông thấy cứ tưởng là thần chết hiện lên. Hắn trước đây cứu hoàng huynh ta một mạng. Bất quá, tên tể tướng này vô cùng bí ẩn, hắn xuất hiện trước mặt mọi người luôn cùng một bộ

dạng áo choàng che kín mặt, lại còn cực kỳ ít lên triều. Nhưng mỗi khi hắn xuất hiện trên triều đường thì đó là lúc một tên quan ham bị vạch mặt. Không thể không nói, người này vô cùng tài giỏi, hắn xuất khẩu thành thi, binh pháp đều thuộc lòng trong tay, võ công cũng cái thế. Đã từng nhiều người đi ám sát hắn nhưng đều nhận lại một cái xác khô. Có nhiều lời đồn về hắn, có người nói hắn là một cụ già trên 90 tuổi, tóc bạc phơ. Có người lại nói, hắn là hiện thân của ác quỷ, đi diệt ác cứu dân lành. Rất nhiều tổ chức tìm hắn, kể cả Ngọc La cung- giang hồ đệ nhất cung cũng không tìm được bất kỳ một tin tức nào về hắn! Có vẻ như hoàng huynh của ta bị cho hắn lộ diện rồi.

Sáng hôm đó, ta dậy thật sớm để sửa soạn. Tên tể tướng này đúng không là người bình thường mà, gặp đâu không gặp lại đâu gặp tại giữa hồ sen. Lúc ta bước đến hồ sen sau phủ tể tướng thì càng bất ngờ hơn, một hồ sen rộng mênh mông, bên trên chỉ trông toàn sen là sen nhưng không có lấy một cây cầu dẫn ra hồ. Đúng lúc ta phân vân không biết ra bằng cách nào thì giữa hồ, một lục y nam tử như ma như hồn hiện lên. Nếu hắn đứng ở giữa hồ thì chắc chắn ở đó có lầu. Ta thì triểm khinh công bay về hướng lục y nam tử đó, đến lúc đấy mới phát hiện ra một thủy các khá lớn, bị che lấp giữa các đóa sen. Lục y nam tử lúc này cười với hoàng huynh ta nói:

-Không tồi, không tồi! Khinh công có thể xếp hạng 2 trong Ngọc La cung.

Hoàng huynh nhả mày:

-Người đừng cái gì cũng so với Ngọc La cung của người!-Rồi quay sang phía ta- Đây là Phùng Ngọc Bảo Nam- đương triều tể tướng cũng là tên bằng hữu bỏ bạn của ta!

Lúc này ta thực sự bất ngờ, hắn còn rất trẻ, cũng chỉ trạc tuổi ta, phong thái hiên ngang tiêu sái. Khuôn mặt hắn tuyệt đối có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung, hoàn toàn có thể chiếm danh hiệu đệ nhất mỹ nam. Đặc biệt là đôi mắt của hắn. Đôi mắt hắn thoát nhìn có vẻ ngây thơ thiện lương nhưng càng nhìn càng khó đoán được hắn đang nghĩ gì. Nói chuyện với hắn một lúc, ta nhận ra suy nghĩ của hắn vô cùng đặc biệt, có lẽ vì thế mà hắn khơi gợi được sự hứng thú của hoàng huynh, càng có thể bạo gan trêu đùa hoàng huynh mà hắn không nói gì. Hắn nói ta lạnh lùng không phải do bản chất mà do chỉ số EQ quá thấp, mặc dù ta không biết EQ là gì.

Khi hắn lên triều lần đầu tiên với gương mặt thật gây ra một sự chấn động với toàn kinh thành. Nhà nhà có con gái đều mong được gả cho hắn, phá đi ngôi đầu bảng của ta. Suy nghĩ khác người nhưng hắn vô cùng khôn khéo, hắn có thể thay đổi suy nghĩ của đám đại thần cổ lỗ sĩ một cách nhẹ nhàng. Đối với bằng hữu bốn phương, hắn vô cùng hào sảng, có thể nói hắn trọng người hơn trọng tiền tài. Lúc ta cầm quân đi dẹp các nước chư hầu, hắn đã sai người đưa ta một mẫu giấy mà nhờ nó, ta có thể nhanh chóng thu phục chư hầu. Lúc đó, ta mới biết thân phận thực sự của hắn- Thiên hạ Đệ nhất Nhân- Ngọc La cung chủ.

Bảo Nam với ta ngày một thân thiết. Hắn hay kể với ta về muội muội của hắn. Từ ánh mắt của hắn, ta cảm nhận được hắn rất yêu muội muội. Với nữ nhân khác, hắn luôn hữu lễ mà xa cách. Với muội muội, hắn luôn nói với một sự ôn nhu sủng nịnh. Hắn xây hắn một biệt viện ở sau phủ, ngay gần với hồ sen uội muội, hằng ngày đều sai người quét dọn mà không biết bao giờ muội muội hắn mới đến ở. Lúc đó, ta vô cùng ganh tị với nữ nhân tên Phùng Ngọc Như Băng có một người anh như Nam, quan tâm săn sóc.

10 năm sau.

Chúng ta cũng thực sự trưởng thành. Bảo Nam ngày càng đẹp trai, ngày càng khôn khéo hơn. Ta lại càng thu mình, trầm lặng như nước, chỉ khi trước mặt Bảo Nam mới có thể thả mình vui đùa. Rồi một ngày, hắn vui vẻ phi thân vào thư phòng của ta, ngồi vắt vẻo trên cửa sổ vui mừng mà khoe với ta muội muội hắn đã trở về. Ta chưa bao giờ thấy hắn vui như thế, nụ cười hiện rõ trên khuôn mặt, trên từng ánh mắt cùng tràn đầy sự hưng phấn. Bị tinh thần của hắn lôi kéo, ta rốt cuộc cũng theo hắn đến Lạc thành đón muội muội. Lần đầu gặp nàng, ta chấn kinh về sắc đẹp của nàng. Thực sự không có một từ nào có thể hình dung vẻ đẹp của nàng, chỉ có thể nói là tuyệt thế mỹ nhân. Nhưng nàng cũng chỉ quan tâm đến ca ca nàng mà không để ý đến ta. Nàng như một con rắn độc từ từ cuốn lấy trái tim ta.

Vì thế, nghe lời Bảo Nam theo đuổi nàng.

Vì thế, giả mất trí để bỏ đi

Vì thế, vì nàng mà quay lại

Vì thế, dù chết cũng yêu nàng.

23. Chương 23: Dám Yêu Hay Không?

Sau vài ngày quan sát điều tra, Như Băng tìm ra một số điểm nghi vấn như thế này:

-Như Tinh Vệ nói, quần áo chưa nát mà xương đã khô!

-Ngọc bội của Hoàng Vũ hay để trong người, giờ lại treo lủng lẳng bên ngoài!

-Nhìn kỹ thì đây là một tên thư sinh, không có nét giống người tập võ.

-Máu chốt là máu ở trên đỉnh vực là máu gà, không có dấu vết máu người, thanh kiếm lại không hề có máu!

Từ những điều trên suy ra Hoàng Vũ chưa chết!

Lý thuyết là vậy nhưng làm thế nào để tìm được Hoàng Vũ mới là vấn đề nan giải. Nhưng nơi có thể tìm người của Phùng Ngọc gia trang đã đi tìm hết rồi, chỉ còn Ngọc La cung thì nàng không thể động vào! Chỉ còn chừng 3 ngày nữa mà hắn không được cứu về thì 100% là chết! Trong lúc Như Băng đang thở dài thì Thiên Ngọc Như bước vào:

-Bẩm trang chủ, Vạn Hoa lâu thu được tin tức mới về Vũ vương gia?

-Đưa ta!- nàng đứng bật dậy, trở lại hình tượng uy nghiêm. Thiên Ngọc Như vẫn một bộ mặt lạnh lùng, đưa tờ giấy trong tay cho Như Băng:

Tôi biết hắn ở đâu! Em hãy ra sau phủ tể tướng, có một con đường ra hồ sen, tôi chờ em giữa hồ, đến nơi hay gọi tên tôi 3 lần, tôi sẽ xuất hiện!

Trình Phong

Hai chữ Trình Phong làm nàng giật mình, hắn đã chết rồi mà, soa gửi thư cho nàng được, khoan, chờ đã, hồng y bà bà đã từng nói hắn xin Diêm vương cho đến bên nàng. Chẳng lẽ, đây chính là thời điểm. Vội vàng vớ lấy Ngọc Lam bảo kiếm rồi phi thân ra sau hậu viện.

Hồ sen phủ tể tướng

Như Băng phi thân đạp lên nhữ đóa sen hồng đang kiêu hãnh nở. Giữa hồ có một thủy các nhỏ, ẩn giữa những bông sen một cách kín đáo. Mái các được chạm khắc cẩn thận, sơn xanh lam nhìn lướt qua cũng chỉ tưởng là một bông sen như vô số bông sen khác. Một nửa các được xây chìm dưới hồ, xung quanh có gạch bao tạo thành một bờ mương, ngăn không cho nước chảy vào đài, quả là một nơi nghỉ dưỡng tuyệt vời, chỉ có Bảo Nam mới nghĩa ra. Nhưng Băng đang cực kỳ vội, không quan tâm đến cảnh sắc xung quanh, vừa hạ cánh xuống mái các đã vội nói:

-Trình Phong, Trình Phong, Trình Phong!

Nàng vừa dứt lời thì một làn khói xanh tỏa ra, từ trong Ngọc lam bảo kiếm, một nam tử tuấn tú xuất trần từ từ hiện lên. Áo sơ mi màu huyền tăng cảm giác bí ẩn, quần tây vàng ôm lấy đôi chân thon dài như siêu mẫu. Một khuôn mặt lạnh lùng mang theo ý cười, đôi môi nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Đôi mắt phượng ánh lên tia tà mị, trông như yêu nghiệt mê hoặc chúng sinh. Quả không hổ danh coldboy Học viện Hoàng gia R, nét đẹp vừa yêu nghiệt vừa dịu dàng làm người vốn đã vô cảm với soái ca như Băng cũng phải bần thần một phen. Chưa để nàng kịp mở miệng, hắn đã dịu dàng cười nói:

-Chào Băng, lâu rồi không gặp?

-Anh...

-Aiz, mới có vài năm mà em quên mất anh rồi sao? Thật làm anh thất vọng quá!- Trình Phong tự nhiên ngồi xuống một cái ghế trong các, nhàn nhã ngả người ra nói

-Anh... Có gì anh nói đi?

-Em thay đổi quá nhiều Băng à! Lạnh lùng như vậy mới xứng đáng với tên em chứ!

-Không phải do anh hại sao?- Nàng khẽ nhướn mi nói

-Thôi, không đùa với em nữa! Anh vào thẳng vấn đề vậy! Như Băng, trước khi anh chỉ cho em chỗ của Phong Hoàng Vũ, em hãy trả lời tôi, em có yêu hắn không?

-Chuyện này..

-Em có dám yêu thêm lần nữa không?

-Chuyện này....

-Em hay đặt tay lên trái tim xem nó bảo em thế nào? Nếu em yêu hắn, em sẽ tìm thấy hắn thôi! Anh chỉ nhắc em một câu, Ngọc La cũng là thế nào, Bảo Nam là người ra sao, em rõ nhất! Hắn sẽ không để bạn mình phải chết đâu!- Vừa dứt lời, Trình Phong đã biến mất như chưa từng xuất hiện. Băng khẽ đặt tay lên tim, nhắm mắt lại. Đầu tiên nàng nghĩ đến gương mặt của Hoàng Vũ, một khuôn mặt vô cùng soái. Từng bóng lưng của hắn, từng cái nhìn ôn nhu của hắn với nàng, từng nét mặt của hắn, tất cả nàng đều nhớ rõ! Vậy là yêu chăng?

Phủ tử tử tướng, đại sảnh

Từ khi ở hồ sen về, nàng cứ suy nghĩ mãi về lời nói của Trình Phong! Đúng, làm gì có chuyện Bảo Nam có thể bình ổn như thế, có thể không quan tâm đến Hoàng Vũ. Nhớ lại mới rõ, những cử chỉ của Bảo Nam mấy hôm nay rất lạ! Lúc xuống vực, hắn không có một cảm giác bất ngờ mà tất cả như đã suy tính từ trước, rất trầm ổn.

-Muội làm sao vậy?- Bảo Nam từ ngoài nhàn nhã bước vào, tự thưởng mình một tách trà thơm phức!(T/g: Chết đến nơi còn nhàn nhã, anh chết là đáng!)

-Muội đang suy nghĩ xem tại sao Vũ ca chết nhanh vậy?

-Thế à?

-Một người luyện võ cầm ái như Vũ ca, lại cộng thêm số thuốc bổ trên quý muội tống vào bụng hắn mấy hôm trước, ít nhất đến một tuần sau xác huynh ấy cũng chưa thể phân hủy chứ đừng nói là thành xác khô! Trả lời thật đi, chuyện này huynh có nhúng tay vào phải không? Huynh đã đưa hắn đi phải không?

-Không!

-Huynh chắc chứ?

-Tất nhiên! Sao huynh lừa muội muội yêu quý được chứ!-Bảo Nam bộ mặt nịnh bợ bày ra, tiến lên nắm bóp vai cho Băng, nàng vẫn tươi cười nói tiếp:

-Thế thì chuyện của Trình Phong?

Bàn tay Bảo Nam ngưng lại giữa không trung, thu hồi về mặt đùa giỡn, ngưng trọng nói:

-Muội biết được bao nhiêu?

-Biết được những gì cần biết! Huynh giấu Hoàng Vũ ở đâu?

-Không phải chuyện của muội! Muội chỉ cần biết hắn an toàn là được rồi!- Bảo Nam lạnh lùng cất bước ra ngoài. Như Băng hét to:

-Nếu muội thực sự yêu hắn, huynh sẽ trả hắn về chứ!

Rất tiếc cho nàng, những lời đó ngoài lọt vào tai Bảo Nam còn lọt phải tai một người không nên lọt nữa-Bạch Phong! Hắn đang định đi lại gần nàng thì đột nhiên dừng bước. Một cơn đau nhói lan tràn đến tim, như nuốt hết gan phổi của hắn! Vội vã phi thân bay đi, tự nhủ nếu nàng thích, hắn sẽ thành toàn cho nàng!

Lúc đó, trong mật thất Ngọc La cũng

-Nó đã biết!

-Tất nhiên! Sao giấu được một người thông minh như nàng!

-Người định bao giờ trở lại?

-Một thời gian nữa, khi nào nàng suy nghĩ thật chín chắn!

-Không thể. Phải cho nói dối mặt sự thật, nếu không, không bao giờ nó có thể quyết định. Với sự việc trước mắt, Bằng quyết định rất nhanh như nếu để lâu, nó sẽ cứ do dự kéo dài sự việc đó mãi thôi!

24. Chương 24: Phiên Ngoại Trình Phong

Tôi là Trình Phong- đại thiếu gia của dòng họ Trình. Trong mắt mọi người, tôi là người may mắn, có cha mẹ yêu thương, có một khối tài sản khổng lồ tiêu 10 đời không hết. Nhưng ai biết, tôi có một tuổi thơ đau khổ. Dòng họ Trình cấm ly hôn, trước mặt mọi người bố mẹ tôi tỏ vẻ thân thiết nhưng về đến nhà, họ mỗi người một phòng. Không dưới 10 lên, tôi về nhà bắt gặp nhân tình của cha hoặc mẹ. Tuổi thơ tôi là những bữa cơm nhạt nhẽo bên người hầu, là những ngày tập luyện vất vả. Cha bắt tôi học rất nhiều, đặc biệt là võ. Không thủ đạo, huyền đạo, Karate, Tawondan,... tất cả đều phải hạng nhất. Ngoài lịch trình học trên lớp, tôi còn phải tham gia vô số lớp ngoại khóa. Có vẻ như cha tôi không bắt tôi thành hạng nhất không được. Tôi vào học ở học viện hoàng gia R, mệnh danh cold boy lạnh lùng. Tôi bắt đầu sống khép mình, lạnh lùng với mọi thứ, với mọi vật xung quanh cho đến mùa hè năm tôi chuẩn bị vào 12.

Hôm ấy, như thường lệ, tôi vào bar để giải khuây. Đến trước cửa bar, tôi thấy một đám lưu manh chặn một cô gái. Cô gái đó cứ lùi dần vào tường mà không biết điều đó càng khơi hứng thú của chúng sao?

-Stupid girl!- Tôi thăm chửi trong mồm rồi tiếp tục bước vào bar, nhưng đến cửa, trong một ánh mắt chớp nhoáng nhìn thấy cô, con tim tôi như ngừng đập. Trình Phong tôi gặp vô số hạng người, cũng lên giường với vô số nữ nhân nhưng chưa bao giờ thấy một ai đẹp như thế này. Vẻ đẹp của em tựa như thiên sứ, giống với một con búp bê Lolita. Bỗng nhiên, tôi muốn bảo vệ em, bảo vệ đôi mắt sáng trong, bảo vệ hình hài thiên sứ này.

Vì thế, xông tới đánh bọn du côn

Vì thế, kéo em ra thật xa khỏi quán bar.

Vì thế mà nói với em:

-Em còn bé, không nên đến những nơi như thế, về đi.

Vì thế mà một người chưa từng tin vào ông trời lại tin rằng gặp em là định mệnh.

Có lẽ vì không muốn vẻ đẹp thiên thần của em bị những nơi như thế này bôi bẩn ư, tôi cũng không biết. Tôi vừa về nhà vừa cười như một thằng điên. Vừa mở cửa vào nhà tôi mới sực nhớ ra, tôi chưa biết một thông tin gì về nàng thiên sứ của tôi cả. Đêm đó, tôi thức trắng đêm đập đầu vào gối cho sự ngu ngốc của mình. Từ hôm đó, tôi điên cuồng đi tìm em như một con thiêu thân tìm thấy ánh sáng của đời mình. Tôi vận dụng mọi mối quan hệ nhưng tin tức của em vẫn hỉ là một con số không tròn trĩnh. Nhưng trời không phụ lòng người, đến hôm khai giảng, tôi gặp lại em. Em vẫn đẹp như thế dù trong bộ đồng phục không có một chút chỉnh sửa. Thật không ngờ, em học giỏi vậy, có thể thay mặt học sinh lớp 10 mới phát biểu diễn văn. Thật không ngờ, em lại là công chúa của I.L- em gái của hội trưởng Bảo Nam. Thấy em rực rỡ trước toàn thể học sinh, tôi bỗng dưng thấy vị chua tràn lên cổ họng. Tôi muốn che lấp em trong đôi cánh đen của tôi, để không ai thấy được vẻ đẹp của em. Em như một viên bảo thạch lấp lánh không thể che đi ánh sáng.

Lúc em gặp tôi, em cũng vô cùng bất ngờ. Em không giống như Nam, nhìn vào mắt em có thể nhận ra em đang nghĩ gì, muốn gì. Nhìn vào mắt em, tôi thấy một tia bất ngờ, một tia hâm mộ và cả yêu thương. Lúc đó em nào biết tim tôi như đập nhanh hơn, trong cổ họng dâng lên một niềm hạnh phúc. Thì ra không phải

mỗi tôi mới gặp đã yêu, em cũng có tình cảm với tôi. Tôi với em nhanh chóng thân thiết, bắt đầu với vai một người anh chăm sóc em gái, sau đó dần trở thành người yêu. Ngày tôi ôm em ở giữa trường tuyên bố em là bạn gái tôi, tôi đã vô cùng hạnh phúc. Đó là những sắc màu đẹp nhất trong cuộc đời của tôi. Tôi nhìn thấy sự khó chịu của Nam, sự tiếc nuối của vô số nam sinh trong trường, Thấy chưa, Bằng của tôi rất có mị lực đấy chứ. Lúc ôm em trong lòng tôi có cảm giác có được cả thế giới.

“Tôi sẽ không trao em cho kẻ khác vì em là cả thế giới của tôi!”

Sáng, tôi dậy thật sớm, đánh thức con heo lười của tôi dậy rồi chờ em đi học. Mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt như đưa đám của Bảo Nam khi thấy xe tôi là tôi không nhịn được cười. Tôi nhủ thầm: “Ai bảo cậu ngày trước lừa tôi?” Em luôn nghĩ tôi và anh trai em quan hệ không tốt nhưng thực ra không phải. Tứ đại hotboy học viện R luôn tôi thân thiết nhưng một lần, Bảo Nam lừa tôi lên làm MC cho chương trình dạ hội của trường khiến tôi ghi hận hần, ngày ngày tìm cách chọc hần. Hần cũng không vừa, luôn tìm cách phản công. Chúng tôi đấu đá nhau như vậy nên mọi người nghĩ tôi và hần không hợp nhau cũng đúng. Những ngày tháng êm đềm ấy cứ trôi qua, cho đến một ngày

Cha tôi gặp tôi và ngăn cản chuyện tôi và Bằng kết giao. Tôi gắng hỏi nguyên do nhưng cha tôi không nói, ông chỉ bảo rằng nếu tôi không rời xa Bằng thì cô sẽ chết. Tôi quyết đi điều tra nhưng sự thật khiến tôi gục ngã. Đại ca của cha em chính là người giết ông bà ta, cha mẹ ta giết đại ca của cha em. Với cha em, đại ca như người cha, người anh, cũng là người tái sinh ông. Sau khi điều tra ra, việc đầu tiên tôi làm là che đi sự thật này. Bằng của tôi trong sáng thiện lương, không thể để những chuyện này vấy bẩn em. Nhưng thái độ của tôi với em ngày một khác. Trong người tôi có hai con quỷ giằng xé. Một con quỷ muốn tôi bằng mọi cách giữ em lại nhưng con quỷ kia lại muốn tôi để em đi. Tôi bị giằng xé như vậy đến một ngày, Bảo Nam gặp tôi. Hần nói với tôi:

-Nếu như cậu yêu thương Bằng thì hãy để nó đi, nếu không cậu phải giết cha cậu. Oán hận này giữa hai nhà không dễ hóa giải đâu.

Đêm đó, tôi trằn trọc không ngủ được. Tôi suy nghĩ về lời nói của Nam và cách 1 có vẻ khả thi hơn. Tôi đề nghị chia tay.

Vì vậy đứng từ xa nhìn em khóc.

Em nào biết, tôi luôn hướng mắt theo em. Mỗi khi thấy em khóc lòng tôi đau như cắt. Khi thấy em đâm xe vào núi tôi đau lắm chứ. Tôi đã vội vã gọi cho Nam đưa em đi. Em làm sao biết lúc đó tôi muốn ôm em vào lòng đến bao nhiêu. Từng sợi tóc trên đầu cũng biết tôi phải rời xa em vì gặp lại là chết chóc, nhưng tôi không thể. Tôi cứ nhìn em mãi, cứ từ xa nhìn em. Trước mặt em, tôi luôn tỏ vẻ công tử bất cần đời, tay ôm nữ nhân nhưng nhìn em bỏ đi, tôi rất muốn đưa tay giữ em lại mà nói, không phải như em nghĩ. Và tôi bắt đầu tìm đến rượu. Chỉ có trong mơ, tôi mới có thể nhìn thấy em, Chỉ rượu mới khiến tôi ngủ được. Tôi nhớ em đến phát điên. Tôi muốn xông tới ôm chặt em vào lòng, để ánh nhìn trong veo gột sạch tôi, để nụ cười của em khiến tôi chao đảo. Tôi nhận ra tôi yêu em đến nhường nào.

.
. .
. .
. .

Lúc em một kiếm đâm tôi, lúc em nói những lời đó với tôi, em đâu biết tôi vui thế nào. Tôi biết em vẫn còn yêu tôi, tôi vui lắm. Khi linh hồn tôi bay lên, tôi nhìn thây em gục xuống bên xác tôi mà khóc, em có biết tôi vui thế nào không. Tôi thực ra không chết, tôi chỉ hóa thành lệ quỷ ở dương gian để đi theo em. Tôi đã phải quỷ ở Diêm Vương điện gần 9 ngày 9 đêm, tắm trong chảo dầu nóng rực, chịu đủ mọi tội hình dưới 18 tầng địa ngục để Diêm Quân cho tôi sống bên em. Hồn tôi nhập vào Ngọc Lam bảo đao, đi theo em xuyên không.

Khi nhìn thấy Phong Hoàng Vũ, tôi đã biết người đó là người đàn ông của em, người đó sẽ thay tôi chăm sóc em cả cuộc đời. Vì vậy, thấy em bắn khoản, tôi đã hiện ra. Câu đầu tiên nói với em thế nào nhỉ:

-Chào Bằng, lâu rồi không gặp!

25. Chương 25: Quyết Định

Sáng hôm sau

-Snow, giờ đã đến lúc uội biết sự thật rồi!- Bảo Nam mặt ngưng trọng nói khiến Như Băng không khỏi bất ngờ. Snow là tên lúc nhỏ của nàng. Từ ngày nàng học cấp 3 thì không còn thấy huynh ấy gọi như vậy nữa.

-Có chuyện gì huynh mau nói đi!

-Có lẽ muội đã biết thân phận thật của Vũ!

-Cung chủ Hắc Ngọc cung! Có chuyện gì sao?

-Đúng, hắc là Cung chủ Hắc Ngọc cung. Chuyện ở bên bờ vực đúng là do ta tạo ra, cái xác ở dưới bờ vực là xác của một thư sinh chết cách đây 6 năm.

-Huynh làm thế để làm gì? Để bảo vệ muội ư? Hay lại muốn Vũ là Phong thứ hai?- Như Băng giọng khản đặc, nói như chuẩn bị hét lên. Nhưng Bảo Nam vẫn nhàn nhã uống trà rồi nói:

-Thực ra, mọi chuyện là do Hoàng Vũ bắt huynh!

-Hắc bắt huynh? Có người thực sự bắt được huynh sao?-Nàng đã lấy lại tâm trạng bình thường nhưng giọng nói có chút không tự nhiên.

-Đúng rồi. Mười năm nay huynh sống dưới ách thống trị của hai anh em nhà bọn họ rất khổn khổ a. Bọn họ có hứng thì không sao, mất hứng thì tấu chương cũng lười phê duyệt. Thiết triều cũng bắt huynh lên thiết triều thay. Mấy năm trước họ nói tể tướng huynh đây thần bí thực ra là khoảng thời gian đó toàn là hắc bắt huynh dịch dung lên thiết triều đấy chứ!

-Thật sao? Vậy huynh đưa muội đến gặp Vũ ca đi!

-Được đi nào!- Bảo Nam tâm trạng cực kỳ phấn khởi, lôi lôi kéo kéo Như Băng đến thư phòng của hắc!

Thư phòng tể tướng phủ

Bảo Nam sải bước đến bên thư án, khẽ vận nhẹ khối ngọc trên bàn. Ngay lập tức, một cánh cửa ngay trên sàn được mở ra. Phiên phúc ở chỗ, cánh cửa này mở ngay dưới chân Băng, làm nàng không phòng bị mà ngã xuống, tiếp đất một cách vô cùng hoa lệ. Lúc này Bảo Nam mới từ từ bước xuống, “ga lăng” đưa tay đỡ nàng dậy. Hai người đi hết căn hầm tối, đến bên một cánh cửa được chạm khắc bằng đá, Bảo Nam khẽ đọc:

-Phùng Ngọc gia, vì đá thành danh, minh nguyệt chiếu rọi tâm can, cả đời trong sạch!

Như Băng khinh bỉ liếc mắt nhìn Bảo Nam:

-Đền gia huấn của cha huynh còn nhớ, đúng là không thể khinh thường con sói già nhà huynh được!

-Tất nhiên rồi! Trí nhớ ta tốt lắm mà. Ta còn nhớ hồi học lớp 8 muội vay của ta 100000 để đi mua truyện đấy!

-Huynh...- Như Băng thực sự bái hạ cam phong trình độc mặt dày của tên này rồi.

-Đi nào!-Cửa đá được mở ra, Bảo Nam kéo Như Băng bước vào. Qua vài ba cánh cửa nữa, Bao Nam mới dừng lại nói:

-Đây là mật thất của Ngọc La cung. Còn một con đường nữa từ trên đỉnh Lầu Cung Ngọc, bót vòng vèo hơn nhưng có người của Cung canh giữ ngày ngày. Toàn là nhất đẳng cao thủ đấy!

Rồi kéo cánh cửa cuối cùng, một căn phòng lớn hiện ra. Toàn bộ căn phòng được làm bằng gỗ lim, đến từng món đồ trong phòng cũng giống hệt phòng ngủ kiêm phòng làm việc của Bảo Nam ở hiện đại. Cũng có giường đặt ở góc phòng, đối diện là thư án bày biện lung tung. Một cửa sổ nhỏ hướng ra bên ngoài, có

lẽ mặt thất này không nằm trong lòng đất. Hoàng Vũ đang yên lặng dưỡng thần trên giường, khuôn mặt không để lộ bất cứ biếm cảm gì! Như Băng nhú mày nhìn hẩn hồi lâu rồi mở miệng:

-Hôm trước muội bị mất một viên Định Tâm hoàn, huynh lấy phải không?

-Không phải huynh lấy!-Bảo Nam vội vàng thanh minh- Thề với Đấng, thề với Bác Hồ kính yêu, thề với cha mẹ, thề với muội muội thân yêu ta không đột nhập vào phòng muội lấy Định Tâm hoàn, nó hoàn toàn do Thiên cùng với Tinh Vệ mang đến!

-Tức là chuyện này Thiên biết, Tinh Vệ biết, còn ai biết nữa không?

-Không!

-Huynh chắc chứ!

-Chắc!-Bảo Nam nói như đinh đóng cột, chỉ thiếu nước quỳ xuống thề độc. Như băng tạm thời không nói gì như ánh mắt sắc lạnh hẩn. Nàng lạnh lùng nói:

-Ta cho huynh 2 ngày để vác xác đến trước Phùng Ngọc gia trang chịu tội, nếu không-Nàng nở một nụ cười vô cùng mê người-Huynh biết hậu quả rồi đấy!

Rồi nàng một mạch bỏ đi. Hoàng Vũ ở trên giường mở mắt nhìn tên bằng hữu xấu xa đang cười rất đều. lạnh lùng mở miệng:

-Ta sẽ làm theo ý ngươi, để Hắc ngọc cung hợp nhất với Ngọc La cung nhưng ta có điều kiện

-Điều kiện gì?

-Ngươi phải đảm bảo ta còn nguyên vẹn trở về!

-Được thôi!-Bảo Nam cười càng rực rỡ, tiện bỗ thẳm một câu trong lòng “Ta đảm bảo ngươi nguyên vẹn trở về chứ không đảm bảo ngươi không bị nàng trả thù!”

2 ngày sau

Sau cánh cửa đại môn to lớn rực rỡ của Phùng Ngọc gia trang, một cảnh tượng vô cùng hoa lệ hiện ra. Tinh Vệ- Huyết Tinh các chủ; Hoàng Thiên; Hoàng Vũ quỳ trước đại môn, vẻ mặt vô cùng thống khổ. Chừng nửa canh giờ sau, Bảo Nam mặt mày sáng lạng bước ra, trên tay cầm một tờ giấy lớn, vô cùng trịnh trọng mở ra đọc:

-Dưới vùng trời của Phùng Ngọc gia trang, mọi người đều phải nghe theo trang chủ. Phùng Ngọc gia trang, minh nguyệt chiếu rọi tâm can, cả đời trong sạch!

Bảo Nam vừa nói xong, toàn bộ người trong trang đều nhất loạt quỳ xuống nói to, không kể là các chủ, đường chủ hay đệ tử Phùng Ngọc gia trang:

- Phùng Ngọc gia trang, minh nguyệt chiếu rọi tâm can, cả đời trong sạch!

-Tốt, ta theo lệnh Trang chủ chấp chương việc xử phạt ba người này. Mộ Dung Tinh Vệ, người ý thể thân thiết, bất tuân mệnh lệnh trang chủ, giúp đỡ tình lang trộm đồ trong trang, người nhận tội không?

-Cái gì mà tình lang?-Tinh Vệ vẻ mặt mờ mịt nói

-Nó ghi rành rành ở đây mà, ngươi có nhận tội không?- Bảo Nam soi lại tờ giấy rồi nói. Trước ánh mắt lạnh lùng cùng cảm thông của toàn bộ người trong trang, Tinh Vệ chỉ có thể cúi đầu nói:

-Tôi nhận tội!

-Tốt, vậy phạt Huyết Tinh các chủ quỳ trước từ đường, phạt chép nội quy của trang 1000 lần. Phạt tôi liên đới Huyết Tinh các thàng này phải lấy về 5000 đơn hàng, hoàn thành toàn bộ số đơn hàng còn dư! Tội của Huyết Tinh các chủ và Huyết Tinh các do Thanh Long đường chủ cùng Băng Thiên các chủ theo dõi!

-Cẩn tuân mệnh lệnh trang chủ!-Người của Huyết Tinh các quỳ xuống rồi vội vã phi thân bay đi!

-Phong Hoàng Thiên, nể tình ngươi không phải người của Phùng Ngọc gia trang, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Vậy phạt ngươi về cung xám hối 3 ngày, do Thái hậu đích thân theo dõi!

-Vì sao ta phải nghe theo muội ấy?-Vẻ mặt Hoàng Thiên xám ngoét, đường đường là một hoàng thượng mà phải tuân theo một trang chủ, nhục cười.

-Đây là lệnh của Thái hậu!-Bảo Nam lôi ra một lệnh bài đặc quyền của Thái hậu, Hoàng Thiên không thể không tuân theo. Chỉ còn Hoàng Vũ vẻ mặt lạnh băng vẫn quỳ ở đấy. Bảo Nam nhìn lại tờ giấy, vẻ mặt cầu hòa nói:

-Băng không ghi tội của ngươi, có lẽ nó tha cho ngươi rồi!

-Ai nói là ta tha cho hắn!- Như Băng một thân bạch y lạnh lùng bước ra. Vẻ mặt của nàng như băng ngàn năm không tan, vô cùng ác liệt. Mọi người thầm cầu phúc cho Vũ vương gia vượt qua hiểm nguy lần này.

-Ngọc Như, những gì ta sai chuẩn bị đã xong chưa?-Nàng lạnh lùng nhìn sang hồng y nữ nhân bên cạnh, lập tức một thanh bảo kiếm được đưa ra. Nó không khác gì thanh kiếm mà Hoàng Vũ bỏ lại bên bờ vực, hắn tò mò nhìn nàng, không ngờ nàng lại nói tiếp:

-Ngươi bỏ kiếm bên vực, tức là từ bỏ thân phận sát thủ. Ngươi giao lại Hắc Ngọc cung cho Nam ca, tức là muốn rời khỏi giang hồ, giờ ta muốn ngươi phải quyết định ngươi muốn làm một vương gia an nhàn hay làm một sát thủ thuộc Huyết Tinh các

-Ta chọn...

-Khoan!- Chưa kịp đề nàng nói gì thêm, một bong áo màu xanh lam từ trên phi thân xuống, chắn trước mặt nàng nói:

-Băng nhi, trước khi nàng tuyên án hắn, dừng lại một chút, ta muốn nàng quyết định!

-Quyết định gì?

-Trong hai chúng ta, nàng phải chọn một!-Bạch phong vẻ mặt kiên định pha chút bi thương, thực ra, hắn đã biết nàng chọn ai rồi

-Không chọn được không?-Như Băng đau khổ nhìn lên trời, trước đông người thế này, bắt nàng chọn, khó lắm a!

-Không thể!-Cả hai đồng thanh nói

-Vậy ta chọn ngươi!-Nàng chỉ vào Phong Hoàng Vũ rồi nói tiếp:-Vũ ca! Ta yêu huynh!

-Ta biết mà! Chúc mừng ngươi!-Lâm Bạch Phong đau khổ nhưng vẫn mỉm cười nói. Có người từng nói với hắn: Đau khổ thực sự thì ra không phải là nhìn thấy người mình yêu đi yêu người khác, để rồi hối hận vì ngày xưa! Đau khổ thực sự là tác thành cho người đó, mỉm cười tác thành cho người đó, uống cạn ly rượu đắng mà vẫn phải khen ngon, từng ngày nhấm vị chất mà vẫn phải khen bùi! Hắn cũng phải mỉm cười chúc phúc cho nàng, chúc cho nàng hạnh phúc. Ai nói yêu là phải giành lấy. yêu cũng có thể là mỉm cười chúc phúc cho người mình yêu hạnh phúc, từ bỏ để nàng hạnh phúc.

-Bạch Phong, ta...

-Nàng đừng nói gì cả! Ta biết nàng yêu hắn mà. Nàng nên nhớ, sẽ có một người mãi mãi chờ nàng ở Vũ quốc, mãi mãi!- Hắn vừa nói vừa bước đi ra xa, ánh mặt trời chiếu lên bóng lưng của hắn, sao mà quá cô đơn!

-Bạch Phong, ngươi cũng sẽ hạnh phúc, sẽ có người mang đến hạnh phúc cho ngươi, chắc chắn là như thế!-Như Băng lẩm nhẩm trong miệng, không biết Hoàng Vũ đã ôm nàng vào lòng từ lúc nào. Làm sao nàng biết được khi nàng quyết định hắn đã hồi hộp thế nào. Hồi hộp người đi cùng nàng suốt quãng đời này không phải là hắn. Lo lắng nàng sẽ cùng Bạch phong bá đường rồi mãi mãi bên nhau. Và lúc nàng nói nàng yêu hắn, nàng có biết lồng ngực hắn như muốn nổ tung. Hắn vui sướng đến điên cuồng. Nhẹ nhàng xiết chặt vòng tay ôm nàng vào lòng, ngửi mùi hương thơm mát trên mái tóc nàng, hắn thầm nói:

-Băng nhi, ta cũng yêu nàng, rất yêu. Nàng như một loại độc được ăn lấy ta, biết là sẽ chết nhưng vẫn không muốn thoát ra. May mắn là nàng chọn ta. Thật may mắn!

Ánh mặt trời chiếu rọi lên hai người như một bức tranh hoàn mỹ vô cùng. Mọi người không biết từ lúc nào đã đi ra, để lại một đôi tình nhân chìm trong hạnh phúc vô bờ.

26. Chương 26: Đại Hôn

Thiên Trị năm thứ 11, Thiên quốc nhị vương gia Phong Hoàng Vũ thành hôn, mà đối tượng thành hôn không ai khác ngoài Quận chúa phủ tể tướng Phùng Ngọc Như Băng. Thái hậu và Hoàng thượng yêu thương nàng hết mực, lấy nghi thức công chúa xuất giá để tổ chức hôn lễ, có phần sang trọng và uy nghi nhưng lễ nạp hậu. Nơi nơi vui mừng, mở tiệc một tuần chưa tàn!

Ngày được chọn làm tổ chức đại hôn nạp phi của Vũ vương là ngày 10 tháng 8 âm lịch, cũng tức là chỉ còn một tuần nữa. Ngay từ đầu tháng, vương phủ đã mang sính lễ đến tể tướng phủ. Sính lễ vô cùng phô trương từng rương, từng rương đầy kín cả gian phòng lớn. Như Băng đứng liếc nhìn đồng lễ vật một cái, đơn giản phân phó người tổng gán hết vào kho của Phùng Ngọc gia trang, chỉ giữ lại những thức cần cho hôn lễ rồi đi vào. Mọi chuyện nhanh đến mức ngày cả bà mối cũng sưng mắt bắt ngờ.

Sau đó vài ngày, bà mối lại đến làm lễ vấn danh (1). Lần này không cần Như Băng ra mặt, Bảo Nam đã đợi sẵn ở thư phòng đưa bái thiếp (2) rồi phát tay áo bỏ đi, bà mối đen mặt lần hai.

Sau khi chọn được ngày 10-8, mà chính ra không cần thầy bói mà do Như Băng buột miệng:

-Chọn xa chọn gần, 10-8 luôn đi!

Nàng vừa dứt câu khiến Hoàng Vũ sung sướng vội vã về nhà chuẩn bị, còn Bảo Nam khó chịu quay sang nói:

-Mọi muốn ra khỏi nhà đến thế rồi sao?

Lời nói nồng nặc mùi dấm chua khiến Băng bật cười thanh thúy, suýt chút nữa sặc nước bọt mà chết.

Trước ngày cử hành hôn lễ một ngày, bộ hoàng triều giá y được mang đến Lam viện. Hoàng triều giá y của vương phi vốn gồm 14 lớp, của công chúa là 12 lớp nhưng riêng giá y của Như Băng đã gồm 16 lớp dày, mỗi lớp đều dùng Bạch sa đỏ để may, do nhưng nghệ nhân trong cung đích thân thêu lên vô cùng rực rỡ. Lớp ngoài thêu chỉ vàng ở đuôi váy kéo dài, phía trên là một con phượng hoàng đang tung cánh chuẩn bị bay lên vô cùng rực rỡ. Những lớp trong xếp chồng lên nhau một cách đều đặn, lớp trong dài hơn lớp ngoài dập dờn như sóng biển. Cánh tay dài to rộng như chuẩn bị bay lên.

Đúng ngày 15-8, kiệu hoa từ vương phủ đi thẳng đến phủ tể tướng. Từ canh hai, tể tướng phủ đã khua chiêng múa trống, quét dọn sạch sẽ trên ba mươi lần. Như Băng cũng bị đập dậy từ canh ba để vấn tóc đúng nghi lễ của vương phi. Phượng quan (3) đã được Vũ mang đến từ lễ nạp tỳ (4) giờ đã đội lên đầu, lồng vào phượng nghi (5). Mặc vào 16 lớp giá y, phủ khăn voan che kín mặt, Như Băng yên lặng ngồi yên trước bàn chờ kiệu hoa đến. Mím mím môi hoa đào, Như Băng thầm nghĩ những chuyện xảy ra từ ngày nàng xuyên không về đây, nàng đã lột xác thật nhiều. Giờ đã chuẩn bị lên kiệu hoa, thật là nhanh quá sức tưởng tượng của nàng. Mong rằng quyết định của nàng không sai. Trái tim nàng đã không đủ sức chịu thêm bất kỳ đau khổ nào nữa.

Tiếng kèn trống rộn rã từ ngoài cửa kéo nàng về với thực tại. Hít một hơi thật sâu, hai tay yên lặng để trong áo nhưng kỳ thực đã khấn trương đến mức nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào da thịt cũng không cảm giác được gì. Thật buồn cười, một nữ sát thủ giết người không gợn tay giờ lại bối rối đến cực độ như thế, quả không nghĩ ngờ được sức mạnh tình yêu.

Được phù dâu dẫn ra ngoài, quỳ trước Bảo Nam dập đầu ba cái! Xì, nếu không phải ở đây chỉ có hai anh em, còn lâu nàng mới chịu dập đầu trước Bảo Nam. Hoàn thành xong nghi lễ quái quỷ này, Như Băng được 8 vị phù dâu đỡ dậy, lại được đích thân Bảo Nam dẫn lên kiệu hoa. Trong âm thanh náo nhiệt của tiếng kèn trống, nàng vẫn loáng thoáng nghe được Bảo Nam nói với Hoàng Vũ:

-Người phải đối xử thật tốt với nó, nếu nó có chuyện gì, dù có phải phản nghịch cướp ngôi, tru di cửu tộc, ta cũng quyết trả thù!

Kiệu hoa nhấc lên, đi thẳng đến vương phủ. Yên vị trong kiệu hoa rồi, nàng khẽ vén khăn che mặt lên, nhìn ra ngoài cửa sổ. Đúng là phô trương thanh thế quá mức! Hai bên kiệu có hơn 3000 cấm vệ quân đi theo như áp giải phạm nhân, lại thêm 8 vị phù dâu của Phùng Ngọc gia trang, 8 vị quan lớn đầu triều, trẻ tuổi anh tuấn đi theo làm phù rể. Dân chúng hai bên chạy theo kiệu, hô hào náo nhiệt. Toàn bộ hàng quán từ tế tướng phủ đến vương phủ đã được hoàng gia bao toàn bộ. Trên lầu hai có một vài vị tiểu thư, công tử thường trà nhúng ánh mắt vẫn hướng theo kiệu hoa này. Bất chợt, nàng nhìn thấy bóng dáng của Bạch Phong trên lầu hai Tiểu quán. Cảm nhận được ánh mắt nàng, hắn liếc nhìn ra, dùng khẩu ngữ (6) hướng về phía nàng:

-Ta hi vọng nàng hạnh phúc!

Như Băng kéo tấm màn che xuống, hai tay yên lặng đặt trên đùi, không dám nhìn về phía đó nữa. Bỗng cảm thấy kiệu hoa dừng lại. Rồi một bàn tay yên lặng đưa ra trước nàng. Như Băng khẽ nắm lấy, vin theo đó mà ra ngoài. Qua lớp khăn mỏng, nàng nhìn thấy Hoàng Vũ đang mỉm cười, nét sung sướng lộ rõ trên khuôn mặt tuấn tú như ngọc. Hắn không còn một thân hắc y như thường ngày mà mặc y phục tân lang đỏ thắm, không còn nét lạnh lùng mà càng yêu mị, quyến rũ vạn phần. Dây đỏ buộc trên mái tóc đen phất phơ trong gió. Một tay hắn cầm hồng cân đỏ rực, một tay đưa đầu kia của hồng cân cho nàng. Hai người hồng cân dẫn lối, quỳ trước đại sảnh dập đầu trước Thái hậu. Bà mỉm cười đỡ hai người dậy, đưa ngọc như ý cho Như Băng, khẽ nắm lấy tay nàng đặt lên tay Hoàng Vũ. Rồi lão thái giám ở bên cạnh mở bức thánh chỉ ra nói:

-Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết,... Nay sắc phong cho quận chúa Phùng thị làm chính thê Vương phi Vũ vương phủ, Suốt đời cầm sắt hòa hợp (7), mãi không chia lìa, khâm thủ!

Sau khi thái giám tuyên chỉ xong, Như Băng và Hoàng Vũ bái tạ thánh ân rồi đi vào phòng động phòng.

Nghi lễ của Thiên quốc phần giống với hôn lễ ở Việt Nam thời phong kiến nhưng cũng có điểm khác, sau khi vào động phòng, cô dâu được thanh trang phục khác, nhưng phải là màu đỏ, sau đó ra ngoài cùng phu quân tiếp khách. Dĩ nhiên là được thoát ra khỏi bộ giá y nặng trĩu đó, Như Băng vạn phần mong đợi. Vừa vào tân phòng, nàng nhanh chóng nhảy ra sau bức bình phong, vội vã thay trang phục được chuẩn bị sẵn. Vẫn là một bộ trang phục theo phong cách đơn giản thường ngày màu đỏ, đuôi váy thêu nhưng đó Mạn Đà La Hoa trắng càng yêu mị. Không rảnh rang thay đổi kiểu tóc, nàng nhanh chóng ra ngoài. Vừa đến cửa đã bị Hoàng Vũ chặn lại. Chưa kịp để nàng nói gì, môi hắn đã mau chóng tìm đến môi nàng, một đường tách tuyến phòng thủ yếu đuối của hàm răng. Nụ hôn kịch liệt quay cuồng trời đất, đến khi Như Băng tưởng như ngừng thở mới ngừng. Khóe môi hắn nhếch lên:

-Nương tử ngoan, nàng không cần vội vã đến thế đâu!

Thẹn quá hóa giận, Như Băng một cước dẫm lên chân hắn rồi chạy ra ngoài đại sảnh. Thấy bóng dáng như ma đuổi của nàng, Tinh Vệ buông lời trêu chọc:

-Ai có thể làm cho trang chủ đại nhân của ta chạy trời chết thế!

Nàng vừa dứt lời thì tiếng cười vang khắp bàn. Ngay cả sư nương lạnh lùng của nàng cũng không nhịn mà nhếch môi. Nàng vội vàng phản bác:

-Thế thì ai có thể làm cho Huyết Tinh các chủ của ta đích thân động thủ đi giết người thế! Lại còn là quý phi trong cung nữa!

-Người...-Tinh Vệ không nói lại được, quay sang phát tiết với đồng đồ ăn.

-Con cũng nổi tiếng quá ha! Toàn những kẻ danh chấn giang hồ tới chúc mừng!-Tử hắc lão đầu không nhịn được cảm thán. Quả thật, đại hôn lần này quá mức linh đình. Thiên Lâm trang chủ, Vô Ưu đại sư cũng nể mặt mà tới. Một bước công bố thân phận của cả Ngọc La cung chủ cùng Ngọc Bách Lam Y. Toàn bộ người của Phùng Ngọc gia trang, Hắc Ngọc cung, Ngọc La cung, văn võ bá quan Thiên quốc cùng các vị đại thần đầu triều cầu Vũ quốc và sứ thần các nước đều tề tựu đông đủ. Đúng là một hôn lễ hoành tráng có-một-không-hai.

Buổi tiệc đang diễn ra linh đình, bỗng nhiên, Tinh Vệ tiến ra giữa đại sảnh, hắng giọng nói:

-Nhân dịp hôn lễ của trang chủ, ta có một bài hát dành riêng cho người!

Nàng vừa dứt lời thì toàn bộ đại sảnh im bật. Cầm sư đã mang đàn, một khúc nhạc hung tráng được tấu lên. Tinh Vệ khẽ cất cao giọng hát:

Vậy chờ gì nữa chúng ta cùng tiến lên

Nếu như ái tình thật vĩ đại

Ta nào có gì để đấu tranh

Khó nói ta so với người khác kém hơn

Ta cuối tuần phải ở nhà

Đối với ta như bị sét đánh

Nhớ tới người nói lời yêu thương

Khóc tới mắt lệ hoa rơi rơi

10 gã nam nhân

7 gã ngốc

8 gã đần

9 gã phá hoại

Còn mỗi một người để yêu

Tỷ muội bọn ta mau tiến lại

Dù cho nói ngon nói ngọt

Đem lừa hấn tới đây

Hảo hảo yêu thương không cho hấn ly khai...(8)

Tinh Vệ nhí nhảnh cùng với lời hát đáng yêu khiến mọi người trong đại sảnh cười không dứt! Nhưng bữa tiệc nào cũng đến lúc tàn, mọi người lục đục kéo nhau ra về. Người của vương phủ nhanh chóng dọn dẹp còn vương gia cùng tân vương phi của họ ở đâu không ai rõ!^^

27. Chương 27: Tân Hôn

Tân phòng

V-Ấ-N-G T-A-N-H

Một màu đỏ rực của tân phòng giờ trông cô độc biết bao. Nền hỉ lệ lóe chạy, phản chiếu dòng chữ “Nghĩ gia nghi thất” do đích thân Thái hậu hạ bút treo trước giường hỉ. Giá y xếp gọn gàng trên giường nhưng nữ nhân vật chính đã biến đâu không biết. Hoàng Vũ hưng phấn bước vào tân phòng rồi cúi giận chạy từ tân phòng ra. Giỏi lắm, các người liên thủ chơi ta. Thảo nào bàn của hoàng huynh, mẫu hậu, sư phụ nàng và vị bằng hữu “đáng kính” của nàng nữa ra sớm thế! Hoàng Vũ đang định thi triển khinh công đi tìm thì...một tiếng nói vọng đến:

-Muốn tìm được Như Băng, ngươi phải làm theo những điều sau đây!

-Nam!

-Bingo, ngươi đoán đúng rồi! Bảo Nam từ sau hậu viên lưng thũng đi ra, trên tay phe phẩy quạt dù trời không nóng. Hoàng Vũ xông thẳng đến, nắm lấy trường bào của Bảo Nam, hét lớn:

-Băng đâu?

-Nó đi chơi rồi!

-Người...

-Hi hi-Bảo Nam cười đầy gian tà- Ta quên không nói cho người điều này, Phùng gia ta có một tục lệ nhỏ. Trong đêm tân hôn, tân lang phải đi tìm tân nương, trong một đêm không tìm thấy thì coi như người không đủ tư cách làm rể Phùng gia. Chúc may mắn!-Vừa nói xong, hắn thi triển khinh công vọt lẹ. Chẳng lẽ còn đứng đây để làm mối cho Hoàng Vũ sao, hắn chưa có điên!

Cùng lúc đó, trong vương phủ, một phép thử nho nhỏ được đặt ra.

Như Băng đóng giả một nha hoàn đi lang thang. Vóc người thanh tú, khuôn mặt nhỏ nhắn, miễn cưỡng được coi là đáng yêu, trái ngược gần như hoàn toàn với vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, chim sa cá lặn của Như Băng. Trên đầu búi hai búi tóc nho nhỏ. Ngọc bội nha hoàn phủ tể tướng đeo ở hông phát ra tiếng đing đang dễ nghe. Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, Hoàng Vũ sao có thể ngờ nương tử của mình đang thần nhiên đi lại trong phủ chứ! Nơi có thể thu thập tin tức tốt nhất chính là nơi các nha hoàn làm việc. Phụ nữ mà, rất nhiều người cso bản tính hồng chuyện.

Hoàn Linh cư

-Người nghe tin gì chưa? Nghe nói, vị vương phi này xinh đẹp tuyệt trần, được hoàng thượng và thái hậu vô cùng sủng ái đó!

-Ta biết chứ, còn lấy nghi thức công chúa gả nàng đi mà! Ôi, lần này các vị thị nhân bị đuổi hết rồi!

-Đáng đời, ai bảo ngày thường cậy quyền cậy thế bắt nạt chúng ta.(T/g: Há há, tương lai mờ mịt của Vũ ca bắt đầu từ những lời chuyện phiếm của nha hoàn!)

Như Băng đang yên lặng ẩn mình lắng nghe hai nha hoàn này nói chuyện, nghe thấy hai chữ thị nhân thì giật bắn mình, vội vàng hiện thân.

-Xin chào các vị tỉ tỉ, muội mới đến mong mọi người giúp đỡ.

Hai nha hoàn có vẻ hiền lành đánh giá nàng, thấy ngọc bội phủ tể tướng thì niềm nở hơn, cười nói:

-Muội là nha hoàn thiếp thân của tân vương phi phải không? Muội tên gì?

-Muội là Tiểu Y Y ạ!-Nàng mỉm cười thân mật trả lời mà không biết cùng lúc đó, ở hiện đại có một người đang vô cùng ngứa mũi.

-Hắt xì! Con lừa nào đang nhắc mình thế nhỉ?

Như Băng mỉm cười cùng hai nha hoàn kia nói chuyện phiếm, thu ra được một đồng tin tức. Hoàng Vũ trước đây có năm vị thị nhân. Phần lớn là con gái các quan lại, thương nhân đề cử củng cố con đường chính trị. La Ngọc Nhi-con gái La thần tướng, nhất phẩm quan võ, bất quá vẫn sau ca ca nàng; Mạc Ngọc – con gái Mạc phú gia ở phương Bắc, trước đây cũng là đệ nhất phú thương, nhưng từ khi Phùng Băng gia trang xuất hiện thì ngày càng sa sút; Lý Nhược Hàn, con gái của Lý gia;...

-Y Y à, muội về nói với vương phi đừng lo. Vương gia từ trước đến nay chưa từng gần nữ sắc, chưa động đến bọn họ đâu!

-Vâng ạ! Cáo biệt các vị tỉ tỉ, muội trở về đây!- Nàng vừa đứng lên vừa âm thầm tính kế thì một giọng nói chua ngoa vọng đến:

-Cũng không biết vị vương phi này có được sủng không nữa?

-Mạc Lâm, người đừng tưởng có Mạc thị nhân chống lưng thì muốn nói gì cũng được!- Một trong hai vị nha hoàn vừa nói chuyện với nàng lên tiếng. Như Băng chỉ mỉm cười:

-Được sủng hay không thì tiểu thư ta vẫn là Vũ vương phi, là Như Băng quận chúa, là đại tiểu thư tể tướng phủ, không đến phiên người phán xét!

-Người...-Nữ nhân tên Mạc Lâm ấy tức giận bỏ đi. Băng lấy từ trong người hai mảnh ngọc bội:

-Các tỉ, các tỉ lấy cái này rồi mai đến Bạch Mai viện, sẽ có người giúp các tỉ!

-Cái này là...

-Cái này là bằng chứng thân phận nha hoàn tể tướng phủ. Tuy cũng là hầu hạ chủ tử nhưng nha hoàn tể tướng phủ được sự bảo hộ của rất nhiều thế lực. không ai dám làm gì đâu?

-Vật quý giá thế, bọn tì không dám nhận đâu!

-Không sao! Vương phi nói muội có thể tìm hai người mà! Muội còn phải lo nhiều việc ở Phụng gia, ít khi ở đây chăm sóc vương phi được, coi như các tì giúp muội đi!

Nói đoạn, nàng thi triển khinh công đến Băng Thiên các.

-Bạch Liên, điều tra cho ta về La Ngọc Nhi, Lý Nhược Hàn, Mạc Ngọc...

-Đây ạ!-Bạc Liên cung kính dâng lên một tập giấy ghi đầy đủ không thiếu một chút gì. Băng lật lên vài tờ rồi nói:

-Có thông tin gì mới không?

-Dạ, có năm người đến mua tin về người!

-Bao nhiêu?

-Một trăm vạn lượng hoàng kim!

Phụt!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Một ngụm trà từ miệng Như Băng nhanh chóng về với đất mẹ.

-Ta đáng giá vậy sao? Bán cho họ những tin cần bán! Cơ hội làm ăn tốt mà!

-Tuân lệnh!

Như Băng vừa sải bước ra ngoài thì một bóng hình thon dài, ánh mắt tà mị nhìn nàng nói:

-Một canh giờ, ta không muộn nhỉ?

-Người...người...người đến đây làm gì?

Hoàng Vũ cười quỷ dị:

-Ta muốn tìm tân nương của ta! Về thôi Băng!

Hắn vừa nói vừa điểm huyết đạo của nàng, vác nên trên vai như vác một bao cát!

Bạch Mai viện vọng ra

-Hồn đản! Sắc lang!

-Ta sắc cho nàng xem!

-Người...uhm!

-...

-...

Trong viện xuất hiện cảnh chống chỉ định với trẻ em dưới 18 tuổi! Đề nghị không lại gần!

Phủ tể tướng gia

-Aha! Ta thắng, các người thua rồi, chùng tiền ra đây!- Bảo Nam vui vẻ hướng Hoàng Thiên và Tinh Vệ đòi tiền, thuận tiện mở một song cá cược lớn: “Sau bao lâu hai người này có con!!!!”

28. Chương 28: Sau Hôn Lễ (1)

Sáng hôm sau, Như Băng tỉnh giấc thì thấy trong phòng đã đặt sẵn một dục bồn. Hơi nóng vẫn còn bốc lên, chắc là nha hoàn buổi sáng chuẩn bị. Nàng đi về phía tủ lấy một bộ y phục màu trắng, bước về dục bồn ngâm mình. Hơi nóng bốc lên làm mặt nàng hơi phỉm hồng. Từng đợt khí nóng bốc lên bao phủ lấy thân thể tuyệt mỹ. Trên da thịt trắng như bạch ngọc còn lưu lại vết hồng ngân. Đang thả mình thư giãn bỗng nàng nghe thấy một thanh âm trầm thấp vang lên từ đằng sau:

-Ta có thể coi là nàng đang câu dẫn ta được không nhỉ?

Như Băng mỉm cười đáp lại:

-Nếu người muốn vậy thì cứ coi là vậy đi!-Đôi tay ngọc khê vốc nước, mang theo cả những cánh mộc lan trắng muốt- Người không vào triều sao?

-Nương tử à, ta bỗng dưng muốn ở lại hầu hạ nương tử.- Hắn cười tà mị nói

-Người đi đi! Hôm nay ta rất bận a!-Nàng dùng khinh công nhảy ra sau tấm bình phong thay y phục, nói vọng lại.

-Nàng làm gì vậy?- Hắn tò mò hỏi

-Làm vườn a.

Thế là sáng hôm đó, hạ nhân Vũ vương phủ một phen kinh ngạc, vương phi của họ ra sau vườn trồng hoa a!

Dưới ánh mặt trời, Như Băng chăm cùi trồng những đoá Tử Yên và vô số loại độc thảo để chế dược. Toàn bộ số độc thảo được che lấp bởi những mảng Mạn Châu Sa Hoa(1) rực rỡ. Bên ngoài khu vườn treo một vài chậu Lan kiểng, thoạt nhìn tưởng chỉ là một vườn hoa, nhưng để thị vệ canh phòng trước vườn thì đúng là một điều kì lạ.

Như Băng đang ngắm nhìn thành quả lao động cả một buổi sáng của mình thì đằng xa có một thanh âm đầy kiêu ngạo vọng đến:

-Phá hết vườn hoa này cho bốn cung. Các người có biết bốn cung ghét nhất là màu đỏ không?

Nàng nheo mắt nhìn thì người kia đã hung hổ đi đến. Đó là một nữ nhân xinh đẹp, vận lam y thanh nhã nhưng lại bó sát người khiến kẻ này trông thật thô tục. Khuôn mặt khả ái, ngũ quan mỹ lệ, có thể nói là một giai nhân tuyệt sắc, nhưng vẫn kém nàng đôi chút! (T/g: Tỉ mỉ quá!>O<)

Trong lúc nàng đang âm thầm đánh giá nữ nhân trước mặt thì một bàn tay vung lên. Khuôn mặt trắng nõn của nàng in hằn năm dấu ngón tay đỏ rực. Lực bàn tay mạnh đến mức má nàng còn rát. Nữ nhân kia vênh mặt nói:

-Cho người biết kết quả của việc không tôn kính bốn cung. Lần sau gặp ta phải hành lễ biết chưa!

-Ai?-Như Băng không nói không rằng quay sang nói với hạ nhân bên cạnh ả. ả hạ nhân này vênh váo cũng không kém gì chủ, hất hàm nói:

-Chủ nhân của ta là Lý thị nhân được hoàng thượng sắc phong cho Vũ vương gia, là vương phi tương lai của Vũ vương phủ.

Như Băng cười lạnh:

-Vương phủ đã có vương phi, lẽ nào các người không biết? Là thị nhân, tức là tiểu thiếp của vương gia, sáng sớm không đi thỉnh an vương phi là tội thứ nhất. Náo động, ra tay đánh người là tội thứ 2. Các người còn ở đây mà la lối sao? Vũ vương gia vốn không gần nữ sắc, vương phi là do ngài đích thân thú về, các người nghĩ còn có cơ hội trở thành vương phi sao?

Lý thị nhân kia giận tím mặt, la lối:

-Người là ai mà dám dạy khôn ta?

-Ta là ai người không cần biết.- Nàng lạnh lùng nói

-Người... người đâu, lời con nha hoàn không biết điều này ra đánh 20 roi cho bổn cung.

Như Băng không nói không rằng, lạnh lùng tiến lại gần Lý thị nhân, đôi tay ngọc ngà vung lên, khuôn mặt của ả lĩnh trợn mười cái tát

-Nhớ rõ, đây là cái giá phải trả cho việc đánh ta. Người đánh ta một cái, ta trả người gấp mười lần.

-Người,...- Lý thị nhân nước mắt lưng tròng, cắn môi oán hận nhìn nàng. Như Băng lạnh lùng nói:

-Cút!!!- Như Băng cau mày nói nhưng ả vẫn dậm chân tại chỗ.

-Đừng để ta nói lần hai! Cút!- Nàng đã không nén nổi tức giận hét lên. Tức thì một thanh âm trầm thấp vang đến:

-Có chuyện gì vậy?

Vừa thấy thân ảnh Hoàng Vũ đứng đằng xa, Lý thị nhân đã vội chạy lại gần, bày ra bộ mặt hoa lệ đài vũ:

-Vương gia, người phải làm chủ cho thiếp. Ắ tiện nhân này đánh thiếp.

-Người tự xử lý người của người đi!- Nàng khó chịu bước đi được một đoạn rồi quay người lại!-Tối nay người đừng bèn mảng tới đây!

-Nương tử à!-Hoàng Vũ vẻ mặt trẻ con, khễ dụi dụi đầu vào cánh tay áo của Băng khiến ai nấy đều tròn mắt nhìn nhưng không đồng nghĩa với việc Băng tha thứ. Cách cửa Bạch Mai viện nhanh chóng bị đóng sập.

Băng đi rồi, Hoàng Vũ lộ rõ vẻ mặt lạnh đậm lạnh lùng hỏi thị vệ bên cạnh vườn hoa:

-Có chuyện gì xảy ra?

-Bẩm vương gia, Lý thị nhân...-Tên thị vệ ngập ngừng không dám nói, bỗng nhiên Lý Nhược Hàn lên tiếng xen vào:

-Vương gia, người phải làm chủ cho thần thiếp! Ắ khinh dễ thần thiếp!

-Ta hỏi có chuyện gì?- Hấn mắt bình tĩnh nói. Hấn còn phải vào dỗ dành lão bà, không có thời gian ở ngoài này tán phét nha!

-Bẩm vương gia, vương phi đang trồng hoa trong vườn thì bỗng Lý thị nhân tiến đến đòi phá...-Tên thị vệ càng nói càng nhỏ giọng. Nhiệt độ xung quanh giảm xuống thấp đến mức chắc tới gần hấn đông cứng thành băng mất. Hoàng Vũ lạnh lùng nói:

-Đem ả về Tần lầu!

-Vương gia, ta biết lỗi rồi, xin ngài tha lỗi cho ta, vương gia!-Lý thị nhân kêu khóc thảm thiết bị thị vệ không chút lưu tình kéo đi. Đúng lúc đó thì Băng vô thanh vô thức xuất hiện trước cửa, tay cầm một cái cần câu dài, lạnh lùng đi ra. Hoàng Vũ thu hồi vẻ mặt hung thần ác sát, hớn hờ chạy lại:

-Nương tử đi đâu vậy?

-Đi câu! Người mù sao mà không thấy!

-Ta đi với nàng nha!

-Không cần thiết!-Như Băng nhướn mi đánh giá hấn từ chân lên đến đầu rồi tặc lưỡi:=Ta sợ người dọa hết cá của ta!

-Ta đâu có...

-Còn không à. Người chưa nghe câu “chim sa cá lặn” sao? Người đẹp như vậy, ta sợ người tới sẽ làm cá của ta phần chí mà lặn sâu!

Người trong vương phủ khổ công nín cười vì cái lý luận của tân vương phi, cộng thêm vẻ mặt như đưa đám của vương gia tiên vương phi ra cửa khiến mọi người âm thầm khắc sâu một chân lý, không bao giờ được đắc tội với vương phi, vì chính vương gia cũng phải sợ vương phi mà!

Như Băng lấy cớ đi câu nhưng thực ra là về Phùng Ngọc gia trang giải quyết công vụ, lúc về thuận tiện rẽ qua chợ xách về 3 con cá lớn, vui vẻ bước vào vương phủ thì thấy vẻ mặt như ai nợ hần vạn lượng vậy. băng một tay giơ con cá lên cao, một tay hươ hươ trước mặt Vũ:

-Ê! Huynh làm sao vậy?

-Nàng đi đâu giờ mới về?

-Đi câu cá!

-Đi câu cá ở Phùng Ngọc gia trang hả?-Hoàng Vũ cau kinh nói như oán phụ, giơ tay điểm huyệt Băng vác về Bạch Mai viện, chính thức để băng tiếp nhận hậu quả việc nàng nói dối hần bỏ đi! Chúng ta có thể hình dung sự trừng phạt của Hoàng Vũ, quá trình thì mất hồn, kết quả là nàng 1 ngày 1 đêm không xuống được giường.

Chú thích: (1): Mạn Châu Sa Hoa: Là loài bỉ ngạn màu đỏ, tên gọi xuất phát từ một truyền thuyết bi thương.

Lúc Bỉ Ngạn hoa nở thì không thấy lá, khi có lá thì không thấy hoa, hoa là không bao giờ gặp gỡ, đời đời dở lỡ. Bởi vậy mới có cách nói: “Bỉ Ngạn hoa nở nơi Bỉ Ngạn, chỉ thấy hoa, không thấy lá” . Nhớ nhau thương nhau nhưng vĩnh viễn mất nhau, cứ như thế luân hồi và hoa lá không bao giờ nhìn thấy nhau, cũng có ý nghĩa là mối tình đau thương vĩnh viễn không thể gặp gỡ.

Truyền thuyết nói, rất lâu rất lâu trước đây, ven thành thị nở một dải lớn Bỉ Ngạn hoa – cũng chính là Mạn Châu Sa Hoa. Bảo vệ bên cạnh Bỉ Ngạn hoa là hai yêu tinh, một người tên là Mạn Châu, một người tên là Sa Hoa. Bọn họ đã canh giữ Bỉ Ngạn hoa suốt mấy nghìn năm nhưng trước giờ chưa từng tận mắt nhìn thấy đối phương Bởi vì lúc hoa nở nhìn không thấy lá; khi có lá lại không thấy hoa. Giữa hoa và lá, cuối cùng cũng không thể gặp nhau, đời đời lầm lỡ. Thế nhưng, bọn họ điên cuồng nhưng nhớ đối phương, và bị nỗi đau khổ hành hạ sâu sắc. Cuối cùng có một ngày, bọn họ quyết định làm trái quy định của thần, lên gặp nhau một lần.

Năm đó, sắc đỏ rực rỡ của Mạn Châu Sa Hoa được sắc xanh bất mắt bao bọc lấy, nở ra đặc biệt yêu diễm xinh đẹp. Thế nhưng vì việc này mà Thần trách tội. Mạn Châu và Sa Hoa bị đánh vào luân hồi, và bị lời nguyện vĩnh viễn không thể ở cùng nhau, đời đời kiếp kiếp ở nhân gian chịu đựng nỗi đau khổ. Kể từ đó về sau, Mạn Châu Sa Hoa chỉ nở trên con đường Hoàng Tuyền, hoa có hình dạng như những cánh tay hướng về thiên đường để cầu khẩn, mỗi khi Mạn Châu và Sa Hoa luân hồi chuyển thế, trên con đường Hoàng Tuyền người thấy mùi hương của Bỉ Ngạn hoa thì có thể nhớ lại bản thân ở kiếp trước, sau đó sẽ không bao giờ chia lìa nữa nhưng vẫn lần nữa bị lời nguyện kéo vào vòng luân hồi.

Hoa Bỉ Ngạn có 3 màu chính: Trắng, đỏ và vàng. Hoa Bỉ Ngạn màu trắng gọi là Mạn Đà La Hoa (mandarava), Hoa Bỉ Ngạn màu đỏ gọi là Mạn Châu Sa Hoa (Manjusaka). Tương truyền loài hoa này nở nơi Hoàng Tuyền, đa số đều cho rằng hoa Bỉ Ngạn nở bên cạnh bờ Vong Xuyên ở Minh giới. Hoa có màu đỏ rực rỡ như máu, phủ đầy trên con đường thông đến địa ngục, mà có hoa thì không có lá, đây là loài hoa duy nhất của Minh giới. Theo truyền thuyết hương hoa có ma lực, có thể gọi về kí ức lúc còn sống của người chết. Trên con đường Hoàng Tuyền nở rất nhiều loài hoa này, nhìn từ xa như một tấm thảm phủ đầy máu, màu đỏ đó như là ánh lửa nên gọi là “hỏa chiếu chi lộ”, đây cũng là loài hoa duy nhất mọc trên con đường Hoàng Tuyền, và cũng là phong cảnh, màu sắc duy nhất ở nơi đây. Khi linh hồn đi qua Vong Xuyên, sẽ quên hết tất cả những gì khi còn sống, tất cả mọi thứ đều lưu lại nơi bỉ ngạn, bước theo sự chỉ dẫn của loài hoa này mà đi đến địa ngục của u linh.

Nguồn: cyclamen1994.wordpress /2010/06/05/b%E1%BB%89-ng%E1%BA%A1n-hoa/

Xin lỗi các nàng vì sự chậm trễ của tuần này! T2 tuần sau sẽ có 2 chương bù nha!

Chương 29: Sau hôn lễ (2)

Buổi chiều hôm sau

Như Băng yếu ớt ngồi dậy, thân mình khẽ cử động hì một cảm giác đau đớn truyền đến. Nàng khẽ cắn môi, lẩm bẩm:

-Hắn đúng là dư thừa tinh lực, không có việc gì làm quay sang đê ta!

-Nương tử à, nàng than vãn gì vậy?-Hoàng Vũ vẻ mặt tà mị xuất hiện trước mắt nàng. Nàng giật mình nhảy ra đằng sau, tay ôm lấy chân che đi thân hình tuyệt mỹ. Hắn cười quỷ dị nói:

-Ta hiểu rõ thân hình nàng còn hơn nàng, việc gì nàng phải che!

-Ngươi! Ngươi đi chết đi!-Như Băng then quá hóa giận, ném cả cái khăn vào mặt hắn. Hoàng Vũ vươn tay chụp lấy, tà mị nói tiếp:

-Nương tử à, ta mà chết thì nàng thành góa phụ trẻ rồi!

-Ngươi... sao lúc đó ta mắt mù mà lại chọn ngươi nhỉ? Thà ta chọn Lâm Bạch Phong cho rồi!-Như Băng phi thân qua bức bình phong mặc quần áo, trong khi Hoàng Vũ mặt đen như đất nồi. Nàng một thân bạch y từ sau bình phong bước ra, định đến gia trang xử lý công vụ thì một thân hắc y thân ảnh chắn nàng lại. Hắn đen mặt nói:

-Nương tử à, nàng cường công việc quá là không được đâu!

Nàng chu môi kháng nghị:

-Nhưng ta biết làm gì bây giờ!

-Ta đưa nàng đi một nơi!- Hắn vừa dứt lời thì một mảnh lục trắn như tuyết phủ lên đôi mắt nàng. Hoàng Vũ nắm chặt tay nàng từng bước, từng bước dẫn nàng đi. Mấy lần Băng đị tháo ra thì bị một bàn tay ấm nóng giữ lại. Hắn thì thâm vào tai nàng:

-Ta muốn cả đời này nàng dựa vào ta mà đi, Băng nhi à!

Như Băng không cố tháo khăn nữa mà nắm chặt tay Hoàng Vũ bước đi. Có cảm giác hắn dẫn nàng đi qua một dòng suối nhỏ. Tiếng suối chảy róc rách êm tai. Rồi tiếng cá đớp mồi, tiếng gió vi vu mơn man thổi bay tóc nàng, đem theo mùi hương hoa đào thuần khiết. Bỗng nhiên Hoàng Vũ dừng lại, nhẹ nhàng tháo khăn bịt mắt nàng. Trước mắt nàng, một vùng đồi rộng lớn trồng cơ man là đào. Đào hoa hồng rực cả một vùng trời.. Hoa đào thơm ngát, mùi hương lan tỏa khắp bốn phương. Một cơn gió nhẹ thổi qua làm những cành đào rung rinh như bướm lượn. Những cánh hoa mịm màng chao đảo trên không trung như đạo thành một vũ điệu của muôn hoa. Đột nhiên, Như Băng khẽ đưa tay ra, rồi cả thân mình tuyệt mỹ tung lên, hòa theo những cánh đào hoa. Một cánh tay áo trắng muốt phất lên, thân mình phiêu dật theo gió. Trong cả thiên địa bất chợt như yên tĩnh lại, như lắng đọng theo điệu múa của nàng. Rồi tiếng đàn tranh khẽ cất lên, thanh âm trong trẻo hòa vào tiếng gọi của trời đất. Mỗi bước nhảy, mỗi cái xoay tròn đều theo tiếng nhạc cất lên. Rồi thanh âm trong trẻo ngân nga hòa vào điệu múa của trời đất:

Cao sơn lưu thủy, tri kỷ nơi nào

Mây gió thoảng, khúc nhạc tàn

Hoa nghệ thường, mi tựa liễu

Đường kiếm bay, tựa cầu vồng

Ôm vò rượu, thoáng cuộn sóng

Quang cảnh năm xưa hiện lên trong thoáng chốc

Giang hồ phiêu bạc cũng vì tình

Có hoan hỉ, sẽ có phiền muộn

Kiểm phủ phong sương, hồng trần khó dứt

Tiếng đàn réo rắt, trầm luân tuyệt mỹ. Thanh ảnh bạch y trong rừng đào thả sức múa lượn. Mái tóc đen nhánh như dòng suối nhỏ. Bạch y phiêu lượn khắp nhân gian. Chân ngọc xoay tròn theo nhịp. Đôi tay khẽ đưa ra, rồi vút cao lên trời như muôn ngàn cánh bướm. Nàng vừa hát, vừa múa, hết như trích tiên hạ phàm

Hoán kiếp phù sinh, tâm vẫn vẹn nguyên

Thả mối chân tình theo gió xuân
Đường về huyền ảo ánh nguyệt quang
Duyên khởi duyên tận thật khó phân
Hong nhan ngấn ngủi, chữ tình ghi sao
Ngao du tứ hải kiếm vọng cửu thiên
Suốt đời tình mãi vẫn vương.

Nụ cười trên môi nàng không quý dị như lúc tính kế, không dịu dàng như khi nhìn Vũ mà vô cùng yêu mị, đủ để người ta đánh đổi cả cuộc đời để có được một lần giai nhân cười. Tiếng đàn réo rắt như sương, lúc trầm lúc bổng như thanh âm đến từ Thiên giới. Cánh hoa mịm màng cuốn theo từng điệu múa của nàng, tạo thành một vòng xoáy rực rỡ yêu mị. Tay áo vừa phất, dải dây lưng theo triền gió mà bay lên.

Cao sơn lưu thủy, tri kỷ nơi nào
Mây gió thoáng, khúc nhạc tàn
Hoa nghệ thường, mi tựa liễu
Đường kiếm bay, tựa cầu vồng
Ôm vò rượu, thoáng cuộn rồng
Quang cảnh năm xưa hiện lên trong thoáng chốc
Giang hồ phiêu bạc cũng vì tình
Có hoan hỉ, sẽ có phiền muộn
Kiếm phủ phong sương, hồng trần khó dứt
Hoán kiếp phù sinh, tâm vẫn vẹn nguyên
Thả mối chân tình theo gió xuân
Đường về huyền ảo ánh nguyệt quang
Duyên khởi duyên tận thật khó phân
Hong nhan ngấn ngủi, chữ tình ghi sao
Ngao du tứ hải kiếm vọng cửu thiên
Suốt đời tình mãi vẫn vương.

Gió vờn qua, thổi bay cả thân hình lả lướt. Tay ngọc đưa lên, uyển chuyển phiêu lượn như nâng từng đợt gió. Cả người nàng tựa như cành đào yếu ớt mà ngã ra phía trước, song lại đột nhiên bật chân bay lên cao. Chân đưa ra xoay vòng, nắm lấy những cành đào đang bay lượn.

Tương truyền, một vũ khúc của Thần nữ mê hoặc chúng sinh, khiến đội quân hai nước phải thu về.

Tương truyền, một điệu nhạc của Thánh âm tế thần linh, làm cả đất trời chao đảo.

Vũ khúc của trời đất, thanh âm của Thánh âm chắc cũng chỉ như vậy mà thôi.

Một điệu nhảy của Vũ vương phi làm cả rừng đào bừng nở.

Một bài ca nhẹ nhàng, một thanh âm trong trẻo làm đất trời chao nghiêng.

29. Chương 29: Trừng Trị Tiểu Thiếp

Sau ngày ở rừng đào, nàng và Hoàng Vũ trở nên tâm linh tương thông.. Chẳng hạn như khi nàng xem sổ sách tới khuya, thềm ăn một chén chè sen thì ngay lập tức, Hoàng Vũ sẽ mang đến cho nàng cho dù nàng chưa nói gì. Mà dạo này nàng thường xuyên thềm ngủ, luôn trong trạng thái tâm hồn treo ngược cành cây.

Cuộc sống êm đềm của nàng kéo dài chừng một tuần thì phong ba ập đến. Mà người mang đến phong ba không ai khác ngoài những tiểu thiếp không được sủng của Hoàng Vũ.

Vũ vương phủ rộng lớn được chia thành các khu biệt viện riêng biệt với từng chức năng riêng. Đại sảnh dùng để tiếp đón khách. Bạch Mai viện là nơi ở của vương phi, đối diện là Lam Tuyết viện là thư phòng cũng như nơi ở của vương gia. Thính Đào uyển là nơi ở của 5 vị tiểu thiếp, chia thành 6 gian. 5 gian ngoài dành cho tiểu thiếp. Gian thứ 6 dành cho nha hoàn trong viện. Tần lầu là nơi giam giữ nữ nhân phạm tội, nằm ở khu đất trống phía Bắc, còn Huyết lầu là nơi giam giữ nam nhân. Hoàn Linh cư là nơi ở của nha hoàn. Mỗi khu vực đều phải đi qua những con đường dài có thị vệ canh phòng. Điểm đặc biệt ở Vũ vương phủ là dù có đi đường nào thì điểm đến cuối cùng đều là cửa chính đại sảnh mà không thể ra Bạch Mai viện, giống như Bạch Mai viện là nơi ở riêng của vương phi vậy. Từ Thính Đào uyển sang Bạch Mai viện phải đi cả một đoạn dài, vậy mà từ sáng sớm, đã có 4 người đứng ngoài Bạch Mai viện.

Như Băng vừa từ trên giường lê thân dậy đã nghe Mai Mai và Đào Đào thông báo:

-Vương phi, có 4 vị thị nhân tới vấn an người. Nô tỳ đã để họ ở ngoài đại sảnh, vậy...

-Kê một cái bàn, mang trà nước ra sân cho họ. Ta sẽ ra ngay! Mai Mai, lấy cung trang cho ta, chọn những thứ gì quý giá nhất ý!- Như Băng nhũn mày nói. Sớm vậy đã đến bái phỏng nàng, vậy thì nàng không khách khí. Ta từ trước đến nay không chia sẻ tình yêu cho bất cứ kẻ nào.

Như Băng ngồi xuống bàn trang điểm, lặng yên để Mai Mai búi tóc. Nàng hiện tại có ba nha hoàn. Y Y thông minh, chuyên lo việc ở sơn trang, Mai Mai có đôi tay khéo léo, lo thêu thùa và trang điểm. Đào Đào nhanh nhẹn, lo các công việc vặt ở vương phủ. Dưới bàn tay khéo léo của Mai Mai, mái tóc rối bù của nàng nhanh chóng gọn gàng lại! Tóc được búi theo kiểu khuynh kế(1), trên đỉnh đầu cài trâm phượng ngậm bạch ngọc rực rỡ...

Như Băng mang theo mạng sa che mặt, dẫn theo Mai Mai và Đào Đào ra ngoài. Thấy nàng, các vị thị nhân đều thẳng thốt. Quả thật không kém gì thiên tiên hạ phàm. Dáng người lả lướt mà quý phái, mỗi bước đi nhẹ nhàng như bay. Mạng sa dù che đi dung nhan tuyệt mỹ nhưng không thể che khuất đôi mày lấp lánh tinh sa, ôn dịu như nước mà cũng lạnh lùng như băng. Hàng lông mày đen nhánh. Giữa ấn đường nàng điểm xuyên một vết chu sa hình giọt nước càng tăng thêm vẻ huyền bí, khiến người đối diện muốn kéo tấm mạng sa xuống để xem dung nhan ẩn dấu đằng sau. Trong lòng mỗi kẻ ngồi đây tăng thêm một phần tự ti cùng ganh tị. Dù miễn cưỡng nhưng họ đều phải cúi đầu nhún mình trước nàng:

-Thần thiếp vấn an tử tể! Chúc tử tri phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn.

Như Băng lạnh lùng uống một ngụm Bạch trà (3) rồi nhẹ nhàng khai kim khẩu, từng câu từng chữ như mảnh dao sắc đâm chết từng phần tự tin của 4 ả thị nhân:

-Phụ mẫu ta chỉ có ta và ca ca là con, cũng chưa từng nghe nói họ có thêm người con gái nào thất lạc. Phụ thân ta cả đời không nạp thiếp, khi mẫu thân ta chết thì thủ thân như ngọc. Không biết, vì sao các người lại gọi ta là tử tể có ý gì?

Bốn vị thị nhân kia thẹn quá hóa giận nhưng thủy chung vẫn là khuê các tiểu thư, biết tiến biết lùi. Trừ một người.

-Đó là cách xưng hô trong vương phủ này. Người vào sau phải gọi kẻ vào trước là tử tể. Vì người là vương phi nên chúng ta nhún mình gọi người là tử tể thôi, người tưởng người xứng sao?- Một hồng y nữ nhân còn khá trẻ lên tiếng, trên mặt không dấu nổi vẻ tức giận. Như Băng khêu mi mỉm cười:

-Vậy sao? Vậy thì chính xác ta phải gọi các người là tử tể rồi! Muội muội vấn an các vị tử tể!

Hồng y nữ nhân thụ sủng nhược kinh, kiêu ngạo cười:

-Coi như là người biết điều!

Bất chợt vẻ mặt Như Băng lạnh đi vài phần, nụ cười càng quý dị giống âm hồn địa ngục:

-Đáng tiếc là các vị tử tử không được sủng ái! Vừa vương phủ ba năm chưa một lần được vươ gia thị tẩm! Gia thế của vị Mạc Ngọc tử tử này vì thế mà ngày càng sa sút, lại thêm Phùng Băng gia trang chèn ép nên gần như sắp phá sản. Ta nói đúng chứ?

-Người...người...

-Gặp vương phi, vô lễ là tội thứ nhất. Nha hoàn Mạc Lâm của người cậy thế chủ, không coi ai ra gì là tội thứ 2! Hai tội này, có đáng để đẩy người vào Tần lâu không nhỉ?

-Xin vương phi tha tội!-Mạc Ngọc vội vàng quỳ rạp xuống đất. Hoa dung xinh xắn giờ dần dựa nước mắt. Như Băng lặng lẽ nhìn, không tránh nổi một phần bi ai. Cùng là nữ nhân, sao lại dè hèn đến thế, vì vinh hoa phú quý, vì tình yêu mà sẵn sàng quỳ mọn dưới chân kẻ khác. Nàng khẽ thờ dài rồi nói:

-Nể tình người còn trẻ chưa biết quy củ, ta tha cho người lần này...

-Tạ ơn vương phi!-Chưa kịp để nàng nói hết câu, ả đã vội vàng vái lạy nàng lia lịa

-Nghe cho hết đi rồi tạ ơn sau. Tội chết có thể tha, nhưng tội sống phải phạt. Ta phạt người 500 trượng, đóng cửa tại phạt đường sám hối 7 ngày. Chép 1000 lần liệt nữ truyện!

-Tạ ơn vương phi!

-Lui đi! Các người cũng lui hết đi!- Bọn họ ra ngoài mà vẫn chưa hết kinh ngạc cùng lo sợ thủ đoạn tàn bạo của vương phi. Nhưng biết làm sao được. Lòng ghen tuông của nữ nhân là vô đáy, triệt hết dũng khí của kẻ này rồi sẽ đến kẻ khác dẫm vào vết xe đổ. Dù thủ đoạn có cao cường đến mấy cũng phải chết mà thôi. 2.

Bạch Mai viện

Hoàng Vũ vừa thay triều phục sang quần áo ngủ, vừa mỉm cười ôm lấy Băng nói:

-Nghe nói hôm nay có người ở trong phủ giường oai điệu vô à...

-Hửm? Chẳng lẽ vương phi ta đây còn không có cái quyền đấy sao?-Nàng khẽ gỡ cái vôi bạch tuộc đang sờ loạn trên tay nàng, nhướn mi nói

-Tất nhiên là có!-Hắn khẽ dụi dụi đầu vào vai nàng như đứa trẻ thơ- Nương tử thật thơm!

-Đi ngủ đi! Đừng sờ loạn!-Nàng gỡ vôi bạch tuộc của hắn ra khỏi người, bắt đèn rồi cũng nằm xuống.

Cùng lúc đó, ở Thính Đào uyển gian thứ 3

-Tức chết ta! Ắ nghĩ ả là ai mà dám câu dẫn Phong ca ca! Tiệp nhân, ả cư nhiên là tiệp nhân!-Trang Mĩ Mẫn đập phá đồ đạc trong lầu, tức giận hét lên, không còn một chút phong phạm tiểu thư khuê các. Đầu tóc rối bù, Hoa dung chưa xóa hết lớp trang điểm, hòa cùng mồ hôi mà nhễ nhại. Nha hoàn thiếp thân bên cạnh nàng thấy tình thế không tốt, vội vàng lên tiếng ngăn cản:

-Chủ nhân, chủ nhân, người cứ bình tĩnh đã! Chúng ta từ từ nghĩ cách

-Nghĩ cách? Nghĩ cách gì? Nghĩ cách làm sao để sớm bị đuổi khỏi đây à?-Trang Mĩ Mẫn vẫn chưa nguôi giận, lớn tiếng nói thì một thanh âm véo von như chim hót lên tiếng:

-Đó là do người kém thông minh!

-Đinh Mai Châu, người nói cái gì?-Trang Mĩ Mẫn quay người lại thì thấy một bóng người thanh tú đứng trước cửa. Một thân lam y yếu điệu khiến người khác phải thương tiếc nhưng biểu tình độc ác trên mặt nàng thì thật khiến người khác kinh sợ!

-Người có cách gì?

-Người lại đây...

Thêm hai con mụ ngu ngốc sắp bị đuổi! Thính đình thương tiếc! __. __||3. Sáng hôm sau, Bạch Mai viện

-Thần thiếp vãn an vương phi!- Trang Mĩ Mẫn và Đinh Mai Châu bộ dạng nhu nhược cúi mình vãn an, coi như đã học được một bài học từ Mạc Ngọc đi. Như Băng hôm nay tâm trạng cũng không đến nỗi xấu, thoải mái uống trà:

-Các người ngồi đi!

-Tạ ơn vương phi!-Hai ả ngồi xuống ghế, nhìn nhau không biết mở lời thế nào.

-Có chuyện gì mau nói đi!

-Dạ bẩm vương phi,... tối nay là đêm 15, theo thông lệ ở vương phủ sẽ có tổ chức ca vũ. Nhưng vì mấy năm trước vương phủ không có vương phi nên hoãn mãi, bây giờ...-Vẫn là Trang Mĩ Mẫn khéo ăn nói lên tiếng. Băng khẽ nhún mày rồi quay sang hỏi quần gia:

-Có tục lệ này sao?

-Dạ bẩm vương phi, có ạ!

Nàng khẽ nhắc chén trà, vừa lâm vào trầm tư. Xung quanh mọi người thayas biểu tình của nàng như vậy không dám nói gì, nhất thời không khí tĩnh lặng đến cực điểm. Đột nhiên, nàng lên tiếng:

-Nếu là thông lệ thì cứ làm đi! Ta không quen tổ chức mấy việc thế này, quần gia, ông xử lý giúp ta. Tiện thể đến Phùng Băng y đồ lấy một ít vải hạng nhất phân phát cho các thị nhân.

Dứt lời, nàng đứng dậy bước ra ngoài. Không còn chủ nhân, mọi người cũng lục tục kéo đi. Không khí vương phủ ảm đạm đi như chờ phong ba sắp tới.

—————-Tôi là phân cách tuyến: “Tiệc Hồng môn”—————

Buổi chiều, ba xấp vải hạng nhất của Phùng Băng y đồ được mang đến đại sảnh vương phủ, đúng lúc Hoàng Vũ đi vào. Hắn khẽ nhún mày hỏi:

-Có chuyện gì đây?

Chưa kịp để hạ nhân vương phủ nói gì, Thanh Long đã lên tiếng:

-Thưa vương gia, số hàng này là do vương phi bảo mang đến. Thỉnh vương gia thanh toán!

-Cái gì???-Hoàng Vũ vẻ mặt bất lực trước sự tham tài của vương phi nhà mình. Ai đời lại lấy của từ vương phủ làm giàu cho gia trang nhà nàng không chứ! (T/g: Ai bảo không? Xuy xuy, ta thường xuyên lấy tiền nhà bỏ túi riêng á!)

Lão quần gia nén cười rồi nói:

-Do vương phi quyết định tổ chức tiệc nên...

-Ông xử lý đi! Ta đi tìm vương phi!-Hoàng Vũ xua tay rồi thẳng hướng Bạch Mai viện.

Dạ tiệc đêm

Nói là dạ tiệc cũng không đúng, vì chẳng có ca múa phụ họa, chẳng có khách khứa linh đình mà chỉ có các vị chủ tử trong vương phủ tụ tập lại nói chuyện phiếm. Mà cũng không chắc là nói chuyện phiếm vì hai vị đại nhân cao nhất vương phủ vẫn đang ngồi đó trêu đùa nhau, mặc kệ 3 vị thị thiếp ngồi dưới biểu tình dửng dưng. Muốn thoát khỏi bầu không khí quái dị này, La Ngọc Nhi lên tiếng:

-Không khí đêm nay rất tốt, nói chuyện phiếm chẳng thà để thần thiếp đàn một khúc trợ hứng cho vương gia và vương phi.

-Được!-Như băng mỉm cười phân phó nha hoàn mang đàn vào, vừa thâm cười tròng lòng: “Để ta xem người có bản lĩnh gì?”

La Ngọc Nhi vừa đặt móng xuống bàn, ánh mắt đã lưu luyến sóng tính nhìn về Hoàng Vũ. Đôi tay nhẹ nhàng đặt trên dây đàn. Từng tiếng nhạc lạnh lạnh cất lên, dịu dàng, da diết như mượn đàn tỏ tình. Tiếng đàn vừa cất lên, Trang Mĩ Mẫn như phiêu theo nhạc mà múa. Từng cái lắc hông, cái đưa tay nồng đậm tình ý. Bỗng nhiên, toàn bộ đèn trong đại sảnh vụt tắt. Như Băng cảnh giác mà mở to mắt ra. Bỗng bên

tai vang lên tiếng kim loại xé gió bay đến. Ánh sáng của kiếm chợt lóe lên. Nàng không nhanh không chậm rút Hắc Bạch thần châm, phi thẳng vào thanh kiếm đang tới. Âm khí va vào kiếm vang lên tiếng động kinh hồn rồi cả hai cùng rơi xuống. Nàng lớn tiếng nói:

-Ai?

Nàng vừa dứt lời thì một cánh tóc ngọc ngà đánh vào vai nàng. Không kịp phòng bị, Như Băng trúng một chiêu của ả ta nhưng Hoàng Vũ nhanh hơn đã nắm lấy tay của kẻ hạ sát. Thị vệ lúc này phát hiện có biến, vội vàng mang đèn đuốc tới. Trong ánh đèn rực rỡ, không khó để nhận ra kẻ đang bị Hoàng Vũ giữ lại. Cứ nhiên là... La Ngọc Nhi. Trên mặt sần, Trang Mĩ Mẫn và Đinh Mai Châu nằm trong vũng máu, đôi mắt trợn trừng, miệng sủi bọt vì trúng độc.

Hoàng Vũ lạnh lùng ra lệnh:

-Mau giải ả tiện nhân này vào địa lao.

-Bình tĩnh đã!-Như Băng nhứ mi nhìn về phía hai xác chết giữa đại sảnh. Thủ pháp của Ngọc Nhi không kém, nhưng không thể một lúc vừa giết hai kẻ kia, vừa ra tay với nàng được. Băng tiến lên đi quanh, xem xét một hồi rồi cười lớn:

-Hahaha, đây gọi là tự làm tự chịu. Các người muốn hạ Thạch cốt tán với ta, không ngờ lại hại chính các người.

Rồi nàng lạnh lùng quay sang nói với thị vệ:

-Các người giải La Ngọc Nhi về Tàn lâu, ngày mai mang cả ba kẻ đến cho hoàng thượng xử lý. Thu dọn hai xác chết này đi!

Lúc thị vệ dẫn La Ngọc Nhi đi qua, một tiếng nói nhẹ nhàng truyền tới tai ả:

-Ta thưởng thức người dám làm dám chịu nhưng ta hoàn toàn không đồng ý cách làm của người!

30. Chương 31: Phượng Quốc

Phượng Quốc nằm ở phía tây lục địa Thiên Vũ, chiếm chừng một bàn tay người lớn trên bản đồ, nổi tiếng với những lá trà đệ nhất. Một lá trà ở Phượng quốc bán ra đến hàng trăm vạn lượng bạc, người người tranh nhau mua. Những những lá trà đắt như vậy, quả thực, chỉ có bậc hoàng thất vương tôn mới có dùng nhưng điều đó lại càng khiến những lá trà của Phượng quốc thêm phần quý giá.

Phượng quốc là một quốc gia nữ tôn nam tì, các vị trí trong triều đều do nữ tử nắm giữ, nam tử ở nhà nuôi con. (^^)Tất nhiên là có một vài ngoại lệ như tước vị tướng quân có nam tử nắm giữ, nhưng số này không nhiều. Mỗi người phụ nữ ở Phượng quốc có thể tìm rất nhiều chồng, trong nhà toàn từ 3,4 người đàn ông lại thu thêm nữ sủng nên vô cùng....(Tĩnh lược chừng ngàn chấm). Thế cũng chưa bằng hậu cung của nữ hoàng, tuy nó không thể so với hậu cung Vũ quốc, Thiên quốc các đời trước (là đời trước nhá, chứ đời này thì vắng tanh như chùa Bà Đanh vậy!) nhưng cũng không kém phần nào. Hậu cung có một hoàng phu, 3 phi là Trang phi, Trúc phi, Cúc phi; 9 tần là Lan, Diệp, Ngọc, Y, Thanh, Thu, Như, Hàn, Dương; 30 mỹ nhân, 80 thụ nhân cùng 100 nữ sủng, thật khiến người ta mãn nhãn! (.=.)

Phượng Loan cung

Một hoàng y phụ nhân uy nghiêm bước vào. Khuôn mặt không thể tính là thanh tú xinh đẹp lại mang theo vài phần anh khí, có chút thô kệch. Ngọc quan hình rồng cao ngạo trên đỉnh đầu thể hiện rõ thân phận con trời. Mái tóc dài được vấn cao trên đỉnh đầu, trên tóc đã điểm hoa râu, nhưng lại không thấy một nếp nhăn nào trên trán, chỉ có thể cảm thán người này bảo trì nhan sắc vô cùng tốt. Nàng khẽ hừ nhẹ một tiếng, cất cao giọng nói:

-Ái hậu, hôm nay ngự thiện phòng báo rằng nàng không ăn gì, có chuyện gì sao?

-Hoàng thượng,...-Một giọng nói nỉ non kéo dài, mang theo một chút tư vị quyến rũ nhưng lại trầm trầm khiến người ta mao cốt ứng thiên (T/g: Mao cốt ứng thiên là nổi da gà, nhưng ta không phải là gà, nổi da rùa vậy!^^) Bàn tay ngọc ngà trắng nõn khẽ nhấc rèm châu. Từ sau tấm rèm châu lung linh, một hoàng y nam tử nhưng lại không có một chút chí khí nam tử bước ra. Khuôn mặt thanh tú xinh đẹp so với nữ nhân còn có phần hơn. Sống mũi cao thẳng, hàng mi dài, dày rất đều. Đôi mắt phượng cong nhẹ lên, mí mắt hân mỏng đến mức có cảm tưởng như một vệt bút thoáng qua. Trên đầu búi tóc theo kiểu song kế, trâm ngọc rủ xuống trán, lấp lánh tinh quang. Hoàng y nữ tử nắm lấy bàn tay ngọc ngà, thuận tiện kéo nàng vào lòng:

-Nàng a, suốt ngày suy nghĩ phiền não! Không sợ ảnh hưởng đến sức khỏe sao?

-Hoàng thượng còn trách thần thiếp. Người lo lắng cho chính sứ đến mức cơm cũng quên ăn, đến Thiên Phượng ngài cũng quên nó luôn rồi kìa. Lại còn Thiên Long nữa, nó là thái tử, nhưng nó cũng là bào tử của Phượng nhi, vậy mà... đến hôn sự của đệ đệ có cũng không lo cho tử tế nữa chứ!-Nam tử kia vừa ủy khuất nói, vừa đưa khăn tay chấm mắt, chưa được một lúc lệ đã đầy mặt.

-Ôi, hoàng hậu của ta, nàng đừng khóc! Ngoan nào, đừng khóc. Có phải ta không quan tâm đến Thiên Phượng đâu! Ngoan nào, ngoan nào, ta đã sắp xếp hôn sự cho con rồi mà!

-Người lúc nào cũng chỉ nói thể thôi!-Nữ nhân kia vẫn tiếp tục lấy nước mắt rửa mặt. Kể được gọi là hoàng thượng từ từ đứng lên rồi nói:

-Nàng nói Phượng nhi chuẩn bị đi, ba ngày nữa sang Thiên quốc cầu thân!

-Thật sự?

-Thật!

Cùng lúc đó, hoàng cung Thiên quốc

-Cái gì, cầu thân!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!-Như Băng phun một ngụm trà, sừng sốt nói.

-Cầu thân ai?-Hoàng Vũ mày kiếm nhíu chặt, những tưởng có thể ép chết được ruồi còn Bảo Nam vẫn bình tĩnh nói:

-Đúng, cầu thân! Nữ hoàng Phượng Quốc cầu thân Băng nhi cho nhị công chúa Thiên Thiên Phượng, ba ngày nữa xuất phát.

-Nhị công chúa Thiên Phượng đó là nam hay nữ?-Khóe miệng Tinh Vệ giật giật liên hồi, đảo mắt sang bạch y nữ tử lạnh lùng ngồi kia và thầm khấn vái cho cô công chúa này toàn mạng trở về.

-Công chúa đương nhiên là nữ! Nhưng công chúa Phượng quốc lại là nam, là một mỹ nam tử thanh tú hiếm có, cầm kỳ thi họa đều lâu thông, so với Vũ và Bạch Phong để thì không thua kém phần nào!-Hoàng Thiên nói dứt lời thì cách cửa hoàng cung đã phải nói lời “bye bye” với bản lễ. Hoàng Vũ sừng sộ bỏ đi.

-Dù gì thì muội vẫn phải tiếp đón hần ta, còn về phần hần chọn ai, không quan trọng! Đặc biệt không thể để hần chết dọc đường...

-Thế nếu chết trên nước họ thì sao?-Như Băng giơ tay lên ngăn cản ông anh đang lải nhải như cái máy liên hồi kia, lạnh lùng hỏi

Bảo Nam khinh bỉ liếc nhìn Như Băng một cái rồi nói:

-Muội cứ an tâm là Phượng quốc có 39 công chúa đến tuổi xuất giá, chết người này có người khác thay! Nhưng muội phải nhớ, Thiên Phượng công chúa là người đẹp nhất và biết điều nhất đó.

-Biết rồi, biết rồi! Vậy là muội sẽ phải lấy hần ta chứ gì!-Như Băng cũng đứng lên và đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Phượng quốc

-Công chúa, công chúa, có chuyện lớn rồi, có chuyện lớn rồi!-một nữ nhân vội vàng chạy vào căn phòng lớn, thất thanh hét nhưng người được gọi là công chúa lại chỉ lạnh lùng ngẩng đầu. Không một lời nào có thể diễn tả hết vẻ đẹp của người này. Không giống nam tử khôi ngô tuấn tú, không giống nữ tử thiên kiều bá mị, lại như hồng mai lãnh ngạo nở trong gió đông lạnh lẽo, lại tựa như anh túc quyến rũ mê hoặc nhân tâm. Hồng sắc y phục, khinh sa trắng thuần, trên người nam tử khác chỉ làm mất đi anh khí nhưng trên người

hắn lại tăng thêm mười phần mị hoặc, nếu đứng giữa từng đào khác nào Đào Hoa thiên tiên giáng trần. Tóc đen như mực, mềm mại tựa lông hồng, tóc đen theo gió khẽ bay lên giống như cánh bướm dập dờn, yếu điệu thoát tục, yêu mị mà thanh tao. Giữa ấn đường, một hạt chu sa đỏ rực rỡ như máu điểm tuyết, hàng lông mày thon dài tựa trăng non trên đỉnh đầu. Đôi mắt êm dịu như nước hồ thu, nhưng cũng yêu nghiệt tựa như vị Thiên quân dưới đáy địa ngục, khiến người ta mông lung không rõ phương hướng. Đôi tay ngọc ngà khẽ dừng trên dây đàn, hắn cất giọng hỏi:

-Tiểu Thuần, có chuyện gì?

-Hoàng hậu, hoàng hậu đã ra lệnh cho người, cho người phải đi cầu thân quận chúa Thiên quốc.

Phụt! Dây đàn vụt đứt. Sợi thiên tâm tơ dùng loài trùng thảo có tơ tốt nhất của Phượng quốc đứt ra. Một giọt máu từ ngón tay ngọc chảy xuống cổ cầm, lại như đóa hoa đào yêu diễm nở rộ trên gỗ. Tiểu Thuần kia thất thần nhìn công chúa nhà mình lạnh lùng không nói. Rồi một lúm đồng tiền trên khuôn mặt xinh đẹp nở rộ, lúm đồng tiền mang theo chút tà khí, lại tựa như có nhu tình, như đóa hoa đào nở rộ:

-Vậy sao? Vậy thì Tiểu Thuần mau dọn dẹp đồ đạc đi!

Nói rồi, hắn lạnh lùng đứng lên bước ra ngoài. Bóng hình xinh đẹp từ từ khuất dần sau vườn đào đang độ nở rộ.

Ba ngày sau

Cờ trống linh đình, khắp nơi một màu hoa đỏ rực. Thiên Phượng công chúa xuất giá sang Thiên quốc cầu thân, khắp nơi vui mừng. Nhưng ngược lại, tân nương không chút phản ứng, chỉ lạnh lùng chờ mọi người sắp xếp ỉnh. Đúng ngày khởi hành, cả mẫu hậu, phụ hoàng và bảo tử cùng cha cùng mẹ ra tận cổng thành tiễn nàng. Từ đây, cuộc đời của Thiên Phượng công chúa chính thức bước sang trang mới, một bước ngoặt mà chính hắn cũng không thể ngờ.

Biên giới Thiên quốc

Như Bạng một thân bạch y an tĩnh ngồi thường trà trong xe ngựa. Thanh Long, Huyền Vũ, Chu Tước, Bạch Hổ trấn bốn phương xung quanh. Ngoài 3000 cấm vệ quân tinh nhuệ đi theo, đằng sau còn nhiều thêm một cỗ kiệu hoa và vị Thượng Quan Lễ bộ chuyên lo việc cưới xin hoàng gia do Hoàng Vũ giả dạng thành. Mọi chuyện xung quanh an tĩnh đến lạ thường, Như Bạng an tĩnh thưởng trà. Tứ đại hộ pháp an tĩnh cầm kiếm trấn an xung quanh Hoàng Vũ an tĩnh ngắm vợ, Ngọc Lam an tĩnh ngắm Thanh Long. (:LoL:) Cách đó chừng vài chục thước, cấm vệ quan “an tĩnh” chơi cá độ nhưng không gây ra một tiếng động

Giờ Dậu ba khắc

Từ đằng xa, một chiếc kiệu hoa đỏ rực từ từ đi tới. Thanh Long khẽ cúi mình trước cửa xe ngựa:

-Chủ nhân, họ đã đến ạ!

Từ trong xe ngựa, Như Bạng vén rèm bước ra thì Hoàng Vũ tiến đến:

-Nương tử à...

-Gọi ta là quận chúa. Chàng đừng quên hiện tại chàng là ai. Ta không muốn mang danh cấm sùng cho vương gia.

-Nàng cũng đang cấm sùng cho ta đấy!-Hoàng Vũ mang vẻ mặt ủy khuất nói

-Haha, chàng thật giống con cún nhỏ đáng yêu! -Nàng cười to vài tiếng rồi bước ra ngoài.

Từ trên kiệu hoa, công chúa Thiên Phượng vén rèm bước xuống. Vừa thấy khuôn mặt hắn, lại thêm chiếc quạt cầm hồ ở cánh tay và nụ cười nửa miệng, Như Bạng đã bật cười:

-Đã lâu không gặp!

Hoàng cung Thiên quốc

-Thiên Phượng khấu kiến Thiên quốc Quân chủ!

-Công chúa đi đường xa hẳn đã chịu nhiều vất vả!-Hoàng Thiên tươi cười nhìn người đối diện. Hẳn là một mỹ nam tử dạng thanh tú điển hình, phong phạm lễ nghi của hoàng gia đều không thiếu.

-Đa tạ ngài đã quan tâm!-Công chúa mỉm cười nói, nhân thể đem một ánh nhìn kiều mị chuyển sang Như Băng. Nàng khỏe môi co giật, tên này, bản tính mười năm không đổi mà!

-Vậy thì mời công chúa về dịch quán nghỉ ngơi, tối mai tới hoàng cung dự yến!

-Đa tạ, nhưng ta muốn ở tại Vũ vương phủ!-Thiên Phượng không xiêm nịnh cũng không kiêu ngạo nói, nhưng ánh mắt nhu tình với Như Băng không chút che giấu.

-Chuyện này, chuyện này...-Hoàng Thiên liếc mắt nhìn vương đệ sắp sửa không giữ được bình tĩnh thì một giọng nói quen-thuộc-đến-bất-ngờ xen vào:

-Đương nhiên là được rồi!-Bảo Nam tươi cười

-Đa tạ tể tướng đã tác thành!

Vũ vương phủ

Thiên Phượng công chúa vừa đặt bước chân đầu tiên qua cửa nhà thì đã bị một cơn gió như lốc xoáy cuốn qua, đưa nàng đến Bạch Mai viện. Hẳn không nhanh không chậm mở cửa bước vào thì một lư hương bay tới, tấp thẳng vào mặt.

-Rina, rốt cuộc là ngươi muốn giở trò gì đây?

-Quận chúa nói gì, ta không hiểu!

-Thôi ngay cái trò giả vờ đấy đi. Rina, Hắc đạo đệ nhất xảo thần, tuyệt chiêu biến đổi gương mặt. Là một trong nhị đại hộ pháp của Mộ Dung Tinh Vệ!-Như Băng điềm tĩnh lại, một mạch nói hết thân phận của kẻ đối diện.

-Hahahaha, quả không hổ danh Ngọc Bách Lam Y! Đúng, ta là nhị hộ pháp của Tinh Vệ giáo chủ!-Bị lật tẩy thân phận, hẳn lập tức cười lớn, mang bộ dạng kiều mị ngồi xuống.-Không ngờ Lam Y mất tích đã lâu lại tới đây, nghe được tin này chắc bang chủ tức học máu!

-Bang chủ của người cũng tới đây mà! Nhưng vật đổi sao dời, rất tiếc, nàng trở thành người của ta!

-Ta đâu có ý định gia nhập giang hồ!

Như Băng liếc mắt nhìn hẳn từ trên xuống dưới rồi tặc lưỡi:

-Cũng đúng, người mà vào giang hồ thì chắc nữ nhân vì người mà chết cũng không ít!

-Ta là nương tử của người mà!-Hắn vừa nói thì ngụm trà trong miệng Băng phun thẳng ra ngoài. Nàng khiếp đảm nói:

-Người đùa với ta à, rõ ràng người có hứng thú với nam nhân mà!

-Ta với nữ nhân cũng không từ chối!

-Ta không có diễm phúc đấy đâu! Nói đi, ngươi muốn gì?

-Ha ha ha, người thật thông minh! Được, ta nói thẳng, ta muốn người đưa một kẻ đến cho ta!

-Mĩ nhân nào được Rina đại công chúa để mắt tới vậy?

-Người này người rất là quen thuộc thôi mà!-Rina nở nụ cười quỷ dị.

-Ai? Đừng nói là Bảo Nam nha!

-Bingo, người đã đoán hoàn toàn chính xác!

-Whatttttttttttttttttttttttttttttttttt! Cái gì cơ? Người muốnvới ca ca của ta hả?

-Bình tĩnh nào, hồng lố tai của ta bây giờ! Ta đâu nói ta có làm gì hẳn đâu! Người chỉ cần đưa ta đến gặp hẳn thôi mà!-Rina phe phẩy tay nói!

31. Chương 32: Chuyện Xưa Kể Lại

Lầu xanh đình các, mái ngói chạm trổ rực rỡ nhưng không mất đi vẻ khí khái uy nghiêm. Các đình viện nằm im lìm dưới những tán cây càng làm phủ tế tượng thêm phần âm trầm uy nghi. Ven hồ sen rộng lớn, một nam nhân vận lục bào thanh nhả thoả mãi đi dạo quanh hồ, nhìn mặt hồ trong xanh với những chiếc lá bần to phủ đầy trên mặt hồ. Nhưng một thanh âm rỗng to lại làm mất đi phần uy nghi đó.

-Phùng Trần Bảo Nam, ta muốn giết ngươi!

Lục y nam nhân khẽ nhấc khóe môi, tựa như mọi chuyện đều nằm trong suy tính của hắn. Gập nhẹ cánh quạt đang phe phẩy, dùng một khuôn mặt tươi cười bậc nhất quay đầu lại:

-Hình tượng, chú ý hình tượng!

-Hình tượng cái đầu ngươi! Hôm nay ngươi đã gây ra chuyện tốt gì ngươi nhớ không?

-Quên rồi!-Mất ngay thơ

-Ngươi...

-Hahaha, ngươi còn thời gian để rỗng ta thì sợ về nhà vợ ngươi đã động phòng mất rồi!

-Ngươi...

-Về đi! Ha ha ha! Giải quyết xong vấn đề ở nhà ngươi đi đã rồi làm gì thì làm.-Bảo Nam cười lớn rồi phẩy áo bỏ đi, để lại một con người tức không còn gì để nói. Bỗng nhiên, hắn cảm thấy lạnh toát sống lưng. Vừa quay người lại thì bỗng, một con dao kề sẵn trên cổ:

-Ngươi nên lo tốt chuyện của mình trước khi lo chuyện bao đồng!

-Rina?

-Ta có chuyện cần xử lý với ngươi!-Rina gần từng chữ rồi mau chóng đưa Bảo Nam đi. Mọi người hỏi tại sao Bảo Nam không phản lại ư? Từ từ sẽ biết lý do cả thôi!

Cùng lúc đó, tại Vũ vương phủ

-Nương tử, nàng đã hứa với ta có chuyện gì cũng nói cho ta mà, tại sao nàng lại giấu ta chuyện này? -Hoàng Vũ mặt mày khó chịu đi qua đi lại bên con người đang điềm tĩnh vẽ tranh kia

-Chuyện gì?

-Chuyện của Thiên Thiên Phương. Có vẻ như cả nàng, Tinh Vệ và Bảo Nam đều biết, tại sao ta không biết!

-Huynh biết để làm gì? Đây phải chuyện của huynh!-Tiếp tục vẽ tranh

-Nàng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!-Rỗng giận

-Ta đùa thôi! Ồm, vài ngày nữa huynh sẽ biết chuyện của hắn thôi! Không biết giờ Nam ca thể nào rồi nhỉ? Cùng lúc đó

-Rina... ta, ta thực sự xin lỗi! Ta không muốn làm vậy, nhưng mà...-Bảo Nam vẻ mặt hối lỗi nhìn Rina

-Phùng Ngọc Bảo Nam, ngươi còn có thứ gì gọi là bất đắc dĩ ư? Ông trùm Hắc đạo châu Á? Tổng giám đốc Tập đoàn Đá quý L.L? Ngươi còn gì giấu ta nữa Phùng Ngọc Bảo Nam.-Rina ngẩng đầu lên. Đôi mắt trong veo giờ đỏ ngầu như tu la địa ngục.

-Rina...

-Quá khứ của ta, ngươi muốn biết ta đều kể cho ngươi rồi! Từ ngày mẹ ta bỏ ta đi, ta đã mất dần niềm tin vào con người. Ngươi có biết, ngày ta nói mọi chuyện cho ngươi, ta đã tin tưởng ngươi thế nào không? Ngươi có biết ta thất vọng thế nào khi nghe tin ngươi giết chết người anh em vào sinh ra tử của ta không?

Người biết ta đau thế nào khi giáo chủ chỉ lặng lặng thốt lên: “Chôn cất tử tế!” rồi quay đi, không nhìn đến hắc không? Người có biết trái tim ta như bị vò nát khi thấy người trong buổi tiệc rượu đó không? Người có biết ta đau thế nào khi người đồng ý cho ta đến Vũ vương phủ không? Người hoàn toàn phá hủy niềm tin của ta, Phùng Ngọc Bảo Nam à!

-Rina, mọi chuyện không phải như người nghĩ đâu. Ta...ta...

-Không như ta nghĩ? Vậy nó như thế nào? Người giải thích rõ ràng cho ta, hôm nay ta đủ kiên nhẫn để nghe người nói.

-Ta muốn người đến Vũ vương phủ để tiện gặp người, để Băng chăm sóc người! Còn Kei, thực ra...-Áp ứng

-Thực ra, Kei là do ta giết. Không liên quan gì đến hắc! Kei phản bội tổ chức, đáng bị giết.-Bất ngờ, Tinh Vệ đẩy cửa tiến vào.

-Giáo chủ...-Rina buông tay quỳ gối trước mặt nàng. Chu sa trên trán chạm xuống nền đất lạnh lẽo, khuôn mặt không biểu lộ chút cảm xúc

-Ta không còn là giáo chủ của người. Người đứng dậy đi!

-Thuộc hạ không dám.-Rina vẫn giữ nguyên tư thế đó, buộc Tinh Vệ phải ra lệnh:

-Ta ra lệnh cho người đứng dậy.

-Thuộc hạ tuân mệnh.-Lúc này Rina mới đứng lên, phải đi cát bụi vương trên hồng sắc y phục, lạnh lùng đến trước mặt Tinh Vệ.-Xin thứ lỗi cho thuộc hạ mang hắc đi.

-Ta cần biết quan hệ giữa người và Bảo Nam!

-Không là gì cả.-Rina lạnh lùng nói mà trong lòng đau như cắt. Đã từng làm đôi uyên ương bên nhau mãi không rời mà giờ lại chia xa.

-Rina...

-Ta và người không còn gì cả, từ này ân đoạn oán tuyệt!

-Bảo Nam trầm lặng nhìn bóng lưng Rina khuất dần sau cửa. Một kẻ tài trí như hắc, một kẻ tiên đoán như thần, bình ổn trầm lặng như hắc lại có lúc không biết phải làm sao. Tinh Vệ phi thân ra ngoài. Giờ là lúc vô cùng cần thiết cho hắc yên tĩnh. Bảo Nam tự trấn tĩnh lại mình. Hiện tại, hắc vô cùng tỉnh táo. Tỉnh táo đến phát sợ. Một kế hoạch nhanh chóng xuất hiện trong đầu một kẻ IQ 3 chữ số như hắc, một kế hoạch để kéo người yêu về.

Bên ngoài

-Mọi chuyện là thế sao?-Hoàng Vũ vừa nắm tay Băng đi vừa hỏi

-Thế là thế nào?

-Nam thích nam nhân!?

-Chuyện này lâu rồi mà huynh không biết sao? Bảo Nam yêu Rina, từ rất lâu rồi.-Tĩnh bơ

-Nàng không sợ Phùng gia tuyệt hậu sao?

-Còn ta nữa mà. Tuyệt hậu sao được...

-Nhưng...

-Huynh an tâm là đứa con đầu tiên của chúng ta sẽ mang họ Phùng Ngọc.

-Uhm, con của chúng ta!-Hoàng Vũ khuôn mặt ánh lên hạnh phúc.

-Muội muốn ăn hồ lô.

-Dạo này sao muội thích ăn hồ lô vậy?-Nhắc nhớ

-Không biết nữa. Huynh đi mua uội đi!-Không nhèo

-Được! Mệnh lệnh của lão bà đại nhân là nhất!

32. Chương 33: Chính Văn Hoàn

Ngày hôm sau, đại diện thiết triều, một thay đổi vô cùng lớn ảnh hưởng đến cục diện Thiên quốc.

-Xin hoàng thượng ân chuẩn cho hạ thần được từ quan!-Bảo Nam quỳ xuống trước mặt Hoàng Thiên, mũ quan được giữ cao trên tay. Thiên lặng lẽ nhìn vị bằng hữu vào sinh ra tử giờ lại muốn bỏ mình mà đi không khỏi thấy buồn lòng. Không biết lý do vì sao, cảm giác như mọi người đều bỏ rơi hắn.

-Lý do?

-Xin phép cho thần không nói lý do!-Tiếp tục cúi đầu sát sần đại diện. Nếu hôm nay hắn không thể ra đi, rất có thể là cả đời này hắn không tìm được Rina nữa.

-Vậy thì ta cùng không có lý do cho ngươi rời đi!-Lạnh lùng

-Xin hoàng thượng ân chuẩn cho đại ca của thần từ quan hồi hương!-Như Băng từ ngoài xông thẳng vào đại diện. Từ bỏ mọi tôn nghiêm, từ bỏ mọi ân sủng, cúi đầu trước Hoàng Thiên.

-Băng, muội...

Văn võ bá quan nhìn vào hai người này mà không khỏi giật thót mình. Hai kẻ cao ngạo như mây trên cao, hai kẻ nổi danh không quỳ gối trước ai mà nhất loạt cúi đầu. Văn võ bá quan yên lặng suy nghĩ. Một nửa là kẻ thù của Bảo Nam thì cười thầm trong bụng, cơ hội tốt nhất để hạ bệ Bảo Nam đã đến. Chỉ cần Bảo Nam ra đi thì không một ai có thể cản đường bọn họ. Một nửa là những trung thần lo lắng cho tương lai đất nước. Nếu Bảo Nam rời đi là cơ hội tốt nhất cho những kẻ đến gây chiến. Trên triều đình cũng không còn người đứng ra bần đôi sách, không còn người ra tay ngăn cản gian thần. Bỗng, một giọng nói vang lên phá vỡ không gian tĩnh lặng:

-3 năm, ta cho ngươi rời đi 3 năm. Vị trí tể tướng vì ngươi mà giữ lại. 3 năm sau ngươi không trở lại, ta tru di cửu tộc nhà ngươi!

-Thần không dám!-"Đùa, tru di cửu tộc? Ở đây có mỗi hai huynh đệ ta, ta đi rồi chả lẽ ngươi tru di muội muội ta. Xuất giá tòng phu, nói thế chả khác nào ngươi giết huynh đệ rồi 9 họ nhà mình!"-Bảo Nam vừa nói vừa nghĩ thầm

-Ta cho ngươi đứng 3 năm.-Hoàng Thiên chốt đúng câu cuối rồi phát tay áo bỏ đi.

Triều thần cũng lặng lẽ đi ra. Cả đại diện chỉ còn hai huynh đệ nhà Bảo Nam cùng Hoàng Vũ. Vội vàng đỡ nương tử mình dậy, Hoàng Vũ lên tiếng:

-Nam...

-Ngươi đừng lo cho ta! Ta tự biết giải quyết ra sao.-Hắn đứng dậy, phúi đi những hạt bụi vương trên tà áo.

-Muội chờ huynh trở về!-Băng khẽ khàng phúi áo.-Muội chờ huynh đưa đại tẩu trở về.

-Cảm ơn muội!

-Đùa, chúng ta là huynh muội mà!-Như Băng mỉm cười vỗ vai Bảo Nam rồi đứng tựa vào lòng phu quân mình. Bảo Nam bước ra khỏi đại diện. Bóng áo xanh dần dần chìm vào trong bóng tối.

-Như Băng này...

-Hà?

-Nàng chắc là Bảo Nam sẽ hạnh phúc chứ?

-Muội có phải thần tiên đâu mà đoán được!-Nàng quay lại, khe nhéo má hần-Chuyện của Nam ca, để huynh ấy tự giải quyết đi. Chúng ta về phủ thôi!

Vương phủ

-Thưa vương phi, có người chuyển tặng người một hộp bánh ạ!-Lão quản gia cung kính dâng lên. Bểng mở hộp ra, là loại bánh quế hoa đề nhất kinh thành. Nhón tay lấy một miếng bánh, hương vị lan tràn trong miệng. Bểng nàng cảm thấy khó chịu. Dịch vị như trào ra khỏi cổ họng. Nàng vội vàng ghé sang một bên nôn thốc nôn tháo những gì vừa vào bụng. Vừa lúc Hoàng Vũ về trông thấy cảnh nương tử khó chịu liền lớn tiếng:

-Mau mời thái y đến đây.

-Ta ...ọe.....không sao...

-Đến mức này còn không sao. Bểng, nàng là học y, phải biết lo cho sức khỏe của mình chứ!-Rồi quay sang quát mắng với nô tài-Còn không mau đi nhanh!

Chờng nửa canh giờ sau

Ngoài Bạch Mai viện có một bóng người ngồi uống trà dưới tàn cây, miệng nở một nụ cười ngổ-không-đỡ-nổi! Nhưng mà một khuôn mặt hăng ngày lạnh tạnh như đồng lại đột nhiên mỉm cười thì tất nhiên sẽ khiến nhiều người ngã ngựa. Diễn hình là toàn bộ hạ nhân Vũ vương phủ đều tránh xa Bạch Mai viện 3 mét, tránh xa vị vương gia lên cơn của bọn họ. Cũng phải thôi, chứ nhờ đâu tên này lên cơn lại lôi mọi người ra cắn xé thì chết! =,=

Đùa chứ dim hàng ảnh đủ rồi, bây giờ vào đề chính nè.

Mọi người có biết vì Hoàng Vũ rặng ngồi của chúng ta lại đột nhiên như thế không? Không à? Vậy thì quay lại 15 phút trước nhé.

15 phút trước

Thái y vừa bước đến cửa đã bị Hoàng Vũ vội vã kéo vào. Không kịp để ông thở, hần đã đè tay ông xuống bắt mạch cho Bểng. Không may cho Hoàng Vũ, vị thái y được mời đến hôm nay là kẻ cáo già bậc nhất trong thái y viện. Ông thâm trầm bắt mạch cho Bểng rồi từ từ mở miệng:

-Ồm, bệnh này...

-Bệnh nan y à?

-Nói khó cũng không khó, nói dễ cũng không dễ... Bệnh này

-Rốt cuộc là nương tử nhà ta mắc bệnh gì?

-Uhm....

-Ông muốn chết không hả?

-Yên để ta khám!-Thái y già một lần nữa bắt mạch cho Bểng rồi phê một đơn thuốc. Hoàng Vũ chạy như bay đến thái y viện bốc thuốc thì:

-Vương gia, vương phi có thai sao?

-Có thai?

-Vâng, đây là thuốc dưỡng thai mà vương gia!-Người bốc thuốc ở thái y viện khẽ chớp chớp mắt. Vương gia mang đơn thuốc đến mà không biết sao?

Ồ, thì ra đó là lý do mà Hoàng Vũ của chúng ta như một tên tự tử ngồi cười. Cũng phải thôi, lần đầu có con, lại là con với người yêu thương nhất thì ai chả thế. Chúng ta tốt nhất nên lánh đi vậy.

8 tháng sau, vẫn địa điểm đó

Hoàng Vũ đi qua đi lại, miệng không ngớt lẩm nhẩm những gì mà không ai biết, không ai hiểu. Bên trong phòng kia, Như Bểng cùng 8 bà mẹ đang cố sức “chiến đấu”

-Vương phi, cố một chút nữa thôi!

-AAAAAAA.....AAAAAAA.....Ta hận huynh.....Phong Hoàng Vũ.....Ta hận huynh.....lần sau ta còn sinh con cho huynh.....ta sẽ bị sét đánh chết.....

Bỗng, một tiếng khóc dữ dội vang lên. Bà mẹ từ trong vôi vàng ẵm một nam hài chạy ra:

-Chúc mừng vương gia. Chúc mừng vương phi, là một tiểu vương gia.

Hoàng Vũ run rẩy đưa tay đón lấy đứa bé thì một tiếng khóc nữa vang lên. Một bà mẹ khác tiếp tục chạy ra:

-Chúc mừng vương gia, là long phượng thai.

Nhất loạt người trong vương phủ quỳ rạp xuống đất:

-Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương phi!

Hoàng Vũ vội vàng giao con cho bà mẹ rồi chạy vào. Nắm lấy bàn tay yếu ớt của Như Băng, hần khe nói:

-Ta yêu nàng! Băng nhi, ta yêu nàng!

33. Chương 34: Phiên Ngoại 1

Sự kiện Như Băng một lần sinh hai đứa con một trai một gái nhanh chóng truyền đi khắp kinh thành.

Nghe nói hai đứa trẻ đó tên là Phong Ngân Hải và Phong Khuê Mẫn.

Nghe nói hai đứa bé xinh đẹp hơn người. Hải nhi hoàn toàn là bản sao của mẫu thân, còn Mẫn Mẫn thì không khác gì phụ thân.

Nghe nói...

Nghe nói...

Khoan, mọi người định thắc mắc vì sao lại là nghe nói ư? Đơn giản là lý do thể này.

Quay lại thời điểm 2 đứa trẻ tròn 6 tháng tuổi.

-Như Băng à, hai đứa bé cũng lớn rồi, con hãy để sư phụ và sư mẫu mang nó đi nuôi dưỡng đi.-Sư phụ nàng-Hắc Dạ lão đầu đang cố gắng thuyết phục để đưa hai đứa trẻ về cốc “dạy dỗ”

-Nó mới 6 tháng thôi sư phụ à!

-Hay là con để ta đưa nó vào cung?-Thái hậu đại nhân lên tiếng

-Để bọn nó học cách tranh giành nam nhân?

-Không khí trong cốc tốt cho trẻ con Băng à!-Sư mẫu nàng cũng tham gia vào cuộc vận động.

-Nhưng nó tốt không khi ở cạnh hai người?

-...

-...

-Con đồng ý, mọi người đưa hai đứa bé đấy đi!-Hoàng Vũ sau một hồi bị lơ rớt cục cũng xen vào được.

Và chỉ trong vài giây sau, tất cả những ai tham gia vào cuộc vận động đều rời sang viện của hai bé, chỉ còn hai vợ chồng nhà Băng đầu mất.

-Tại sao chàng lại làm vậy?

-Ta không muốn nàng bận tâm nuôi con!

-Chỉ thế thôi sao?

-Ta không muốn đêm đêm bị tiếng khóc của con làm phiền.

-Chỉ có thế?

-Ta không thích con bám dính lấy nàng!

-Hết lý do rồi à?

-TA KHÔNG CHỊU ĐƯỢC CƠ THỂ NÀNG CÓ MÙI LẠ! ĐẶC BIỆT LÀ MÙI CỦA NAM NHÂN KHÁC!

-Con chúng ta chưa đến mức là nam nhân!

-Nhưng nó vẫn là con trai!

-...

Dưới vô vàn lý do đó, Hải nhi và Mẫn nhi bị phụ thân tống đến cốc cho nhị vị sư phụ, tiếp tục bước đường rèn luyện từ trong trứng. Một năm thì được phụ mẫu sang thăm 3 lần, được bà nội sang thăm 4 lần, được Bảo Nam và Rina sang thăm 6 lần, còn lại đa số thời gian ở nhà luyện võ.

Nhờ sống với hai con người không bình thường, lại thỉnh thoảng được vị bác đáng kính không bình thường nữa dạy dỗ nên Hải nhi và Mẫn nhi lớn lên hoàn toàn không bình thường, tính cách hoàn toàn không giống người, đặc biệt là Mẫn Mẫn. Điển hình là một số sự việc như sau.

Năm hai đứa nhỏ tròn 8 tuổi

Tình mẫu tử của Như Băng đột ngột trở dậy, đưa hai đứa nhỏ về nhà một thời gian. Thời gian đó thì Ngân Hải và Khuê Mẫn được ra vào tự do trong cung, lượn qua các cung như ở nhà. Thời gian đó thì Bảo Nam cũng đã trở về, hoa hoa lệ lệ đưa theo Rina vào phủ nên chỉ có thể nói kinh thành vô cùng loạn. Sau đây là thời gian biểu 1 ngày của Hải nhi và Mẫn nhi ở kinh thành lúc đó.

8h sáng, thức dậy, lên vào ngự thiện phòng ăn sáng.

8h 30 sáng, theo vị kinh thành đệ nhất mỹ nam Thiên Thiên Phương dạo phố, tiện thể lấy đi hàng chục lít máu của người dân kinh thành.

10h, Bảo Nam tới hộ tống Rina trở về, bám càng vị bác đáng kính vào phủ tế tướng.

10h30: Lên vào phòng bếp của phủ tế tướng ăn, tiện thể bỏ vào thức ăn của mọi người vài gói thuốc xổ.

11h, vào cung bồi bà đi dạo.

11h30, đốt cháy vài cái cung điện, vẽ râu cho vài cung nữ thái giám, cắt “vài” nhánh hoa trong ngự hoa viên để làm thí nghiệm.

13h: Mẫn Mẫn nằm trong phủ nghe nhạc, Hải Hải ngồi quạt cho em gái (bởi vì bị bắt buộc)

14h: Mẫn Mẫn chán nghe nhạc, chuyển sang việc tập kiếm, lôi vài người trong phủ ra làm bia. Chưa có ai chết! Hải Hải chui vào phòng chế thuốc.

16h: Bị mẫu thân lôi đến Phùng Băng gia trang và Ngọc La cung học quản lý mọi việc. Hải Hải thì chăm chỉ học, còn Mẫn Mẫn theo Tinh Vệ trốn đi chơi.

16h15: Mẫn Mẫn đi chơi bị mẫu thân bắt lại, đem ánh mắt oán hận chuyển đến vị anh trai “đáng kính” đang nhăn răng ra cười.

16h30: Mẫn Mẫn tiếp tục trốn đi chơi, lần này có sự bảo hộ của papa yêu quý. Hoa hoa lệ lệ lôi theo Phong Hàn Triệt là vị hoàng đế tương lai Thiên quốc đi quậy phá.

17h: Khuê Mẫn ngồi viết một bức thư cho con trai của tình địch cũ của phụ thân là Lâm Nguyên Phạm, đem chuyện bị mẫu thân bắt học ra kể lể, và cũng bày tỏ tình cảm ngưỡng mộ đến cậu bé không bị bắt học.

18h: Mẫn Mẫn về nhà, so sánh anh trai là Phong Ngân Hải với Lâm Nguyên Phạm, nhận được ánh mắt căm tức của anh trai và làm tăng một bậc căm thù Nguyên Phạm trong lòng Hải Hải bé nhỏ!

-Rina ơi là Rina, tại sao ta không dứt bỏ được người đây...

(T/g: Hạ rèm hạ rèm! Nhầm cảnh rồi! Diễn nhầm cảnh rồi! >o<>)

Bạch lăng sa tóc xanh xỏa hồng nhan như họa

Phút bối rồi nhìn nhau chẳng thốt nên lời, lòng tái tê

Thiên cổ nguyệt gửi xuân hoa chỉ trong thoáng chốc a...

Niên hoa úa tàn, xoay người lệ tuôn như mưa

Trong thanh lâu, một nam nhân tiêu sái bước vào. Kẻ này, phải nói là đệ nhất mỹ nam. Hàng mi cong dày mà không lộn xộn. Đôi mắt đen tinh anh như sao trời. Ánh mắt sắc sảo như nhìn thấu tâm can kẻ khác. Hai mí mắt rất mỏng, tựa như chỉ dùng ngòi bút khẽ vẽ nhẹ qua hai đường mong manh. Bờ môi hướng lên thành một đường cong hoàn mỹ. Tuấn nhã, phong lưu mà cao quý. Hắn tựa như trích tiên hạ phàm, tà áo trắng không nhiễm bụi trần. Tay khẽ phe phẩy quạt, hắn tiêu sái bước vào thanh lâu.

-Tể tướng đại nhân, hôm nay ngài thật có nhã hứng!-Thiên Ngọc Như yếu điệu bước ra. Mấy năm quản lý Vạn Hoa lâu, nàng đã luyện được một thanh bản lĩnh cùng dáng vẻ yếu điệu hại người. Khắp kinh thành không ai không biết, Thiên Ngọc Như là thiên hạ đệ nhất tú bà, cũng là thiên hạ đệ nhất hoa khôi.

-Như Như, đã lâu không gặp!-Nam nhân được gọi là tể tướng kia khẽ dùng quạt nâng cằm nàng, miệng nói lời đùa cợt!-Nàng càng ngày càng xinh đẹp đó!

-Tể tướng quá khen!-Thiên Ngọc Như khẽ cúi mình rồi khéo léo tránh người. Bỗng từ trên lầu, một ánh mắt sắc lạnh quét qua nàng khiến Ngọc Như rợn tóc gáy. Tể tướng đại nhân đột nhiên mỉm cười, ánh mắt không chút ngưng ngừng nhìn thẳng vào người đang đứng trên lầu cao:

-Rina, cuối cùng ta cũng tìm được người!

Ôm tỳ bà đàn khúc ngân nga gần ngay trước mặt xa tận chân trời

Hồi tưởng một thời, thịnh thế phồn hoa tựa đóa quỳnh hoa

Thắm chu sa, tuyệt thế phong hoa, khuynh thành nhan sắc, ngăm Kiêm Gia

Đêm hôm đó

Trăng thanh gió mát. Từng cơn gió nhẹ thổi qua hàng cây xanh nghe rào rạc. Đêm xuống, khi kinh thành chìm trong im lặng thì kỹ viện đệ nhất kinh thành-Vạn Hoa lâu lại là lúc náo nhiệt nhất. Những thanh âm phát ra khiến người ta đỏ mặt run tay hòa vào tiếng đàn hát của các nữ nhân bán nghệ không bán thân khiến một góc kinh thành rộn ràng không thôi. Từ trên lầu cao, một huyết y nhân không rõ nam nữ nhìn xuống, bộ dạng lạnh lùng không màng thế sự như cách biệt hoàn toàn với chốn hồng trần đầy bụi bặm. Kẻ đó một thân huyết y, khoác bên ngoài khinh sa trắng thuần*, mái tóc đen dài vấn lên nhẹ nhàng, hơi thở lạnh giá tỏa ra xung quanh. Ai thấy kẻ này cũng bất giác ngấm nhìn không chớp mắt. Khắp Thiên Vũ lục địa, duy chỉ có Rina mới có phong thái này. Khóe môi nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ, hắn khẽ mỉm cười:

-Bảo Nam, cuối cùng người cũng đã tìm đến nơi. Nhân dịp này, chúng ta hãy giải quyết tất cả mọi chuyện.

Mỹ nhân nhấc gót ngọc bước xuống lầu, tiến thẳng đến đài cao chính giữa. Ánh mắt tất cả mọi người đảo lại nhìn về hắn, hắn mỉm cười đáp trả tất cả. Đứng thoải mái trên đài rồi, hắn khẽ liếc mắt ra hiệu cho Thiên Ngọc Như. Lập tức, rèm trên đài được thả xuống, bao quanh Rina là một lớp lục đồ tươi. Giữa đài cao đột ngột xuất hiện một cỗ tranh cầm bằng hồng ngọc được chế tác tinh xảo. Rina khẽ mỉm cười ngồi xuống, đưa tay khẽ gảy đàn. Âm thanh trong trẻo từ chiếc đàn tranh phát lên khiến cả lầu chìm trong tĩnh lặng.

Tiếng đàn trong trẻo như rõ ràng hòa với nhịp điệu của tiếng sáo véo von say đắm lòng người

Tiếng đàn lúc trong trẻo, lúc say sưa sâu lắng, lúc lại réo rắt như suối chảy.

Tiếng đàn này, so với tiếng đàn của Như Băng quận chúa năm xưa, còn lay động hơn mấy phần.

Tiếng đàn này, gọi là thanh âm của trời cũng không quá.

Khách nhân dưới lầu, tất cả, đều chìm trong một mảnh im lặng, im lặng đến tột cùng.

Tiếng đàn đã dừng lại từ lâu, mũi nhân cũng đã nhấc gót dời đi, nhưng bầu không khí vẫn còn lắng đọng.

Đào hoa tận, huyền não hóa thành tịch mịch

Chỉ còn khoảng tối mịt mù giữa đêm lạnh canh năm

Giang sơn trường quyền đã úa vàng do sử xanh phong hóa

Kiếp này ta và người đều vương bận

Dưới trăng hoa xưa đã hóa thành cát bụi khắp trời

Lăng Gia các – Linh Duyệt hương âm tuôn trào ra

Ôm tỳ bà đàn khúc ngân nga gần ngay trước mặt xa tận chân trời

Hồi tưởng một thời, thịnh thế phồn hoa tựa đóa quỳnh hoa

Rina trở về phòng, lặng yên đứng bên cửa sổ nhìn trời. Y đã thành công một lần nữa quyến rũ hẳn. Nhìn vẻ mặt thất thần xen lẫn bi thương của Bảo Nam, y biết đã khơi gợi lại được một tràng kí ức khi xưa, nhưng cũng đã khiến bi thương của y tràn về.

Bảo Nam lặng yên ngồi nghe Rina đàn, thanh âm réo rắt vang lên trong căn phòng tĩnh lặng. Y vừa đàn xong, Bảo Nam đã kéo y vào lòng:

-Bảo bối, sao em không học các loại nhạc cụ có dây khác, lại học đàn tranh!

Rina như còn mèo nhỏ ngồi trong lòng hẳn, tay khẽ nghịch cúc áo hẳn:

-Không biết! Từ nhỏ tôi đã thích đàn tranh nên học. Hơn nữa, viện trưởng cũng muốn tôi học đàn tranh!

-Sao em không chọn một bài nào vui vẻ hơn? Lần đầu đàn cho anh lại chọn bài đau thương đến vậy.

-Anh còn biết đau thương sao? Tôi tưởng anh là một Casanova** đắm chìm trong hạnh phúc đó!

-Từ ngày gặp em, anh đã giao mình cho cửa Phật rồi! Bảo bối, hay là chúng ta tiếp tục tập thể dục đi!-Hắn cười tà mị bế Rina lên giường, đôi tay khẽ luồn vào áo y.

Đèn tắt, đêm ồn ào.

Bỗng nghe tiếng bước chân ngày một nhanh tiến đến cửa phòng mình, Rina vội vàng mở mật đạo dưới gầm giường chui xuống. Mật đạo này là Như Băng thiết kế riêng cho y, trên đời chỉ có hai người biết. Từ mật đạo có ba con đường, một chạy tới Vũ vương phủ, một tiến đến ngọn núi ngoại ô, một con đường, dẫn thẳng đến một căn phòng nhỏ. Nếu ở bậc cầu thang có thể nhìn thấy toàn bộ những gì diễn ra trong căn phòng của y. Lặng yên đứng dưới cầu thanh, y nhìn thấy con người khiến trái tim y tan nát, con người từng đầu gối tay ấp với y. Bảo Nam chạy gần như thực mạng vào phòng mà vẫn chậm một bước. Nhìn căn phòng gọn gàng mà trống vắng như chưa từng có người ở, lại ngửi thấy hương thơm còn thoang thoảng bên trong của Rina, hẳn biết, hẳn đã chậm một bước. Người hẳn yêu, đã bỏ hẳn mà đi. Rina sau khi khơi gợi lại tràng kí ức đó của hẳn, đã lạnh lùng mà bỏ đi.

-Rina, chẳng lẽ em không nhớ bất cứ gì của chúng ta. Em đã coi nó như bụi mà phủ đi sao, Rina? Em tuyệt tình thật đó!

Rồi hẳn đóng cửa bước ra ngoài mà không biết, trong mật đạo kia, có con người lệ vương đầy mặt.

—————Tôi là phân cách tuyến: “Kéo tình yêu quay trở lại”—————

Giờ thì bật bài nè nhé. “Gray Paper” của Super Junior Yesung. Bạn nào dị ứng với nhạc Hàn có lẽ không cần bật!

Rời khỏi Vạn hoa lầu, Bảo Nam một mạch chạy đến Vũ vương phủ khỏi binh vẫn tội.

-Phùng Ngọc Như Băng, muội ra đây cho ta!-Hắn không kiên nhẫn gì mà chạy thẳng vào Bạch Mai viện, phá hoại giấc ngủ của vợ chồng nhà người ta. Như Băng lơ đãng từ trong viện bước ra:

-Nam à, huynh không ngủ được không nhất thiết phải phá hoại giấc ngủ của người khác đâu. Giờ là mấy giờ huynh biết không?

-Muội biết Lâm nhi ở đâu sao không nói cho ta!!!!!!-Bảo Nam không để ý lời trách móc của muội muội, giận dữ hỏi.

-Lâm nhi là ai?

-Rina! Sao muội lại giúp hắn tránh mặt ta!

-Muội làm sao biết được hắn ở đâu!

-Đừng nói dối! Rina ở trong Vạn Hoa lầu, không thể có chuyện muội không biết!

-Muội không biết thật! Huynh về đi uội ngủ!-Như Băng cáu giận hét lên với tên gia hỏa nửa đêm đánh thức nàng. Nửa đêm đó, may mà đầu óc nàng nhanh chóng hoạt động lại, không mọi chuyện bại lộ hết rồi!

-Phong Hoàng Vũ, quản lý nữ nhân của người cho tốt! Băng, muội đừng can thiệp vào chuyện này nữa! Nếu không, chúng ta không còn là huynh muội gì đâu!-Bảo Nam tức giận phất áo bỏ đi.

Anh nói những lời này vì anh xin lỗi

Anh nói những lời này vì em đang khóc

Anh nói những lời này vì anh đang thổ hổn hổn

Những lời từ trái tim ngu ngốc này đang tuôn trào

Anh cố kiềm nén và giữ chặt chúng vào sâu thẳm bên trong

Đôi bàn tay che miệng nhưng từ “anh yêu em” cứ như được viết ở trái tim này rồi

Anh bước từng bước chậm chạp

1 bước 2 bước

Bước chân của em đã quá quen thuộc với anh

1 bước 2 bước

Em cứ xa dần như thế và từng chút từng chút một biến mất với những bước chân nặng nề

Bảo Nam vừa chạy ra khỏi phủ Vũ vương gia thì đâm vào một lục y nữ nhân xinh đẹp.

-Xin lỗi cô nương, tại hạ có việc gấp.-Vừa nói, hắn vừa nhanh chóng đỡ cô nương đó dậy. Như bình thường, một thực nữ hiền lành sẽ lên tiếng cảm ơn, rồi e thẹn bỏ đi. Đằng này cô nương đó khẽ phủi quần áo rồi khẽ nói:

-Nếu người muốn tìm kẻ đó, hãy cứ tìm cẩn thận ở nơi kẻ đó đã từng ở!

Bảo Nam sững người một lúc. Vừa định thần lại thì lục y nữ nhân đó đã biến mất đằng nào. Vội vàng thì triển khinh công quay trở lại Vạn Hoa lầu, Bảo Nam một mạch xông thẳng vào căn phòng mà Rina đã từng ở. Lục tung cả căn phòng đã gọn gàng, hắn như con thú hoang lung sùng từng góc ngách. Bỗng, tay hắn chạm phải đầu giường, một góc mật đạo hiện ra. Cầm lấy chân nến còn cháy ở trên bàn, hắn từng bước, từng bước một bước xuống. Đi dọc mật đạo, hắn chạm phải một bức tường bằng đá. Hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi khẽ đọc:

-Phùng Ngọc gia, vì đá thành danh, minh nguyệt chiếu rọi tâm can, cả đời trong sạch!

Tức khắc cánh cửa đá được mở ra. Bảo Nam khẽ mỉm cười rồi bước vào. Bên trong là một căn phòng khác, gọn gàng và sạch sẽ. Và hắn tìm thấy bảo bối của mình đang nằm trên giường, với đôi mắt nhắm nghiền. Thực sự thì lúc ngủ, Rina như một thiên thần với mái tóc đen xõa tung trên gối, khuôn mặt không còn yêu mị mà ánh lên vẻ thánh thiện. Đương nhiên là không một ai có thể cưỡng nổi một vẻ đẹp như vậy, hơn

hết, Rina còn là người yêu của hắn, là người hắn dành tất cả tình cảm. Khẽ hôn lên vầng trán của y, hắn nhẹ nhàng vuốt ve bờ má. Bỗng, Rina choàng mở mắt. Đập thẳng vào mắt y là khuôn mặt nhu tình như nước của Bảo Nam, bỗng nhiên mọi thù hận đều biến mất. Hắn khẽ lên tiếng:

-Rina...

-Người đến đây làm gì? -Thù hận một sớm một chiều sao có thể biến mất hết.

-Rina....

-Người tránh ra!

-Rina, hay để ta giải thích!

-Ta không muốn nghe! Người tránh ra! Uhm.....

Chưa kịp để Rina nói thêm gì, hắn đã nhanh chóng cướp lấy cánh môi hồng của y. Một nụ hôn sâu mang trong đó cả hờn giận, yêu thương của biết bao nhớ nhung nhưng nó cũng mặn chát vì nước mắt của y. Hắn hôn y cuồng nhiệt, hôn đến khi Rina không còn chịu nổi mà khụy xuống trong lòng hắn. Bảo Nam khẽ thì thầm:

-Rina, hãy tha thứ cho ta, được chứ? Ta mãi mãi yêu người! Đừng bao giờ biến mất, cũng đừng bao giờ rời xa ta nữa nhé!

Nếu em bị bỏ quên hoàn toàn

Nếu em vượt ra khỏi tầm nhìn của anh và biến mất

Trong 1 giây thôi, anh lặp lại lời: “Đừng rời xa anh” 1 ngàn lần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-dinh-vuong-phi>